

Budapest,

1999. június 11.,

péntek

51. szám

Ára: 270,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
79/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3282
80/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3286
81/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3290
82/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3291
83/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3292
84/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3293
85/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3294
86/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3295
87/1999. (VI. 11.) Korm. r.	3297
54/1999. (VI. 11.) FVM r.	3298
31/1999. (VI. 11.) GM—KHVM e. r.	3302
16/1999. (VI. 11.) AB h.	3306
17/1999. (VI. 11.) AB h.	3311
18/1999. (VI. 11.) AB h.	3313
102/1999. (VI. 11.) KE h.	3320
103/1999. (VI. 11.) KE h.	3320
104/1999. (VI. 11.) KE h.	3320
1065/1999. (VI. 11.) Korm. h.	3320
1066/1999. (VI. 11.) Korm. h.	3321
	3323
	3324

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya között a vámügyekben történő kölcsönös segítségnyújtásról szóló Megállapodás kihirdetéséről

A telepengedély alapján gyakorolható ipari és szolgáltató tevékenységekről, valamint a telepengedélyezés rendjéről

A személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmény működésének engedélyezéséről szóló 161/1996. (XI. 7.) Korm. rendelet módosításáról

Az ingó dolgokat terhelő zálogjog és a vagyont terhelő zálogjog nyilvántartásáról szóló 7/1997. (I. 22.) Korm. rendelet módosításáról

A műszaki felsőoktatás alapképzési szakjainak képesítési követelményeiről szóló 157/1996. (X. 22.) Korm. rendelet módosításáról

A kutatási és fejlesztési megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A szakosítási megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A technológia-átadási megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A tűzvédelmi bírságnak, valamint biztosítók tűzvédelmi hozzájárulásának a központi költségvetésbe történő befizetése és elszámolása rendjéről, valamint a felhasználásának és ellenőrzésének módjáról szóló 180/1998. (XI. 6.) Korm. rendelet módosításáról

A vágósertés minőségi termelésének intervenciók támogatásáról

Az elektromágneses összeférhetőségről

Az Alkotmánybíróság határozata

Az Alkotmánybíróság határozata

Az Alkotmánybíróság határozata

Politikai államtitkár megbízatása megszűnésének megállapításáról

Politikai államtitkárok megbízatása megszűnésének megállapításáról

A Magyar Tudományos Akadémia elnökének tisztségében való megerősítéséről

Az 1999. évi költségvetési törvényben jóváhagyott 16 milliárd forint összegű agrárhitelhez kapcsolódó kezességvállalás felhasználásáról (konzervipari társaságok)

Az államigazgatási informatika koordinációjának továbbfejlesztéséről

Az Oktatási Minisztérium közleménye a Felsőoktatási és Tudományos Tanács tagjai névsoráról 1999. május 12-től

Helyesbítés

Tárgymutató az 1999. május hónapban megjelent jogszabályokról, határozatokról és közleményekről

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 79/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya között a vámügyekben történő kölcsönös segítségnyújtásról szóló Megállapodás kihirdetéséről

(A diplomáciai jegyzékváltás 1999. március 29-én megtörtént.)

1. §

A Kormány a Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya között Koppenhágában, 1999. november 6-án aláírt, a vámügyekben történő kölcsönös segítségnyújtásról szóló Megállapodást e rendelettel kihirdeti.

2. §

A Megállapodás magyar nyelvű szövege a következő:

„Megállapodás

a Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya között a vámügyekben történő kölcsönös segítségnyújtásról

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya (a továbbiakban: Szerződő Felek),

felismerve a vámjogszabályaik alkalmazásával és végrehajtásával kapcsolatos ügyekben történő nemzetközi együttműködés szükségességét,

figyelembe véve, hogy a vámjogszabályok megsértése kárt okoz az országai gazdasági, pénzügyi, társadalmi és kereskedelmi érdekeinek, valamint a kereskedelem törvényes érdekeinek,

figyelembe véve az áruk behozatalára és kivitelére vonatkozó vámok, adók és egyéb fizetési kötelezettségek pontos kiszabásának, valamint a tiltó, korlátozó és ellenőrző rendelkezések megfelelő végrehajtásának fontosságát,

meggyőződve arról, hogy a vámjogszabályokat sértő cselekmények megelőzése, valamint a kiviteli és behozatali vámok, adók és fizetési kötelezettségek pontos beszedése érdekében tett erőfeszítéseket még hatékonyabbá lehet tenni a vámhatóságai közötti együttműködés révén,

figyelembe véve a brüsszeli Vámszerződés Tanács 1953. december 5-i Kölcsönös adminisztratív segítségnyújtásról szóló ajánlását,

figyelembe véve az 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodást, amely társulást hozott létre egyrészt az Európai Községek és azok államai, másrészt a Magyar Köztársaság között,

figyelembe véve továbbá az Egységes kábítószer egyezményt (New York, 1961. március 30.), a Pszichotrop anyagokról szóló egyezményt (Bécs, 1971. február 21.), valamint a Kábítószeres és pszichotrop anyagok tiltott forgalmazása elleni egyezményt (Bécs, 1988. december 19.), továbbá az Európa Tanács 1981. január 28-i Adatvédelmi Egyezményét,

az alábbiakban állapodtak meg:

Meghatározások

1. Cikk

A jelen Megállapodás alkalmazásában:

1. A „vámjogszabályok” az áruk behozatalára, kivitelére és átvitelére, vagy egyéb vám eljárásokra vonatkozó, törvények és egyéb jogszabályok által előírt rendelkezéseket jelentik, akár a vámhatóságok által kivetett vámokra, jövedéki adókra vagy egyéb fizetési kötelezettségekre, akár tiltó, korlátozó vagy ellenőrző intézkedésekre vonatkoznak.

2. A „jogszabálysértés” bármilyen vámjogszabály megsértését, valamint ezen jogszabályok megsértésének kísérlését jelenti.

3. A „vámhatóság” a Magyar Köztársaságban a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnokságát, a Dán Királyságban az Adóminisztérium Központi Vám- és Adóigazgatását (Skatteministeriet, Told-og Skattestyrelsen) jelenti.

A Megállapodás hatálya

2. Cikk

1. A Szerződő Felek vámhatóságai között és a jelen Megállapodás rendelkezéseivel összhangban kölcsönös segítséget nyújtanak egymásnak

a) a vámjogszabályok megsértésének megelőzése, felderítése és üldözése terén;

b) a vámrendelkezések alkalmazásáról szóló iratok kölcsönös megküldése terén.

2. A jelen Megállapodás keretei között a segítséget a megkeresett Szerződő Fél államának területén érvényes jogszabályokkal összhangban a megkeresett vámhatóság a hatáskörén belül és lehetőségei szerint nyújtja. Szükség esetén a vámhatóság intézkedhet másik illetékes hatóság

általi segítségnyújtásról a megkeresett Szerződő Fél államának területén érvényes jogszabályokkal összhangban. Jelen Megállapodás nem érinti a bűnügyi jogsegélyt.

3. A jelen Megállapodás nem vonatkozik a vámok, az adók vagy illetékek beszedésére.

Az információk megküldése

3. Cikk

1. A vámhatóságok megkeresésre megadnak egymásnak minden olyan információt, amely megkönyvítható

a) a vámhatóságok által kiszabott vámok, adók, egyéb illetékek és fizetési kötelezettségek pontos beszedését, különösen az áruk vámértékének pontos meghatározását és tarifális besorolását;

b) a behozatali és kiviteli korlátozások, tilalmak alkalmazását.

2. Amennyiben a megkeresett vámhatóság nem rendelkezik a kért információval, intézkedik a szükséges információ beszerzése érdekében a megkeresett Szerződő Fél államának területén hatályos jogszabályoknak megfelelően.

4. Cikk

A vámhatóságok megkeresés alapján egymás rendelkezésére bocsátják az alábbi információt:

a) az egyik Szerződő Fél államának területére bevitt árukat a vámjogszabályokkal összhangban vitték-e ki a másik Szerződő Fél államának területéről;

b) az egyik Szerződő Fél államának területéről kivitt árukat a vámjogszabályokkal összhangban vitték-e be a másik Szerződő Fél államának területére.

5. Cikk

A Szerződő Felek vámhatóságai saját kezdeményezésre vagy megkeresés alapján eljuttatnak egymáshoz minden olyan vámjogszabálysértéssel kapcsolatos információt, amely a másik Szerződő Felet érintheti, különös tekintettel az alábbiakra:

a) a másik Szerződő Fél államának területén hatályban levő vámjogszabályokat megsértő vagy ezzel gyanúsítható személyek;

b) a vámjogszabályok megsértése során alkalmazott eszközök és módok;

c) jogellenes forgalom tárgyát képező áruk;

d) a másik Szerződő Fél államának területén hatályos vámjogszabályokat sértő cselekmények során ténylegesen vagy feltehetően használt szállítóeszközök.

6. Cikk

1. A Szerződő Felek vámhatóságai saját kezdeményezésre vagy megkeresésre megküldik egymásnak mindazokat a jelentéseket, bizonyítékokat vagy okmányok hitelesített másolatait, amelyek minden rendelkezésre álló információt tartalmaznak a másik Szerződő Fél vámjogszabályait sértő vagy veszélyeztető, már felderített, tervezett vagy elkövetett cselekményekről.

2. Eredeti nyilvántartások és okmányok csak abban az esetben kérhetők, ha a hivatalos másolatok bizonyító ereje nem megfelelő. Az ily módon átadott iratokat és okmányokat a lehető legrövidebb időn belül vissza kell küldeni a megkeresett vámhatóságnak.

7. Cikk

A jelen Megállapodás értelmében átadott okmányokat helyettesíteni lehet az ugyanilyen célra készített számítógépes információval. Az anyag értelmezéséhez vagy felhasználásához szükséges minden adatot és információt egyidejűleg meg kell küldeni.

Személyek, áruk és szállítóeszközök megfigyelése

8. Cikk

A Szerződő Felek vámhatóságai saját kezdeményezésre vagy a másik Szerződő Fél vámhatóságának megkeresésére figyelemmel kísérik

a) a másik Szerződő Fél államának területén érvényes vámjogszabályokat megsértő vagy ezzel gyanúsítható személyek mozgását, különösen a vámterületre történő belépést és az onnan való kilépést;

b) a másik Szerződő Fél vámhatóságának jelzése alapján, vámterületére be-, illetve onnan kiszállított, jogellenesen forgalomba hozott vagy ilyen gyanúra okot adó áruk mozgását;

c) a másik Szerződő Fél államának területén érvényes vámjogszabályok megsértéséhez ténylegesen vagy feltehetően használt szállítóeszközöket.

Vizsgálat

9. Cikk

1. Megkeresés alapján, a megkeresett vámhatóság hivatalos vizsgálatot kezdeményezhet olyan cselekményekkel kapcsolatban, amelyek a megkereső Szerződő Fél államának területén érvényes vámjogszabályokat bizonyosan vagy feltehetőleg sértik. Az ilyen vizsgálat eredményeit közlik a megkereső vámhatósággal.

2. Az ilyen vizsgálatokat a megkeresett Szerződő Fél államának területén érvényes jogszabályoknak megfelelően kell lefolytatni.

3. A megkeresett vámhatóság engedélyezheti, hogy a vizsgálat során a másik vámhatóság tisztviselői jelen legyenek.

4. Ebben az esetben a tisztviselők nem viselhetnek egyenruhát, és nem lehet náluk fegyver.

Bizalmas információkra vonatkozó kötelezettségek

10. Cikk

1. A jelen Megállapodás értelmében bármilyen formában átadott információ bizalmas természetűnek számít, és az információt átvevő Szerződő Fél államának területén hatályos, az ugyanilyen információkra vonatkozó belső jogszabályok védelme alatt áll.

2. Személyekről szóló információt nem lehet átadni abban az esetben, ha ezen információk átadása és felhasználása vélhetően az egyik Szerződő Fél alapvető jogi elveivel ellentétes, és különösen akkor, ha az érintett személy emiatt őt meg nem illető hátrányok érik. Megkeresésre az adatot átvevő Szerződő Fél tájékoztatást nyújt az átadott adatok felhasználásáról és az ezáltal elért eredményekről.

3. A személyekről szóló információkat csak a vámhatóságoknak és bűnüldözési célra más bűnüldöző hatóságoknak lehet átadni. Más személyek és hatóságok részére ilyen információ csak az információt átadó hatóság előzetes engedélyével történhet.

4. Az adatokat átadó vámhatóság köteles az átadandó információk helyességéről meggyőződni. Helytelen vagy törlendő információk átadása esetén e tényről az információt átvevő vámhatóságot haladéktalanul értesíteni kell. Az utóbbi köteles a helyesbítést, illetve a törlést elvégezni.

5. Az érintett személyt, kérésére, tájékoztatni kell a rá vonatkozó információk tárolásáról és annak okáról, ha ez a tájékoztatás közérdeket nem sért.

6. A vámhatóságok kötelesek a személyekről szóló, átadott és átvett információkat hatékonyan védeni az illetéktelen hozzáférés, változtatás, nyilvánosságra hozatal, sérülés vagy megsemmisülés ellen.

Az információ felhasználása

11. Cikk

1. A jelen Megállapodás értelmében megkapott információt csak a jelen Megállapodás céljaira lehet felhasználni és egyéb célokra csak a megkeresett vámhatóság előzetes írásbeli engedélyével és az általa meghatározott feltételek betartásával használható fel. Ezek az intézkedések

nem vonatkoznak a kábítószerreket és a pszichotrop anyagokat érintő jogszabálysértésekkel kapcsolatos információkra. Ezeket az információkat az jogellenes kábítószerkereskedelemmel közvetlenül foglalkozó más hatóságoknak kell eljuttatni, a 2. Cikk korlátozásait figyelembe véve.

2. Az 1. bekezdésben foglaltak nem gátolhatják az információ felhasználását bármilyen, a vámjogszabályok megsértésével kapcsolatban indított bírósági vagy közigazgatási eljárásban.

3. A vámhatóságok a jelen Megállapodás értelmében megszerzett információt és okmányokat felhasználhatják bizonyítékként saját jegyzőkönyveikben, okmányaikban, tanúvallomásokat rögzítő jelentéseikben, valamint bírósági és közigazgatási eljárásaik során.

Szakértők és tanúk

12. Cikk

1. A megkeresett vámhatóság tisztviselője felhatalmazható arra, hogy a felhatalmazás keretein belül szakértőként vagy tanúként megjelenjen a jelen Megállapodásban meghatározott ügyekkel kapcsolatos bírósági vagy közigazgatási eljárások során a másik Szerződő Fél hatóságai előtt, továbbá, hogy az eljáráshoz szükséges bizonyító erejű tárgyakat, okmányokat vagy ezek hiteles másolatait bemutassa. A felkérésben pontosan fel kell tüntetni, hogy milyen ügyben és milyen minőségben kell a tisztviselőnek megjelennie.

2. A szakértőnek vagy tanúnak felkért tisztviselőnek joga van megtagadni a bizonyíték- vagy nyilatkozatadást, ha a saját államának vagy a megkereső Szerződő Fél államának törvényei értelmében erre jogosult vagy köteles.

A segítségnyújtási megkeresés formája és tartalma

13. Cikk

1. A jelen Megállapodás szerinti megkereséseket írásban kell elkészíteni. A megkeresés teljesítéséhez szükséges okmányokat mellékelni kell. A megkeresés elfogadható szóban is, de azt írásos formában meg kell megerősíteni.

2. Az 1. pont szerinti megkeresésnek a következő információkat kell tartalmaznia:

- a) a megkereső vámhatóságot;
- b) a kért intézkedést;
- c) a megkeresés célját és okát;
- d) a jogszabálysértés, a jogszabályok és más jogi tényezők rövid ismertetését;
- e) a jogellenes cselekmény elkövetésével gyanúsított természetes és jogi személyekre vonatkozó információt;
- f) a tények összefoglalását.

3. A vámhatóságok közötti minden kommunikáció angol nyelven vagy mindkét vámhatóság által elfogadott egyéb nyelven történik. A vámhatóságok közötti információt, okmányokat és egyéb közlést az eredeti nyelven kívül angol nyelvre vagy az egyeztetett nyelvre lefordítva kell megküldeni.

4. Ha a megkeresés nem felel meg a 2. pontban előírt követelményeknek, akkor a megkeresés helyesbítését vagy kiegészítését lehet kérni, de ez nem befolyásolja a halaszt-hatatlan intézkedések megtételét.

A segítségnyújtás kötelezettségei alóli kivételek

14. Cikk

1. Amennyiben a megkeresés teljesítése sértené a megkeresett Szerződő Fél szuverenitását, közrendjét, biztonságát, illetve egyéb lényeges érdekeit, valamint ipari, kereskedelmi vagy szakmai titok megsértésével járna, a segítségnyújtás teljesen vagy részben visszautasítható, vagy bizonyos feltételekkel teljesíthető.

2. Abban az esetben, ha a segítségnyújtás nem teljesíthető, a visszautasításról szóló döntést az indoklással együtt késedelem nélkül, írásos formában el kell juttatni a megkereső vámhatóság részére.

3. Amennyiben az egyik Szerződő Fél vámhatósága olyan segítséget kérne, amelyet a másik Szerződő Fél vámhatóságának kérése esetén saját maga nem tudna megadni, akkor megkeresésében fel kell hívni e tényre a figyelmet.

Költségek

15. Cikk

A vámhatóságok lemondanak a jelen Megállapodás végrehajtásával kapcsolatban felmerülő költségekre vonatkozó minden igényről, a tanúk, szakértők és tolmácsok költségeinek kivételével.

A Megállapodás végrehajtása

16. Cikk

1. A Szerződő Felek vámhatóságai a jelen Megállapodás keretén belül felmerülő problémák megoldása érdekében közvetlen kapcsolatban állnak egymással. Az ily módon meg nem oldható ügyeket diplomáciai úton kell rendezni.

2. A Szerződő Felek vámhatóságai a Megállapodás végrehajtásával kapcsolatos részletekről közösen állapodnak meg.

Területi hatály

17. Cikk

A jelen Megállapodás hatálya érvényes a Magyar Köztársaság vámterületén és a Dán Királyság vámterületén (amely nem foglalja magában a Feröer-szigeteket, valamint Grönlandot).

Kiegészítés

18. Cikk

A 10. Cikk sérelme nélkül, a jelen Megállapodás nem érintheti hátrányosan az Európai Közösség Bizottságának illetékes hatóságai és a Tagállamok vámhatóságai közötti vámügyi információk közlését szabályozó jogszabályokat.

Hatálybalépés, felülvizsgálat és megszűnés

19. Cikk

1. A jelen Megállapodást a Szerződő Felek törvényei szerint kell jóváhagyni. A Szerződő Felek diplomáciai jegyzék útján tájékoztatják egymást a jóváhagyásról és a hatálybalépéshez szükséges belső jogi követelmények teljesítéséről. A Megállapodás az utolsó írásos értesítés kézhezvételének időpontjától számított hatvan nap elteltével lép hatályba.

2. A Szerződő Felek megállapodnak abban, hogy a jelen Megállapodás felülvizsgálata céljából a hatálybalépés dátumától számított harmadik év végén találkozhatnak, kivéve, ha írásban értesítik egymást arról, hogy a felülvizsgálat nem szükséges. Ha bármikor a Szerződő Felek bármelyike kérésére felülvizsgálattal kapcsolatos kérdés merül fel, azt meg kell vitatni.

3. A jelen Megállapodás határozatlan időre szól, és hatálya a Szerződő Felek bármelyikéhez megküldött, a megszüntetési szándékot tartalmazó írásos diplomáciai értesítés kézhezvételét követő hat hónap elteltével szűnik meg.

Készült Koppenhágában, 1998. november 6-án, két eredeti példányban, magyar, dán és angol nyelven, mindegyik szöveg egyformán hiteles. Értelmezési eltérés esetén az angol szöveg az irányadó.

A Magyar Köztársaság
Kormánya nevében:
Arnold Mihály s. k.

A Dán Királyság
Kormánya nevében:
Peter Loft s. k.’’

3. §

Ez a rendelet kihirdetése napján lép hatályba. A Megállapodás rendelkezéseit 1999. május 31. napjától kell alkalmazni.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

**A Kormány
80/1999. (VI. 11.) Korm.
rendelete**

**a telepengedély alapján gyakorolható
ipari és szolgáltató tevékenységekről, valamint
a telepengedélyezés rendjéről**

A Kormány a telepengedély alapján gyakorolható ipari és szolgáltató tevékenységekről, valamint a telepengedélyezés rendjéről a következőket rendeli el:

1. §

A rendelet hatálya kiterjed jogi személyekre, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságokra, természetes személyekre (egyéni vállalkozókra, bedolgozókra, bér munkát végzőkre), valamint a külföldi vállalkozások magyarországi fióktelepeire, amelyek e rendelet *mellékletében* felsorolt olyan ipari, szolgáltató, raktározási tevékenységet folytatnak, ahol a felhasznált és a technológia során keletkezett anyagok, illetőleg üzemeltetett berendezések miatt a végzett munkafolyamatok következményeként egészségártalom, tűz- és robbanásveszély, vagy zavaró környezeti hatásuk miatt levegő-, víz-, talajszennyezés, zajhatás léphet fel.

2. §

(1) A rendelet mellékletében meghatározott tevékenységeket telepen vagy építményben, építményrészben, mint önálló rendeltetési egységben (a továbbiakban együtt: telep) csak telepengedély alapján lehet megkezdeni, vagy folytatni (a továbbiakban: telepengedély).

(2) A telepengedélyt az ipari, szolgáltató tevékenység végzésére, valamint a környezetre és az egészségre veszélyes anyagok és készítmények raktározására használt telepre — kivéve, ha a tevékenység a környezeti hatásvizsgálat elvégzéséhez kötött tevékenységek köréről és az ezzel kapcsolatos hatósági eljárás részletes szabályairól szóló 152/1995. (XII. 12.) Korm. rendelet alapján környezeti hatásvizsgálat elvégzéséhez kötött — a tevékenység folytatója kérelmezi.

3. §

(1) A telepengedélyt a telep fekvése szerint illetékes települési önkormányzat (fővárosban a fővárosi kerületi önkormányzat) jegyzőjétől (a továbbiakban: jegyző) kell kérni.

(2) Új telep létesítése, vagy a telepengedéllyel rendelkező telepen folytatott tevékenységi kör bővítése, megváltoztatása vagy módosítása esetén az új telep használatba vé-

telét (építési tevékenység végzése esetén a használatbavételei engedélyezési eljárást követően), illetve a tevékenységi kör bővítésével, megváltoztatásával, módosításával járó tevékenység megkezdését megelőzően kell a telepengedélyt kérni.

Jogerős telepengedély nélkül a tevékenységet megkezdeni, folytatni, illetve módosítani nem lehet.

(3) A telepengedély nem mentesíti a telepengedély jogosultját a szükséges más hatósági (építési, használatbavételei, a rendeltetés megváltoztatására irányuló stb.) engedélyek megszerzésének kötelezettsége alól.

(4) A telepengedély jogosultja köteles a telepengedélyt a telephelyen tartani, és azt az ellenőrzések során bemutatni.

4. §

A telepengedély kiadására irányuló kérelemben meg kell jelölni, illetve mellékelni kell

- a) a telep címét,
- b) a telep tulajdonosát (használóját), mellékelve három hónapnál nem régebbi tulajdoni lapot,
- c) a telep használata jogcímét annak igazolásával együtt (saját tulajdon, bérlet stb.),
- d) a telepen folytatni kívánt ipari, szolgáltató vagy raktározási tevékenységet,
- e) a tevékenység végzéséhez szükséges — a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) értelmezésében használt — veszélyes munkaeszközöket,

f) a telepen lévő vagy felhasználandó, illetve az alkalmazott technológia során keletkező egészségre vagy környezetre veszélyes anyagokat, vagy veszélyes hulladékokat, azok gyűjtésének, kezelésének módját, a 233/1996. (XII. 26.) Korm. rendelet szerinti, előzetesen beszerzett ÁNTSZ tevékenységi engedélyt,

g) a létesítendő munkahelyeket (irodák, raktárak, műhelyek stb.) az Mvt. értelmezése szerint,

h) tervezett munkakörönként a munkavállalók számát, a szociális helyiségek biztosításának módját és kialakítottságát,

i) ivóvíz-, iparivíz-ellátást, a szennyvízgyűjtést és -elvezetést, a szennyvíztisztítási megoldásokat,

j) az üzemeltetéshez és/vagy a létesítendő munkahely, tevékenység megjelölésével az egészséget nem veszélyeztető munkavégzéshez szükséges mesterséges szellőztetés módját,

k) a szennyezett levegő elvezetésének és tisztításának helyét és módját, az elszívott levegő utánpótlásának módját,

l) a telep üzemeltetéséhez szükséges hőtermelő berendezés egyedenkénti típusfűtőtéljesítmény adatait,

m) a környezetre gyakorolt hatást (talaj, felszíni és felszín alatti vizek, zaj, bűz, füst, tűz- és robbanásveszély,

üzemszerű szennyezés kibocsátása stb.) és az esetleges üzemzavar miatt várható környezeti hatások elkerülésének módját,

n) a környezetre veszélyes technológiák alkalmazása esetén a külön jogszabályban meghatározott környezeti kárelhárítási tervet,

o) a munkavállalók egészségét veszélyeztető tevékenység esetén a külön jogszabályokban előírt munkavédelmi üzembe helyezés várható időpontját,

p) amennyiben van, a környezetvédelmi minősítés (ISO 14000) tényét,

r) a tevékenység végzését engedélyező már meglévő szakhatósági (ÁNTSZ, építési, tűzvédelmi, környezetvédelmi vízügyi, természetvédelmi stb.) hozzájárulásokat, engedélyeket.

5. §

(1) Abban az esetben, ha telepengedélyezési eljárást nem előzte meg építésügyi hatósági engedélyezési eljárás, úgy a jegyző a telepengedély kiadására vonatkozó döntés előtt köteles meggyőződni arról, hogy a településrendezési tervben meghatározott övezeti besorolás alapján a kérelemben feltüntetett telepen az adott tevékenység végezhető-e. Ha a településrendezési terv alapján a kérelemben megjelölt tevékenység nem folytatható, a jegyző további érdemi vizsgálat nélkül elutasítja a kérelmet.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben foglalt övezeti besorolás alapján nem kizárt a tevékenység folytatása, úgy a jegyző köteles helyszíni szemlét tartani a telepen, amelyre az engedély kiadását kéri.

A jegyző a helyszíni szemlérről értesíti

- a)* a kérelmezőt,
- b)* az adott ingatlan és a szomszédos ingatlan tulajdonosait (használoít, kezelőt, társasházak, lakásszövetkezetek esetén azok közös képviselőit),
- c)* az ÁNTSZ illetékes városi, fővárosi, kerületi intézetét,
- d)* az illetékes környezetvédelmi szakhatóságot,
- e)* az elsőfokú építésügyi szakhatóságot [ha a telep létesítéséhez építési engedély nem szükséges, vagy a működő telephelyen az eredetitől eltérő, a mellékletben felsorolt tevékenységet (is) kívánnak folytatni],
- f)* az elsőfokú vízügyi szakhatóságot,
- g)* az illetékes rendőrkapitányságot,
- h)* a mellékletben *-gal megjelölt esetekben a tűzvédelmi szakhatóságként eljáró hivatásos önkormányzati tűzoltó parancsnokságot,
- i)* védett természeti terület esetén a természetvédelmi hatóságot,
- j)* a folytatni kívánt tevékenységtől függően az illetékes Megyei (Fővárosi) Növényegészségügyi és Talajvédelmi Állomást, illetve a megyei állategészségügyi és élelmiszerellenőrző állomást,

k) a polgári védelem illetékes területi szerveinek képviselőit,

l) a tagsági kör szerinti területi gazdasági kamara képviselőjét.

Azon szakhatóságokat, akik a tevékenység végzéséhez már korábban, előző hatósági eljárásban (pl. építésügyi hatósági engedélyezési eljárásban) hozzájárultak és a hozzájárulásokat a kérelemhez csatolták, a szemlére nem kell meghívni.

Az elsőfokú építésügyi szakhatóságot (a települési önkormányzat jegyzőjét) és a vízügyi szakhatóságot csak akkor kell meghívni, ha ezen hatósági jogköröket nem a jegyző gyakorolja.

(3) A jegyző az értesítést — a kérelemben megjelöltek egyidejű megküldésével — a helyszíni szemle megtartása előtt legalább 15 nappal korábban küldi meg.

Az értesítésben a jegyző felhívja a (2) bekezdés *b)* pontjában foglalt meghívottak figyelmét, hogy távolmaradásuk a szemle megtartását nem akadályozza. Távolmaradás esetén a szemle időpontja előtt a jegyzőhöz írásban beadott észrevételeket a jegyző a szemlén ismerteti.

(4) A (2) bekezdés *c)*—*j)* pontjaiban megjelölt szakhatóságok szakhatósági állásfoglalásukat a szemle megállapításairól felvett jegyzőkönyvbe diktálhatják, vagy az azt követő 15 napon belül írásban közölhetik.

(5) A helyszíni szemlén a jegyző jegyzőkönyvben rögzíti a véleményeket és saját megállapításait.

6. §

A jegyző helyszíni szemle megtartása nélkül dönthet a telepengedély megadásáról abban az esetben, ha megállapítja, hogy a telepre három éven belül azonos tevékenységre már adtak telepengedélyt, az engedélyezés során mérlegelendő körülmények nem változtak és a telep a folytatni kívánt tevékenység céljára továbbra is alkalmas. A jegyzőnek a szakhatóságok állásfoglalását ebben az esetben is meg kell kérnie, kivéve ha a szakhatósági hozzájárulások megadásától három év még nem telt el.

7. §

(1) A jegyző a telepengedélyt akkor adja meg, ha a szakhatósági hozzájárulások alapján megállapítja, hogy a telep megfelel a munkavégzésre (munkahelyre) vonatkozó előírásoknak, a tevékenység a telep környezetében élők nyugalma nem zavarja, a dolgozók, a környezetben élők egészségét és a környezetet nem veszélyezteti.

(2) A jegyző a telepengedély megadására vonatkozó határozatáról a kérelmezőn kívül értesíti az eljárásban részt vevő hatóságokat és szervezeteket, a tagsági kör szerint illetékes területi gazdasági kamarát, valamint az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Felügyelőség területi szervét.

8. §

(1) A jegyző a telepengedéllyel kapcsolatban az engedély megadásakor — vagy lakossági bejelentésre indított vizsgálat, illetve a hatósági ellenőrzések megállapításai alapján később is — megfelelő határidő kitűzésével kötelezheti a telepengedély jogosultját meghatározott átalakítások vagy változtatások elvégzésére, illetve intézkedések megtételére.

(2) Amennyiben a telepengedély megadását követően a 4. § a)–c) és e)–r) pontjaiban megjelölt adatokban változás következett be, arról a telepengedély jogosultja 30 napon belül köteles a jegyzőt írásban értesíteni.

A jegyző az adatokban bekövetkezett változásról az engedélyezési eljárásban részt vevő szakhatóságoknak, az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Főfelügyelőség területi szervének, valamint a tagsági kör szerint illetékes területi gazdasági kamarának értesítést küld, illetve megteszi a szükséges további intézkedéseket.

(3) Abban az esetben ha a telepengedély jogosultja

a) tevékenységi körét engedély nélkül változtatta meg, illetve további tevékenységgel bővítette, vagy

b) a tevékenységére vonatkozó jogszabályi előírásoknak nem tesz eleget, vagy

c) telepe a hatályos jogszabályi, valamint az engedély alapját képező feltételeknek nem felel meg, vagy az (1) bekezdésben előírt követelményeket nem teljesíti, továbbá

d) felszólítás ellenére sem teszi meg a szükséges intézkedéseket

a jegyző az észlelt hiányosság megszüntetéséig, de legfeljebb 90 napra a tevékenység telephelyen történő gyakorlását felfüggesztheti, vagy korlátozhatja. A meghatározott időtartam eredménytelen elteltét követően a jegyző a telepengedély visszavonásáról határoz, amelyről értesíti a (2) bekezdésben megjelölt szervezeteket is.

9. §

A telepengedély meglétét a jegyzőn kívül az eljárásban résztvevő hatóságok és a fogyasztóvédelmi felügyelőségek is jogosultak ellenőrizni, szükség esetén hatósági jogkörüket gyakorolni, továbbá indokolt esetben a jegyzőnél kezdeményezni a telepengedély visszavonását.

10. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő negyedik hónap első napján lép hatályba.

(2) Azok, akik e rendelet hatálybalépésekor már működő telepen végzik a rendelet hatálya alá tartozó tevékenységeket, kötelesek a rendelet hatálybalépését követő 180 napon belül telepengedélyt kérni.

(3) Felhatalmazást kap a belügyminiszter, hogy a telepengedélyezési eljárásért fizetendő igazgatási szolgáltatási díj mértékét, megfizetésének, kezelésének és nyilvántartásának részletes szabályait — a pénzügyminiszterrel egyetértésben — rendeletben állapítsa meg.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

Melléklet

a 80/1999. (VI. 11.) Korm. rendelethez

**Telepengedélyhez kötött tevékenységek
a TEÁOR alapján, ideértve az ezen tevékenységekkel
kapcsolatos szolgáltatásokat** is**

TEÁOR

16.00	Dohánytermék gyártása
17.00	Pamutfonás*
17.12	Gyapjúfonás*
17.13	Fésűsgyapjúfonás*
17.14	Lenfonás*
17.15	Selyemfonás*
17.16	Varrócérna gyártása*
17.17	Egyéb textilszálak fonása*
17.21	Pamutszövés*
17.22	Gyapjúsövés*
17.23	Fésűsgyapjúsövés*
17.24	Selyemszövés*
17.25	Egyéb textilszövés*
17.30	Textilkikészítés*
17.40	Konfekcionált textilárú gyártása*
17.51	Szőnyeggyártás*
17.52	Kötélárú gyártása
17.53	Nem szőtt textíliák, termékek gyártása (kivéve: ruházat)
17.54	Máshova nem sorolt egyéb textiltermék gyártása
17.60	Kötött, hurkolt kelme gyártása*
17.71	Kötött, hurkolt harisnyafélék gyártása
17.72	Kötött, hurkolt pulóverfélék gyártása
18.10	Bőrruházat gyártása
18.21	Munkaruházat gyártása
18.22	Felsőruházat gyártása
18.23	Alsóruházat gyártása
18.24	Egyéb ruházat gyártása
18.30	Szőrmekikészítés, szőrmecikk gyártása
19.10	Bőrkikészítés 1000 t/év nyersbőr felhasználás alatt
19.20	Táskafélék, szíjzat gyártása
19.30	Lábbeli gyártás

** Lásd a 9007/1998. (SK 12.) KSH közleményt.

20.10	Fűrészáru-gyártás*	26.82	Egyéb, máshova nem sorolt nemfém ásványi termék gyártása
20.20	Falemezgyártás*	27.10	Vas-, acél-, vasötvözet-alapanyag gyártása (ECSC) 10 t/nap kapacitás alatt*
20.30	Épületasztalos-ipari termék gyártása*	27.21	Öntöttvas cső gyártása 10 t/nap kapacitás alatt*
20.40	Tároló fatermék gyártása*	27.22	Acélcsőgyártás*
20.51	Fa tömegcikk gyártása*	27.31	Hidegen húzott vas-, acéltermék gyártása
20.52	Parafa-, fonottárú gyártása*	27.32	Hidegen hengerelt keskeny acélszalag gyártása
23.20	Kőolaj-feldolgozás 15 000 t/év késztermék-előállítás alatt*	27.33	Hidegen alakított acéldom gyártása
24.17	Szintetikus kaucsuk gyártása*	27.34	Acélhuzalgyártás
24.30	Festék, bevonóanyag gyártása 5000 t/év késztermék-előállítás alatt*	27.35	Vas, acél, egyéb, máshová nem sorolt feldolgozása, nem ECSC vasötvözet gyártása*
24.51	Tisztítószer gyártása 5000 t/év késztermék-előállítás alatt*	27.41	Nemesfémgyártás*
24.52	Testápolási cikk gyártása 5000 t/év késztermék-előállítás alatt*	27.42	Alumíniumgyártás (kivéve timföldgyártást) 2 t/év kapacitás alatt*
24.62	Ragasztógyártás*	27.43	Ólom, cink, ón gyártása 2 t/nap kapacitás alatt*
24.63	Illóolajgyártás*	27.44	Rézgyártás 2 t/nap kapacitás alatt*
24.64	Fényképészti vegyi anyag gyártása*	27.45	Egyéb nem vasfém gyártása 2 t/nap kapacitás alatt*
24.66	Máshova nem sorolt egyéb vegyi termék gyártása*	28.11	Fémszerkezet gyártása*
24.70	Vegyí szál gyártása*	28.12	Fém épületelem gyártása*
25.11	Gumiabroncs, gumitömlő gyártása*	28.21	Fém tartály gyártása*
25.12	Gumiabroncs újrafutóztatása, felújítása*	28.22	Fűtési kazán, radiátor gyártása*
25.13	Egyéb gumitermék gyártása*	28.30	Gőzkazán gyártása*
25.21	Műanyag fólia, cső gyártása*	28.40	Fémalakítás, porkohászat*
25.22	Műanyag csomagolóeszköz gyártása*	28.51	Fémfelület-kezelés 20 000 m ² /év felületkezelés alatt*
25.23	Műanyag építőanyag gyártása*	28.52	Fémmegmunkálás
25.24	Egyéb műanyag termék gyártása*	28.61	Evőeszköz, késárú gyártása
26.12	Síkküveg továbbfeldolgozása	28.62	Szerszámgyártás
26.21	Háztartási kerámia gyártása 5000 t/év késztermék-előállítás alatt*	28.63	Lakat-, zárgyártás
26.22	Egészségügyi kerámia gyártása 5000 t/év késztermék-előállítás alatt*	28.71	Vas, acél tárolóeszköz gyártása*
26.23	Kerámiaszigetelő gyártása*	28.72	Könnyűfém csomagolóeszköz gyártása
26.24	Egyéb műszaki kerámia gyártása*	28.73	Huzal termék gyártása
26.25	Egyéb kerámiatermék gyártása*	28.74	Kötőelem, csavar gyártása
26.26	Tűzálló kerámiatermék gyártása 20 000 t/év késztermék-előállítás alatt*	28.75	Máshová nem sorolt egyéb fémfeldolgozási termék gyártása
26.30	Kerámiaacsempe, lap gyártása*	29.11	Motor, turbina gyártása (légi, közúti járműmotor nélkül)
26.40	Égetett agyag építőanyag gyártása	29.12	Szivattyú, kompresszor gyártása
26.52	Mészgyártás*	29.13	Csap, szelep gyártása
26.53	Gipszgyártás	29.14	Csapágy, erőátviteli elem gyártása
26.61	Építési betontermék gyártása	29.21	Kemence gyártása
26.62	Építési gipsztermék gyártása	29.22	Emelő-, anyagmozgató gép gyártása
26.63	Előre kevert beton gyártása	29.23	Nem háztartási hűtő, légállapot-szabályozó gyártása
26.64	Habarcsgyártás	29.24	Máshová nem sorolt egyéb általános gép gyártása
26.65	Szálerősségű cement gyártása, kivéve az aszbeszt-cement termék gyártását	29.31	Mezőgazdasági traktor gyártása
26.66	Egyéb beton-, gipsz-, cementtermék gyártása	29.32	Egyéb mezőgazdasági gép gyártása
26.70	Kőmegmunkálás	29.40	Szerszámgyártás
26.81	Csiszolótermék gyártása	29.51	Kohászati gép gyártása

- 29.52 Bányászati, építőipari gép gyártása
 29.53 Élelmiszer-, dohányipari gép gyártása
 29.54 Textil-, ruházati, bőripari gép gyártása
 29.55 Papíripari gép gyártása
 29.56 Máshová nem sorolt egyéb speciális gép gyártása
 29.60 Fegyver-, lőszergyártás
 29.71 Háztartási villamos készülék gyártása
 29.72 Nem villamos háztartási készülék gyártása
 30.01 Irodagépgyártás
 30.02 Számítógépgyártás
 31.10 Villamos motor, áramfejlesztő gyártása*
 31.20 Áramelosztó, -szabályozó készülék gyártása
 31.30 Szigetelt vezeték, kábel gyártása*
 31.50 Világítóeszköz gyártása*
 31.61 Máshová nem sorolt motor-, járművillamossági cikk gyártása
 31.62 Máshová nem sorolt egyéb villamos termék gyártása
 33.10 Orvosi műszer gyártása
 34.20 Gépjármű-karosszéria, pótkocsi gyártása*
 34.30 Közúti-járműmotor, -alkatrész gyártása*
 35.41 Motorkerékpár gyártása*
 34.42 Kerékpár gyártása
 35.43 Mozgássérültek kocsijának gyártása
 35.50 Máshová nem sorolt egyéb jármű gyártása
 36.11 Ülőbútor gyártása*
 36.12 Irodabútor gyártása*
 36.13 Konyhabútor gyártása*
 36.14 Egyéb konyhabútor gyártása*
 36.30 Hangszergyártás
 36.40 Sportszergyártás
 36.50 Játékgyártás
 37.10 Fém visszanyerése hulladékból*
 37.20 Nemfém visszanyerése hulladékból*
 50.20 Gépjárműjavítás, a közúti gépjármű javítótelepen 50 db egyidőben javítandó gépjármű alatt*
 63.12 Tárolás, raktározás
 63.21 Szárazföldi szállítást segítő tevékenységből a havi vagy éves garázshelybérleti szolgáltatás, a vontatott gördülőállomány karbantartása, kisebb javítása
 74.82 Csomagolás
 90.01 Szennyvízelvezetés, -kezelés 5000 m³/nap szennyvíz tisztítás alatt
 90.02 Településtisztasági szolgáltatás, folyékony hulladék kezelése, az önállóan létesített szennyvíziszap-lerakó 100 t/év szárazanyag alatt, öntözőes szennyvízelhelyező telep 50 ha alatt, szűrőmezős elszikkasztó rendszer 50 ha alatt, szennyvízleürítő és ürítő-kezelő telep 100 m³/nap kapacitás alatt
 93.01 Mosás, tisztítás

A Kormány 81/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmény működésének engedélyezéséről szóló 161/1996. (XI. 7.) Korm. rendelet módosításáról

Az szociális intézmény működésének engedélyezéséről a Kormány a következőket rendeli el:

1. §

A személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények működésének engedélyezéséről szóló 161/1996. (XI. 7.) Korm. rendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) 13. §-ának (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) A normatív állami hozzájárulást a megyei, fővárosi összesített igények alapján a Belügyminisztérium bocsátja a Hivatal rendelkezésére.”

2. §

A kormányrendelet 14. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a nem állami szociális intézmény fenntartója a normatív állami hozzájárulást az öt ténylegesen megilletőnél 5%-kal vagy azt meghaladó mértékben vette igénybe, háromszázezer forintot meg nem haladó eltérés esetén a költségvetési évben érvényes átlagos jegybanki alapkamatot, egyébként pedig annak kétszeres összegét köteles megfizetni.”

3. §

A kormányrendelet 14. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Ha a nem állami szociális intézmény fenntartója az elszámolás napjáig a visszafizetési és az (1) bekezdésben előírt kamatfizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a túllépés összegét, valamint a késedelmi kamatot az esedékes hozzájárulásból le kell vonni. A Hivatal — indokolt esetben a fenntartó kérelmére — a tartozást több, legfeljebb hat részletben is levonhatja.”

4. §

A kormányrendelet 14. §-ának (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A nem állami szociális intézmény fenntartója, ha a normatív állami hozzájárulás teljes összegét vagy annak egy részét nem alapfeladatának ellátására fordította, köte-

les ezt az összeget az elszámolás napjáig az éves átlagos jegybanki alapkamat kétszeresével növelt összegével visszafizetni. Amennyiben a nem állami szociális intézmény fenntartója a visszafizetési kötelezettségének az előírt határidőig nem tesz eleget, a Hivatal a (2) bekezdésben meghatározottak szerint jár el.”

5. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 82/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

az ingó dolgokat terhelő zálogjog és a vagyont terhelő zálogjog nyilvántartásáról szóló 7/1997. (I. 22.) Korm. rendelet módosításáról

A Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyve egyes rendelkezéseinek módosításáról szóló 1996. évi XXVI. törvény 9. §-ában kapott felhatalmazás alapján a Kormány az ingó dolgokat terhelő jelzálogjog és a vagyont terhelő zálogjog nyilvántartásáról szóló 7/1997. (I. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) módosítására a következőket rendeli el:

1. §

(1) Az R. 4. §-a (2) bekezdésének *a*) pontja a következő 3. ponttal egészül ki:

(A zálogjogi nyilvántartás az okirat adatai közül a következőket tartalmazza:)

„3. egyéb szervezet azonosító adatai;”

(2) Az R. 4. §-a (2) bekezdésének *c*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A zálogjogi nyilvántartás az okirat adatai közül a következőket tartalmazza:)

„*c*) a zálogtárgy azonosításra alkalmas megjelölése (mibenlétének, tulajdonságainak, mennyiségének, feltalálási helyének és más azonosításra alkalmas adatainak megjelölése, rövid leírása, ITJ száma), ha a zálogtárgy a vagyon vagy annak meghatározott része, az erre történő utalás (a vagyonrészek — a vagyon egyéb részeitől történő elhatárolásra alkalmas módon történő — feltüntetésé), gazda-

sági társaságban fennálló tagsági jogviszonyból eredő vagyoni értékű jog esetén az ezzel, illetve a társasággal kapcsolatos adatok (cégjegyzékszám, adószám);”

(3) Az R. 4. §-ának (2) bekezdése a következő *k*) ponttal egészül ki:

(A zálogjogi nyilvántartás az okirat adatai közül a következőket tartalmazza:)

„*k*) a vagyont terhelő zálogjog átalakítása.”

(4) Az R. 4. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A ranghely (sorrend) a zálogjogi nyilvántartásban a zálogkötelezett neve alatt szereplő zálogjogok bejegyzésének sorrendjét mutatja.”

2. §

Az R. 5. §-ának (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A bejegyzés megtörténtéről és a bejegyzett adatokról, valamint a bejegyzés ranghelyéről (sorrendjéről) a közjegyző a jelen lévő félnek azonnal, erre vonatkozó külön kérelem nélkül tanúsítványt ad.”

3. §

Az R. 7. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a jelenlegi (4)—(8) bekezdés számozása (5)—(9) bekezdésre változik:

„(4) Vagyont terhelő zálogjognak meghatározott vagyontárgyakat terhelő zálogjoggá való átalakítása esetén a közjegyző az átalakítás tényét a vagyont terhelő zálogjog adataihoz jegyzi be. Ha a meghatározott vagyontárgy ingóság, a közjegyző az átalakítás tényének bejegyzésével együtt az így létrejött ingót terhelő zálogjogot is bejegyzi.”

4. §

Az R. 8. §-a a következő (2) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a jelenlegi (2) bekezdés számozása (3) bekezdésre változik:

„(2) A nyilvántartással kapcsolatos közjegyzői tanúsítványokat a közjegyző a hitelesítések nyilvántartó könyvének 5. rovatába jegyzi be, a változás bejegyzésével kapcsolatos ügyeket a lajstromkönyvben tartja nyilván. A zálogszerződés elkészítésekor a fél részére kiadott tanúsítvány a zálogszerződés ügyszámát kapja, és annak egy példányát az eredeti közjegyzői okirat mellett kell elhelyezni.”

5. §

Az R. 10. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A bejelentésért, a nyilvántartásba történő betekintésért, valamint a zálogjog törléséért költségtérítést kell fizetni, amelynek összege betekintés esetében ezer, egyéb esetben ötezer forint zálogkötelezettenként. A közjegyző a nála költségtérítés címén befolyt összeget negyedévenként, számla alapján a Kamara részére átutalja. Ha a fél a Kamara adatbázisához saját eszközével csatlakozik, az egy-szeri csatlakozási költségtérítés megfizetése után a betekintésért ezer forint díjat fizet.”

6. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba; egyidejűleg az R. 5. §-ának (5) bekezdéséből az „éven-te” szövegrész hatályát veszti.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 83/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

**a műszaki felsőoktatás alapképzési szakjainak
képesítési követelményeiről szóló
157/1996. (X. 22.) Korm. rendelet módosításáról**

A Kormány a felsőoktatásról szóló 1993. évi LXXX. törvény 72. §-ának *d*) pontjában foglalt felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

A műszaki felsőoktatás alapképzési szakjainak képesítési követelményeiről szóló 157/1996. (X. 22.) Korm. rendelet 3. számú melléklete kiegészül az e rendelet *mellékletében* foglalt egyetemi szintű orvosbiológiai mérnök alapképzési szak képesítési követelményeivel.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba, és 2002. december 31-én hatályát veszti.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

Melléklet

a 83/1999. (VI. 11.) Korm. rendelethez

ORVOSBIOLÓGIAI MÉRNÖK SZAK

1. A képzési cél

Okleveles orvosbiológiai mérnökök képzése, akik — a 157/1996. (X. 22.) Korm. rendelet 1. számú melléklet 1. pontjára tekintettel — az okleveles műszaki, orvostudományi vagy természettudományi tanulmányaikra, illetve végzettségükre is építve alkalmasak a magas színvonalú interdiszciplináris elméleti és gyakorlati tudást, valamint alkalmazási készséget igénylő szakterület művelésére, az elméleti és gyakorlati jellegű orvosbiológiai mérnöki tevékenységek széles területen történő eredményes végzésére.

2. Az oklevélben szereplő szakképzettség megnevezése

Okleveles orvosbiológiai mérnök.

3. A képzésben résztvevők köre

A képzésben egyetemi szintű mérnök, orvos, állatorvos illetve biológus, fizikus szakos alapismeretekkel rendelkezők vehetnek részt. A képzésben való részvétel feltétele minimum hét (orvostanhallgatóknál kilenc) lezárt félév (180—200 kreditpont megszerzése), legalább jó (4) rendű tanulmányi átlag és középfokú angol vagy német nyelvismeret.

4. A képzési idő

A képzési idő a műszaki, orvos, állatorvos, biológia vagy fizika szakon folytatott tanulmányokból elismert 180 kreditpont megszerzése után 6 félév, amelyből 3 félév párhuzamosan folyik a megkezdett egyetemi tanulmányokkal, majd további 2 félév biztosítja nappali tagozaton az elméleti és gyakorlati szakspecifikus ismeretek megszerzését. A képzési idő részét képezi továbbá levelező tagozatos képzési formában a diploma elkészítéséhez szükséges 1 félév. Az orvosbiológiai mérnök oklevél megszerzése — a műszaki, orvos, állatorvos, biológiai vagy fizikai szakon folytatott tanulmányokon túl — további 1080 tanórának megfelelő 108, továbbá a diplomamunkáért járó 22, összesen 130 kreditpont megszerzését jelenti.

5. A képzés főbb tanulmányi területei

Különböző alapképzettséget szintre hozó ismeretek: mérnök és fizikus előképzettségűeknek: funkcionális anatómia, biokémia, orvosi élettan;

orvos, állatorvos és biológus előképzettségűeknek: matematika, számítástechnika fizika.

Szakmai törzsanyag:

A szakhoz kapcsolódó természet- és műszaki tudományok: mechanika, biofizika, műszer- és mérés technika, klinikai műszeres diagnosztika, műszaki és biológiai rendszerek elmélete, biokompatibilis anyagok, folyamatszabályozás, radiológiai technikák, biotechnológia, folyamatszimuláció, orvosi optikai műszerek, ökológikus építészet, molekuláris biológia.

Differenciált szakmai ismeretek:

A szakirányokhoz kapcsolódó természettudományi és műszaki tantárgyak.

6. Az ismeretek ellenőrzési rendszere

6.1. Kötelező szigorlatok

A hallgatóknak két szigorlat letétele kötelező. Az elsőre a 10. félév végén (orvostanhallgatóknál a 12. félév végén), a másodikra a 12. félév végén (orvostanhallgatóknál a 14. félév végén) kerül sor. A szigorlati tárgyakat mindenkor az Orvosbiológiai Mérnökképzés Szakbizottsága határozza meg.

6.2. Diplomamunka

Olyan integrált orvosbiológiai mérnöki feladat megoldása, melyet a hallgató a szakiránynak megfelelően választ. A diplomatervezési munkát a hallgatók, az oktatók, illetve külső szakértők irányításával végzik a 12—13. félévben (orvostanhallgatóknál a 15. félévben). E munkának igazolnia kell, hogy adott orvosbiológiai feladatot a hallgató alkotó módon meg tudja oldani.

6.3. A záróvizsgára bocsátás feltételei:

- a tantervben rögzített számú gyakorlati jegy, beszámoló teljesítése,
- legalább 19 kollokvium (ezen belül két szigorlat) letétele,
- a bíráló által elfogadott diplomamunka.

6.4. A záróvizsga részei:

- a diplomamunka megvédése,
- szóbeli vizsga a tantervben szereplő és a diplomamunkához kapcsolódó két tantárgyból.

6.5. A záróvizsga eredménye

Az egyetemi záróvizsga bizottság által a diplomamunkára — annak megvédése eredményeként — adott érdemjegy, valamint a szóbeli vizsgákra adott érdemjegy számtani középértékének egészre kerekített átlaga.

A Kormány 84/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a kutatási és fejlesztési megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A Kormány a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 96. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

(1) E rendelet alapján — a Tpv. 17. §-ában meghatározott szempontokra figyelemmel — mentesül a gazdasági versenyt korlátozó megállapodásokra vonatkozó tilalom

alól (Tpv. 11. §) az a kutatási és fejlesztési megállapodás (a továbbiakban: megállapodás), amelynek tárgya

a) termékre vagy eljárásra vonatkozó közös kutatás és fejlesztés, valamint az ebből származó eredmény közös hasznosítása,

b) termékre vagy eljárásra vonatkozó közös kutatás és fejlesztés, az ebből származó eredmény közös hasznosításának kizárásával, vagy

c) ugyanazon vállalkozások korábbi megállapodása alapján közösen folytatott kutatás és fejlesztés eredményének közös hasznosítása.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha a felek azt is elvállalják, hogy

a) a megállapodás tárgyát képező, ahhoz kapcsolódó vagy ahhoz közel álló alkalmazási területen a kutatási és fejlesztési program ideje alatt nem végeznek egymástól függetlenül kutatást és fejlesztést, illetve nem kötnek harmadik vállalkozásokkal megállapodást kutatásra és fejlesztésre;

b) a megállapodásból származó terméket kizárólag a megállapodásban részt vevő felektől, vagy a termék előállításával közösen megbízott harmadik vállalkozástól szerzik be;

c) a megállapodásból származó terméket, illetve eljárást
ca) a megállapodás hatályban léte alatt csak a megállapodásban meghatározott földrajzi területen gyártják, illetve alkalmazzák, vagy meghatározzák azt a földrajzi területet, amelyen a gyártástól vagy az alkalmazástól tartózkodnak, vagy

cb) meghatározott alkalmazási területen való felhasználásra gyártják, illetve meghatározott alkalmazási területen alkalmazzák.

(3) Közös hasznosítás esetén a mentesülés azokra a megállapodásból származó termékekre és eljárásokra terjed ki, amelyeket szellemi tulajdonjogok védenek, vagy a műszaki vagy gazdasági haladáshoz jelentősen hozzájáruló know-how-t képeznek, és a kutatás és fejlesztés szempontjából meghatározó jelentőségűek.

(4) Nem mentesül a (2) bekezdés cb) alpontja szerinti megállapodás, ha megkötésekor a résztvevők közül két vagy több fél egymással versenyben álló gyártó.

(5) Az (1)—(2) bekezdés alapján a mentesülés a kutatási és fejlesztési program idejére terjed ki, a kutatás és fejlesztés eredményének közös hasznosítása esetén pedig addig tart, amíg a megállapodás tárgyát képező termékre, illetve eljárásra vonatkozó szabadalom, ipari mintaoltalom, használati mintaoltalom vagy topográfiaoltalom meg nem szűnik, vagy iparjogvédelmi oltalom hiányában az első forgalomba hozataltól számított öt évig.

2. §

Az 1. § (1)—(2) bekezdésében foglalt rendelkezések nem alkalmazhatóak, ha

a) a megállapodás a kutatás és fejlesztés eredményéhez való hozzáférést nem teszi lehetővé mindegyik résztvevő számára;

b) a megállapodás bármelyik résztvevőt kizárja a közös kutatáshoz és fejlesztéshez felhasznált, már korábban meglévő műszaki ismeret hasznosításából, feltéve, hogy a megállapodás megkötése előtt a hasznosításra a résztvevőnek joga volt;

c) a megállapodás korlátozza a feleket abban, hogy

ca) függetlenül vagy harmadik személlyel együttműködve kutatást és fejlesztést folytassanak a program alkalmazási területével össze nem függő területen, vagy a program megvalósítása után a program alkalmazási területén vagy az ahhoz kapcsolódó területen,

cb) szabadon határozzák meg azt a mennyiséget, amelyet a megállapodásból származó termékből elő akarnak állítani, vagy forgalomba akarnak hozni, illetve azt, hogy a megállapodásból származó eljárásokat tevékenységük során milyen arányban használják, vagy

cc) a közös kutatás és fejlesztés eredményét hasznosítják, ez a rendelkezés azonban nem érinti az 1. § (2) bekezdésének *b)* és *c)* pontjaiban foglaltak alkalmazhatóságát;

d) a megállapodás korlátozza a feleket az általuk kiszolgálható fogyasztók megválasztásában, az árak és az üzleti feltételek meghatározásában; vagy

e) a felek bármelyike megnehezíti, hogy a megállapodásból származó terméket a viszonteladó vagy a fogyasztó mástól szerezze be, különösen, ha annak megakadályozása érdekében gyakorolnak szellemi tulajdonjogokat vagy más jogokat, hogy a terméket más vállalkozástól szerezzék be, vagy más vállalkozásnak adják el.

3. §

E rendelet alkalmazásában

a) a megállapodásból származó eljárás: olyan eljárás, amelyet a kutatás és fejlesztés eredményeként alakítottak ki;

b) a megállapodásból származó termék: olyan áru vagy szolgáltatás, amely a kutatás és fejlesztés eredménye, vagy amelyet a megállapodásból származó eljárással állítottak elő vagy hoztak létre;

c) eredmények hasznosítása: a megállapodásból származó eljárás alkalmazása, illetve termék előállítás, valamint az ezekre vonatkozó szellemi tulajdonjogok átruházása, licencia adása a hasznosításukra, illetve a know-how közlése;

d) know-how: a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény 86. §-ának (4) bekezdésében szabályozott vagyoni értékű gazdasági, műszaki, szervezési ismeret és tapasztalat;

e) kutatás és fejlesztés: ismeret megszerzése, elméleti elemzés, megfigyelés, kísérlet, ideértve a kísérleti gyártást és a termék vagy eljárás műszaki vizsgálatát, az ezekhez szükséges gépek és berendezések létrehozását, valamint a kutatás eredményének hasznosítása érdekében szellemi tulajdonjogok megszerzését is;

f) a kutatás és fejlesztés, illetve az abból származó eredmény hasznosítása közösnek minősül, ha

fa) az ezzel kapcsolatos tevékenységet közös munkacsoport, illetve a felek által közösen ellenőrzött vállalko-

zás vagy a felek költségére általuk közösen megbízott harmadik személy végzi, illetve azt a felek a kutatás, a fejlesztés és a gyártás területén szakosítás alapján egymás között megosztva végzik,

fb) a felek együttműködnek a megállapodásból származó termékhez vagy eljáráshoz kapcsolódó szellemi tulajdonjogoknak harmadik személyek részére történő átruházásában, e jogok hasznosítására vonatkozó licencia átadásában, illetve a know-how-nak harmadik személyek számára történő rendelkezésére bocsátásában;

g) kutatási és fejlesztési program: a kutatás tárgyát és célkitűzéseit egyértelműen meghatározó, a megállapodásból származó termékkel vagy eljárással kapcsolatos alapvető műszaki, gazdasági követelményeket tartalmazó terv, amely kijelöli a résztvevők kutatási és fejlesztési tevékenységének keretét, és meghatározza a tevékenység eredményéhez való hozzáférés módját.

4. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 15. napon lép hatályba, előírásait az ezt követően kötött megállapodásokra kell alkalmazni.

(2) Ez a rendelet a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás tárgykörében, a megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban az Európai Közösségek következő jogszabályával tartalmaz részben összeegyeztethető szabályozást: a Bizottság 418/85/EGK rendelete a Római Szerződés 85. Cikke (3) bekezdésének a kutatási és fejlesztési megállapodások egyes csoportjaira való alkalmazásáról.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 85/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a szakosítási megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A Kormány a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 96. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

(1) E rendelet alapján — a Tptv. 17. §-ában meghatározott szempontokra figyelemmel — mentesül a gazdasági versenyt korlátozó megállapodásokra vonatkozó tilalom

(Tpv. 11. §) alól az a szakosítási megállapodás (a továbbiakban: megállapodás), amelyben a felek kölcsönösen kötelezettséget vállalnak arra, hogy a megállapodásban meghatározott termékeket a megállapodás hatálya alatt

a) nem állítják, illetve nem állíttatják elő, hanem a termékek előállítását, illetve előállíttatását a megállapodásban részt vevő másik félnek engedik át, vagy

b) közösen állítják, illetve állíttatják elő.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha az abban foglaltakon felül a felek azt is elvállalják, hogy

a) nem kötnek harmadik vállalkozásokkal a megállapodásban meghatározott termékre vagy azt a Tpv. 14. §-ának (2) bekezdése szerint ésszerűen helyettesítő termékre vonatkozó szakosítási megállapodást;

b) a megállapodásban meghatározott terméket kizárólag a megállapodásban részt vevő felektől, vagy annak előállításával közösen megbízott harmadik vállalkozástól szerzik be, kivéve, ha a termék máshonnan kedvezőbb feltételek mellett is beszerezhető, és a másik fél vagy az előállítással közösen megbízott harmadik vállalkozás nem hajlandó azt ilyen feltételek mellett rendelkezésre bocsátani.

2. §

(1) Az 1. §-ban foglaltak nem alkalmazhatóak, ha a felek, illetve a felekkel a Tpv. 26. §-ának (3) bekezdése szerint kapcsolatban álló vállalkozások együttes piaci részesedése a megállapodásban meghatározott termékek, valamint azt a Tpv. 14. §-ának (2) bekezdése szerint ésszerűen helyettesítő termékek piacán a harminc százalékot meghaladja.

(2) Amennyiben a megállapodás hatálybalépését követően a piaci részesedés mértéke meghaladja az (1) bekezdés szerinti mértéket, a megállapodásra az 1. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés a következő naptári év június 30-áig alkalmazható.

3. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 15. napon lép hatályba, előírásait az ezt követően kötött megállapodásokra kell alkalmazni.

(2) Ez a rendelet a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás tárgykörében, a megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban az Európai Közösségek következő jogszabályával tartalmaz részben összeegyeztethető szabályozást: a Bizottság 417/85/EGK rendelete a Római Szerződés 85. Cikke (3) bekezdésének a szakosítási megállapodások egyes csoportjaira való alkalmazásáról.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 86/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a technológia-átadási megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről

A Kormány a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 96. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

(1) E rendelet alapján — a Tpv. 17. §-ában meghatározott szempontokra figyelemmel — a gazdasági versenyt korlátozó megállapodásokra vonatkozó tilalom (Tpv. 11. §) alól technológia-átadási megállapodásként mentesül a szabadalmi licencszerződés, a know-how hasznosítására kötött szerződés, valamint az olyan szabadalmi licencszerződés (a továbbiakban: vegyes licencszerződés), amely egyben know-how hasznosítására is irányul.

(2) Az (1) bekezdésben szabályozott mentesülés kiterjed arra a megállapodásra is, amely a szabadalmi licenccel vagy know-how hasznosításán kívül más szellemi tulajdonjogokra vonatkozó járulékos kikötéseket is tartalmaz, feltéve, hogy azok a licencia tárgyát képező technológia céljának eléréséhez hozzájárulnak.

(3) Az (1) bekezdésben szabályozott mentesülés kiterjed arra a megállapodásra is, amelyben a hasznosító ad harmadik személynek engedélyt a találmány vagy a know-how hasznosítására, feltéve, hogy ezt számára a szabadalmas vagy a know-how-val rendelkező vállalkozás (a továbbiakban együtt: jogosult) kifejezetten megengedte.

(4) Az (1) bekezdésben szabályozott mentesülés kiterjed a szabadalom vagy a know-how — külön-külön vagy együttesen történő — átruházására is, ha az átruházó fél továbbra is viseli a hasznosítással együtt járó kockázatot, különösen abban az esetben, ha az átruházás ellenértéke a jogszerző által a szabadalom vagy a know-how hasznosításával előállított termékek forgalmától, az ilyen termékek mennyiségétől, illetve a szabadalom vagy a know-how szerinti technológia alkalmazásával végzett műveletek számától függ.

(5) Az (1)—(4) bekezdés alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha a megállapodásban a jogosult vagy a hasznosító jogait és kötelezettségeit a felekkel a Tpv. 26. §-ának (3) bekezdése szerint kapcsolatban álló vállalkozások is elvállalják.

(6) Az (1)—(4) bekezdés alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha a jogosult kötelezettséget vállal arra, hogy a megállapodásban meghatározott területen

a) a licencia tárgyát képező technológiát vagy terméket maga nem hasznosítja;

b) a licencia tárgyát képező technológia vagy termék hasznosítására másnak nem ad engedélyt.

(7) Az (1)—(4) bekezdés alkalmazhatóságát nem zárja ki továbbá, ha a hasznosító kötelezettséget vállal arra, hogy

a) a megállapodásban meghatározott területen kívül nem hasznosítja a licencia tárgyát képező technológiát vagy terméket;

b) kizárólag arra az alkalmazási területre korlátozza a licencia tárgyát képező technológia vagy termék hasznosítását, amelyen harmadik személy nem szerzett licenciat;

c) a licencia tárgyát képező terméket a jogosult védjegyével vagy egyéb megkülönböztető jelével ellátva hozza forgalomba, feltéve, hogy a megállapodás nem zárja ki annak feltüntetését, hogy ő a termék előállítója;

d) a licencia tárgyát képező terméket csak olyan mennyiségben állítja elő, amennyire a saját terméke előállításához szüksége van, és kizárólag saját terméke részeként, pótalkatrészeként vagy tartozékként hozza forgalomba, feltéve, hogy ezeket a mennyiségeket szabadon határozhatja meg.

(8) Az (1)—(4) bekezdés szerinti mentesülés hatálya a következő időtartamra terjed ki:

a) szabadalmi licencia esetén a szabadalmi oltalom fennállásának idejére;

b) know-how hasznosítása esetén attól az időponttól számított tíz évre, amikor a hasznosító első alkalommal forgalomba hozta a hasznosítás tárgyát képező terméket, de legfeljebb addig, amíg a know-how nem válik közkinccsé vagy egyébként nem veszti el vagyoni értékét.

(9) Vegyes licencszerződés esetén az (1)—(4) bekezdés szerinti mentesülés hatálya a (8) bekezdés a) és b) pontjaiban meghatározott időtartamok közül a hosszabbikra terjed ki.

(10) A megállapodás e rendelet alapján csak akkor mentesül, ha kizárólag egy jogosult, közös szabadalom esetén több jogosult és egy hasznosító között jön létre.

2. §

(1) Az 1. § (1)—(4) bekezdésébe foglalt rendelkezések alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha a megállapodásban a hasznosító a versenyt egyébként nem korlátozó rendelkezésekkel kötelezettséget vállal arra, hogy a megállapodásban legalább

a) meghatározott legkisebb összegű licencdíjat fizeti;

b) a legkisebb mennyiséget állítja elő a licencia tárgyát képező termékből;

c) a meghatározott legkisebb számú műveletet végzi el a licencia tárgyát képező technológia kihasználására.

(2) Az 1. § (1)—(4) bekezdésébe foglalt rendelkezések alkalmazhatóságát nem zárja ki, ha a jogosult a megállapodás alapján megszüntetheti a hasznosítási engedély kizárólagosságát, illetve felhagyhat a licencia tárgyát képező technológia fejlesztéseire is kiterjedő hasznosítás engedélyezésével, amennyiben a hasznosító a jogosulttal, a vele a Tpvt. 26. §-ának (3) bekezdése szerint kapcsolatban álló vállalkozással vagy harmadik vállalkozással a licencia tárgyát képező terméket a Tpvt. 14. §-a szerint ésszerűen helyettesítő termékek kutatása és fejlesztése, termelése, használata vagy forgalmazása tekintetében versenybe lép.

3. §

Az 1. § (1)—(4) bekezdésébe foglalt rendelkezések nem alkalmazhatóak, ha

a) a felek a megállapodás megkötése előtt a licencia tárgyát képező termék vagy a szabadalmazott eljárás tekintetében versenytárs gyártók voltak, és

aa) a megállapodás bármelyiküket korlátozza abban, hogy azonos felhasználási területen vagy azonos termékpiacra milyen fogyasztókat szolgálhatnak ki, vagy

ab) a licencia tárgyát képező termék érintett piacán a hasznosító piaci részesedése a harminc százalékot meghaladja;

b) a megállapodás bármelyik felet korlátozza abban, hogy

ba) a licencia tárgyát képező termék árát meghatározza, vagy

bb) a másik féllel vagy harmadik vállalkozással versenyezzen a licencia tárgyát képező terméket helyettesítő termék kutatása és fejlesztése, előállítás, használata vagy forgalmazása tekintetében a megállapodásban megállapított területen;

c) a hasznosító köteles a jogosultra részben vagy egészben átruházni a licencia tárgyát képező technológia fejlesztéséhez vagy új alkalmazásához fűződő jogokat;

d) a hasznosító köteles olyan minőségi előírások vagy további licenciacik elfogadására, illetve olyan áruk vagy szolgáltatások beszerzésére, amelyek nem szükségesek a licencia tárgyát képező technológia műszakilag kielégítő hasznosításához, illetve szükségtelenek annak biztosításához, hogy a hasznosító termelése megfeleljen a jogosult vagy harmadik személy által betartott minőségi követelményeknek.

4. §

E rendelet alkalmazásában

a) a *licencia tárgyát képező technológia*: a megállapodás megkötésekor létező know-how, szükséges eljárási vagy termékszabadalom, továbbá a know-how vagy a szabadalom ezt követő továbbfejlesztése, függetlenül attól, hogy a

felek vagy más hasznosítók hasznosították-e azokat, és ha igen, milyen mértékben;

b) *a licencia tárgyát képező termék*: olyan áru vagy szolgáltatás, amelyet a licencia tárgyát képező technológiával állítanak elő, illetve teljesítenek;

c) *know-how*: a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény 86. §-ának (4) bekezdésében szabályozott vagyoni értékű gazdasági, műszaki, szervezési ismeret és tapasztalat;

d) *szabadalomnak minősül* a szabadalmi bejelentés, a használati mintaoltalom, a használati mintaoltalmi bejelentés, a mikroelektronikai félvezető termék topográfiájának oltalma és a topográfiaoltalmi bejelentés is;

e) *szükséges szabadalom*: olyan szabadalom, amelyre vonatkozó licencia nélkül a megállapodás tárgyát képező technológia célszerű hasznosítása nem kezdhető meg;

f) *a licencia tárgyát képező terméket helyettesítő termék* minősül az olyan termék, amelyet a felhasználók sajátosságaira, árára és felhasználási céljára tekintettel a fogyasztók a licencia tárgyát képező termékkel felcserélhetőnek vagy azzal helyettesíthetőnek tekintenek.

5. §

(1) E rendelet hatálya nem terjed ki az olyan technológia-átadási megállapodásra, amely a franchise-megállapodások egyes csoportjainak a versenykorlátozás tilalma alól történő mentesítéséről szóló 246/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet 1. §-ában meghatározott megállapodás részét képezi.

(2) E rendelet hatálya nem terjed ki továbbá

a) az olyan megállapodásra, amelynek értelmében az egyik fél a másik fél részére úgy ad szabadalmi, illetve know-how hasznosítási engedélyt, hogy annak ellenében a másik fél — külön megállapodásban vagy a Tptv. 26. §-ának (3) bekezdése szerint kapcsolatban álló vállalkozás közvetítésével — szabadalomra, védjegyre vagy know-how-ra vonatkozó hasznosítási engedélyt vagy kizárólagos forgalmazási jogot biztosít az első félnek, ha a felek az utóbbi megállapodás tárgyát képező termékek tekintetében egymás versenytársai (keresztlicencia);

b) a kizárólag kereskedelmi céllal létrejött megállapodásokra;

c) a szabadalmi érdekszövetségek tagjai között létrejött megállapodásokra.

6. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 15. napon lép hatályba, előírásait az ezt követően kötött megállapodásokra kell alkalmazni.

(2) Ez a rendelet a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai

Megállapodás tárgykörében, a megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban az Európai Közösségek következő jogszabályával tartalmaz részben összeegyeztethető szabályozást: a Bizottság 240/96/EK rendelete a Római Szerződés 85. Cikke (3) bekezdésének a technológia-átadási megállapodások egyes csoportjaira való alkalmazásáról.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 87/1999. (VI. 11.) Korm. rendelete

a tűzvédelmi bírságnak, valamint biztosítók tűzvédelmi hozzájárulásának a központi költségvetésbe történő befizetése és elszámolása rendjéről, valamint a felhasználásának és ellenőrzésének módjáról szóló 180/1998. (XI. 6.) Korm. rendelet módosításáról

A tűz elleni védekezésről, a műszaki mentésről és a tűzoltóságról szóló, az 1998. évi XXX. törvénnyel módosított 1996. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Ttv.) 47. §-a (1) bekezdésének f) pontjában kapott felhatalmazás alapján a Kormány a tűzvédelmi bírságnak, valamint biztosítók tűzvédelmi hozzájárulásának a központi költségvetésbe történő befizetése és elszámolása rendjéről, valamint a felhasználásának és ellenőrzésének módjáról szóló 180/1998. (XI. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) módosítására a következőket rendeli el:

1. §

Az R. 2. §-ának (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép, egyidejűleg kiegészül egy új (2) bekezdéssel, a jelenlegi (2) bekezdés számozása (3) bekezdésre változik:

„(1) A tűzvédelmi bírságot, valamint a Ttv. 44. §-ának (1) bekezdése alapján a biztosítókat terhelő tűzvédelmi hozzájárulást a központi költségvetés Belügyminisztérium fejezetében a fejezeti kezelésű előirányzatoknál vezetett 10023002-01009349-50000005 számú előirányzat-felhasználási keretszámlára kell befizetni.

(2) Ahol az R. alszámlát említ, azon keretszámlát kell érteni.”

2. §

Az R. 3. §-a az alábbi (2) és (3) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a jelenlegi (2), (3) és (4) bekezdés számozása (4), (5), (6) bekezdésre változik:

„(2) A tűzvédelmi hozzájárulás fizetési kötelezettség alá tartozó, illetve nem tartozó, több kockázatot is tartalmazó,

összetett biztosítási termékek biztosítási díjbevételének (díjelőírásának) megosztása a termékek díjkalkulációja alapján történik.

(3) A tűzvédelmi hozzájárulás fizetésére kötelezett ágazatok befolyt díjának megállapítása közelítő eljárással is történhet úgy, hogy a biztosító meghatározza a nem-élet üzletág összes ágazatában befolyt díjnak a nem-élet üzletág összes díjelőírására vetett arányát, és ezzel az arányszámmal állapítja meg a tűzvédelmi hozzájárulás fizetésére kötelezett ágazatok díjelőírásából befolyt díjat.”

3. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba. Rendelkezéseit első alkalommal az 1999. I. negyedévi tűzvédelmi hozzájárulási kötelezettség meghatározásakor kell alkalmazni.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány tagjainak rendeletei

A földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter 54/1999. (VI. 11.) FVM rendelete

a vágósertés minőségi termelésének intervenciók támogatásáról

Az agrárpiaci rendtartásról szóló 1993. évi VI. törvény (a továbbiakban: Tv.) 21. §-ának (2) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján, valamint figyelemmel az agrártámogatások igénybevételének általános feltételeiről szóló 273/1997. (XII. 22.) Korm. rendelet 1. §-a (3) bekezdésének c) pontjára — a gazdasági miniszterrel, valamint a pénzügyminiszterrel egyetértésben — a következőket rendelem el:

1. §

A vágósertés termékpálya piaci egyensúlyának tartós megteremtése, az alapanyagtermelői és feldolgozó tevékenység jövedelmezőségének stabilizálása érdekében, a SEUROP rendszer szerint minősített S, E, U és R minőségi osztályú vágósertések termelésének elősegítésére intervenciók támogatást rendelék el.

2. §

(1) Támogatási jogosultság

a) az alapanyagtermelő által kiállított számlán, illetve a felvásárlást igazoló bizonylaton megjelenő alapárnak,

b) az alapanyagtermelő saját sertésének, saját vágóhídon történő vágása esetén a 3. § a) pontja szerint közzétett országos heti átlagos piaci árnak az S, E, U és R minőségi kategóriájú vágósertésre az 1. számú mellékletben megállapított irányarat, hat forint/kilogrammmal meghaladó, illetve a hat forint/kilogrammmal alacsonyabb ár után az alapanyagtermelő esetén 1999. június 11.—augusztus 31. között a 2. számú melléklet, a feldolgozó esetén 1999. június 11.—augusztus 31. között a 3. számú melléklet szerinti eltérésekor keletkezik.

(2) Tízezer darab, legalább ötven százalék mangalica vérhányadú vágósertésre háromezer-hatszáz forint/darab támogatást igényelhet az az alapanyagtermelő, aki

a) rendelkezik a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (a továbbiakban: FVM) Mezőgazdasági Főosztálya által kijelölt tenyésztő szervezet (a továbbiakban: tenyésztő szervezet) állat egyedenkénti fajtára vonatkozó igazolásával, amely tartalmazza az egyed azonosító számát is,

b) vágósertését nemzetközi EU vagy USDA minősítésű vágóhídon vágja/vágatja le, és erről a vágóhíd számára igazolást ad ki,

c) e rendelet 5. §-ának (1) bekezdés a), c), d), e), f), g) és h) pontjaiban foglaltaknak eleget tett.

3. §

E rendelet alkalmazásában

a) *alapanyagtermelői alapár*: az alapanyagtermelőnek a vágósertésért a vágósertések vágás utáni minősítéséről és a hasított féltestek kereskedelmi osztályba sorolásáról szóló 15/1998. (IV. 3.) FM rendelet (a továbbiakban: R.) szerinti, a hasított melegsúlyra kifizetett, általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) vagy kompenzációs felár nélküli ár — S, E, U, R minőségi osztályra külön megadva. Az alapanyagtermelő tájékoztatására a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Agrárrendtartási Hivatala (a továbbiakban: ARH) hasított súlyra országos heti piaci átlagát tesz közzé, melyet a Vágóállat és Hús Terméktanács (a továbbiakban: VHT) — 1094 Budapest IX., Gubacsi út 6/B — bocsát az ARH rendelkezésére minden tárgyhéten, pénteken 12 óráig. A heti országos piaci átlagát az ARH a tárgyhétet követő szerdán megjelenő Magyar Mezőgazdaság című hetilapban teszi közzé;

b) *alapanyagtermelő*:

ba) az a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság, akinek a vágósertés hizlalás céljából legalább kilencven napig a tulajdonában van, illetve haszonbérlet esetén legalább ki-

lencven napig tartja és hizzalja, és ezt a tartás helye szerint illetékes települési falugazdász igazolja,

bb) az az integrátor, akit a megyei (fővárosi) földművelésügyi hivatal (a továbbiakban: hivatal) külön jogszabályban foglaltak szerint nyilvántartásba vett, és rendelkezik a hivatal igazolásával arra vonatkozólag, hogy az intervenció támogatást igényelheti. Az igazolás kiadásához az alábbiakat kell mellékelni:

- a hivatal általi integrátori bejegyzés,
- integrátori szerződés, amely tartalmazza, hogy az e rendelet szerinti intervenció támogatás teljes összegét az általa integráltak részére továbbadja,

bc) az a kereskedő (természetes személy, jogi személy, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság), aki a hivatal igazolásával rendelkezik arra vonatkozóan, hogy az intervenció támogatást igényelheti. Az igazolás kiadásához az alábbiakat kell mellékelni:

- írásbeli nyilatkozat és cégbírósági bejegyzés arról, hogy legalább egy éve folytat vágósertés értékesítési tevékenységet,

- írásbeli nyilatkozat arról, hogy vágósertés értékesítésből származóan alapanyagtermelői tartozása nincs,

- alapanyagtermelővel kötött adásvételi szerződés, amely tartalmazza, hogy a minősítési bizonylat és számla alapján járó intervenció támogatás teljes összegét átadja az alapanyagtermelő részére az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal területileg illetékes igazgatósága (a továbbiakban: APEH) által történt támogatás kifizetést követő legkésőbb 3. napon,

bd) az a mezőgazdasági termékek raktározását, értékesítését, feldolgozását, a mezőgazdasági termeléshez szükséges anyagok beszerzését, valamint a mezőgazdasági termeléshez szükséges szolgáltatások nyújtását végző szövetkezet, amely a hivatal igazolásával rendelkezik arra vonatkozóan, hogy az intervenció támogatást igényelheti. Az igazolás kiadásának feltétele:

- a szövetkezet elnöke nyilatkozik arról, hogy a tagjai vágósertés értékesítést, és a vágósertést átadó tagok a *ba)* pontban előírt alapanyagtermelői feltételeknek eleget tesznek,

- a tagjaival kötött szerződésben nyilatkozik, hogy e rendelet szerinti felvett támogatást a tagok részére teljes összegben továbbadja az APEH által történt támogatás folyósítását követő legkésőbb 3. napon;

c) *feldolgozó:* az, aki/amely a vágósertés vágását és az R. szerinti minősítését végzi;

d) *adatszolgáltató:* minden olyan feldolgozó, aki a VHT tagja.

4. §

(1) A 3. § *b)* pontjának *bb)*—*bd)* alpontjaiban megjelölt alapanyagtermelő a továbbadott támogatásról a minősítési bizonylatok, a számlák és a támogatás kifizetését igazoló

APEH bizonylat alapján a támogatás kézhezvételétől számított ötödik napon belül részletes elszámolást köteles benyújtani a hivatal részére, amely tartalmazza az intervenció támogatás teljes összegének az alapanyagtermelő részére való továbbadásának elszámolását. A hivatal minden negyedévet követő nyolcadik napon összesítést készít, amely tartalmazza a 3. § *b)* pontjának *ba)*—*bd)* alpontjaiban megjelölt alapanyagtermelő nevét, adószámát, a felvett intervenció támogatás összegét, az intervenció támogatás alapanyagtermelőknek való továbbadását. A kimutatást megküldi az FVM Agrárintervenció Központjába (a továbbiakban: AIK) minden negyedévet követő tizenötödik napon, aki ellenőrzi annak helyességét. Amennyiben a hivatal igazolásával rendelkező integrátor, kereskedő vagy szövetkezet az elszámolást nem nyújtja be, a hivatal ellenőrzést kezdeményez ellene, melyről értesíti az AIK-ot.

(2) Az a feldolgozó, aki/amely a 3. § *b)* pontjában, illetve az az alapanyagtermelő, aki a 3. § *c)* pontjában előírt feltételeknek is megfelel, az e rendeletben előírt támogatás igénybevitelére jogosult.

(3) Az az alapanyagtermelő, aki e rendelet szerinti intervenció támogatást vesz igénybe, a vágósertés garantált áras állami felvásárlásáról szóló 37/1998. (X. 9.) FVM rendelet szerinti felvásárlásra nem jelentkezhet be.

5. §

(1) A 2. § (1) bekezdése szerinti intervenció támogatás igénybevitelének az alapanyagtermelő esetében további feltétele, hogy

a) igazolja a VHT tagságát,

b) az R. alapján kérje a SEUROP minősítési rendszer szerinti vágósertés minősítést, és annak eredményét magára nézve kötelezőnek ismerje el,

c) biztosítja a vágósertésének — legkésőbb az értékesítéssel egy időben történő — azonosítható jelöléssel való ellátását és azonosíthatóságát,

d) a 3. § *b)* pontjának *ba)* alpontja szerinti tevékenységeről a tartás helye szerint illetékes települési falugazdász igazolásával rendelkezen,

e) a vágósertés vételára kiegyenlítésre kerüljön, illetve

f) az integrátor rendelkezzen a hivatal igazolásával,

g) a kereskedő rendelkezzen a hivatal igazolásával,

h) a szövetkező rendelkezzen a hivatal igazolásával,

i) legalább e rendelet 4. számú melléklete szerinti minimális ár jelenjen meg alapárként a vágósertés ellenértékének kifizetését igazoló bizonylaton,

j) rendelkezik a (4) bekezdés szerinti befizetést igazoló bizonylattal.

(2) A 2. § (1) bekezdése szerinti intervenció támogatás igénybevitelének a feldolgozó esetében további feltétele, hogy

a) igazolja VHT tagságát,

b) az R. alapján a minősítés feltételeit biztosítsa,
c) a VHT részére heti gyakoriságú adatszolgáltatási tevékenységet végezzen,

d) minden minősítésre felajánlott (termelő által, darabszámtól függetlenül minősítéskor azonosítható jelzéssel ellátott) vágósertést minősíttessen, és a minősítő által a feldolgozó részére rendelkezésre bocsátott adatok alapján a támogatás igénybevételéhez szükséges bizonylatot minden egyes azonosítható tulajdonos részére kiállítsa,

e) a vágósertés vételára kiegyenlítésre kerüljön.

(3) Saját előállítású és saját vágóhídon feldolgozott vágósertés vágása esetén is igényelhető támogatás, a 2. § (1) bekezdésének b) pontja, valamint ezen § (1) bekezdésének a)–d) pontjaiban vagy (2) bekezdésének a)–c) pontjaiban meghatározott feltételek teljesülése esetén.

(4) Az (1)–(3) bekezdésben meghatározott feltételeken túlmenően a támogatás akkor vehető igénybe, ha a VHT tagjai a Tv. 10. §-ának (3) bekezdése alapján létrehozott alapba, a VHT által megállapított mértékű befizetésnek — a VHT által meghatározott módon — eleget tesznek. A VHT tagjai a befizetést igazoló csekket a támogatás igénylésekor bemutatják az illetékes adóhatóságnak.

(5) Annak a VHT tagnak, aki a befizetési kötelezettségének nem tesz eleget, az e rendelet szerinti támogatás igénylése jogosulatlan igénybevételének minősül.

6. §

E rendelet alapján az Országos Hús és Tejjellenőrzési Főfelügyelet (a továbbiakban: Főfelügyelet) által engedélyezett és a SEUROP rendszer szerint minősítő helyen, a Főfelügyelet által kiadott működési engedéllyel rendelkező minősítő szervezet és az ilyen szervezet keretében működő minősítő személy a levágott állatról minősítési bizonylatot állít ki, melyet a Főfelügyelet szűrőpróbaszerűen ellenőriz. A minősítési bizonylat alapján történik a számlázás, mely a számla mellékletét képezi. A számlát az alapanyagtermelő vagy a feldolgozó állítja ki. A számlának vagy a minősítési bizonylatnak vágóhídi sorszámonként tartalmaznia kell: az S, E, U és R minőségi osztály besorolást, a hasított testtömeget, a feldolgozó által kifizetett — áfa és kompenzációs felár nélküli — felvásárlási árat hasított meleg testtömege vonatkoztatva.

7. §

(1) A támogatást az alapanyagtermelőnek és a feldolgozónak az APEH-től kell igényelni. A 2. § (1) bekezdése szerinti támogatáshoz — az 1–4. számú mellékletek alapján — az alábbiakat kell benyújtani:

a) a számla és melléklete,

b) a feldolgozói kifizetést igazoló vagy a vételár pénzügyi teljesítését dokumentáló bizonylat (banki átutalás,

készpénzfizetés, engedményezési szerződés, végelszámolás a termelővel, kompenzáció, váltó elszámolás stb.), amelyen alapárként legalább e rendelet 4. számú melléklete szerinti minimális ár jelenik meg,

c) saját vágás esetén a minősítő és mérlegelési lista és a vágás időpontjában aktuális közzétett országos heti piaci ár,

d) a VHT tagságot igazoló okirat,

e) a települési falugazdász igazolása a vágósertés kilencvennapos tartásáról (kivéve feldolgozó esetén),

f) feldolgozó esetén pedig a VHT igazoló irata az 5. § (2) bekezdés c) pontja szerinti adatszolgáltatási kötelezettség teljesítéséről, illetve

g) integrátor esetén a hivatal igazolása,

h) kereskedő esetén a hivatal igazolása,

i) szövetkezet esetén a hivatal igazolása,

j) 5. § (4) bekezdés alapján a befizetést igazoló bizonylat.

(2) A 2. § (2) bekezdése szerinti támogatás igényléséhez a következőket kell mellékelni:

a) a feldolgozói kifizetést igazoló vételár pénzügyi teljesítését dokumentáló bizonylat (banki átutalás, készpénzfizetés, engedményezési szerződés, végelszámolás a termelővel, kompenzáció, váltó elszámolás stb.),

b) a VHT tagságot igazoló irat,

c) a települési falugazdász igazolása a vágósertés kilencvennapos tartásáról,

d) integrátor esetén a hivatal igazolása,

e) kereskedő esetén a hivatal igazolása,

f) szövetkezet esetén a hivatal igazolása,

g) a tenyésztő szervezet igazolása, valamint

h) a nemzetközi EU vagy USDA minősítéssel rendelkező vágóhíd igazolása a vágásról.

(3) Az igényléskor e rendelet számát fel kell tüntetni.

(4) A támogatást minden tárgyhót követő hónap 20. napjától lehet az APEH-től igényelni. Az igénylésnél az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvényt kell alkalmazni. Az igénylésnél a számításba vehető első nap a rendelet hatálybalépését követő első állatátvitel napja.

(5) A támogatás folyósítása az APEH 10032000-01905520 Agrárpiaci támogatás állami felvásárlás számlájáról történik.

8. §

Ez a rendelet kihirdetése napján lép hatályba. A vágósertés minőségi termelésének intervenciós támogatásáról szóló 34/1999. (IV. 2.) FVM rendelet és az ezt módosító 42/1999. (IV. 23.) FVM rendelet hatályukat veszítik.

Dr. Torgyán József s. k.,
földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter

1. számú melléklet
az 54/1999. (VI. 11.) FVM rendelethez

A vágósertés irányára

Ft/kg

Minőségi osztály	Irányár hasított súlyra (áfa vagy kompenzációs felár nélküli ár)
E és S	306
U	293
R	281
O	267
P	257

2. számú melléklet
az 54/1999. (VI. 11.) FVM rendelethez

**Alapanyagtermelő által igényelhető
minőségi támogatás**

Ft/kg

E és S minőségi osztály		U minőségi osztály		R minőségi osztály	
alap- anyag- termelői alapár*	termelő által igényel- hető támo- gatás	alap- anyag- termelői alapár*	termelő által igényel- hető támo- gatás	alap- anyag- termelői alapár*	termelő által igényel- hető támo- gatás
hasított súlyra					
300	0	287	0	275	0
299	1	286	1	274	1
298	2	285	2	273	2
297	3	284	3	272	3
296	4	283	4	271	4
295	5	282	5	270	5
294	6	281	6	269	6
293	7	280	7	268	7
292	8	279	8	267	8
291	9	278	9	266	9
290	10	277	10	265	10
290—279	10	277—267	10	265—256	10

* Áfa vagy kompenzációs felár nélküli ár.

3. számú melléklet
az 54/1999. (VI. 11.) FVM rendelethez

**Feldolgozó által igényelhető
minőségi támogatás**

Ft/kg

E és S minőségi osztály		U minőségi osztály		R minőségi osztály	
alap- anyag- termelői alapár*	feldolgozó által igényel- hető támo- gatás	alap- anyag- termelői alapár*	feldolgozó által igényel- hető támo- gatás	alap- anyag- termelői alapár*	feldolgozó által igényel- hető támo- gatás
hasított súlyra					
312	0	299	0	287	0
313	1	300	1	288	1
314	2	301	2	289	2
315	3	302	3	290	3
316	4	303	4	291	4
317	5	304	5	292	5
318	6	305	6	293	6
319	7	306	7	294	7
320	8	307	8	295	8
321	9	308	9	296	9
322	10	309	10	297	10
322-nél több	10	309-nél több	10	297-nél több	10

* Áfa vagy kompenzációs felár nélküli ár.

4. számú melléklet
az 54/1999. (VI. 11.) FVM rendelethez

Minimális ár meghatározása

Minőségi osztály	Minimális ár (áfa vagy kompenzációs felár nélküli ár) hasított súlyra Ft/kg
E és S	279
U	267
R	256
O	243
P	234

**A gazdasági miniszter,
valamint a közlekedési, hírközlési
és vízügyi miniszter
31/1999. (VI. 11.) GM—KHVM
együttes rendelete
az elektromágneses összeférhetőségről**

A fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény 56. §-ának a) pontjában, valamint a frekvenciagazdálkodásról szóló — többször módosított — 1993. évi LXII. törvény 17. és 18. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeljük el:

A rendelet hatálya

1. §

(1) A rendelet hatálya azokra a berendezésekre terjed ki, amelyek elektromágneses zavart okozhatnak, vagy amelyek működését ilyen zavarok befolyásolhatják, valamint e berendezéseket gyártó, forgalmazó, importáló, üzembe helyező és használó természetes és jogi személyekre, jogi személyiség nélküli gazdasági társaságokra, továbbá külföldi székhelyű vállalkozások magyarországi fióktelepeire, meghatalmazott képviselőire, továbbá meghatározza e területen a védelmi követelményeket és ellenőrzési feladatokat.

(2) Nem terjed ki a rendelet alkalmazási köre:

a) azokra a berendezésekre, amelyekre külön jogszabály vonatkozik, és az tartalmazza az elektromágneses összeférhetőségre a jelen rendeletben foglalt speciális védelmi követelményeket is,

b) rádióamatőrök által használt, a Nemzetközi Távközlési Egyesület Egyezményét kiegészítő Rádiótávközlési Szabályzat 1. Cikkének 53. bekezdése szerinti rádiótávközlő berendezésekre, kivéve ha a berendezés kereskedelmi forgalomba kerül.

Értelmező rendelkezések

2. §

E rendelet alkalmazásában

a) *berendezés*: minden olyan villamos és elektronikus eszköz, készülék, rendszer vagy létesítmény, amely villamos és/vagy elektronikus építőelemeket tartalmaz;

b) *elektromágneses zavar*: minden olyan kis- vagy nagyfrekvenciás elektromágneses jelenség, amely ronthatja egy eszköz, berendezés vagy rendszer működőképességét. Az elektromágneses zavar lehet elektromágneses zaj, nem kívánt jel vagy magának a terjedési közegnek a megváltozása;

c) *zavartűrés*: valamely eszköznek, berendezésnek vagy rendszernek az a jellemzője, hogy elektromágneses zavar fellépésekor nem jön létre működőképesség-romlás;

d) *elektromágneses összeférhetőség* (EMC): valamely berendezésnek vagy rendszernek az a képessége, hogy elektromágneses környezetben kielégítően működik anélkül, hogy környezetében bármi számára elviselhetetlen elektromágneses zavarást idézne elő;

e) *illetékes szerv*: e rendelet alapvető védelmi követelményeinek való megfelelés vizsgálatára, tanúsítására és ellenőrzésére Magyarországon, legalább egy termékcsaládra teljeskörűen kijelölt olyan szerv, amely kielégíti a 2. számú melléklet követelményeit;

f) *típusvizsgálati tanúsítvány*: olyan dokumentum, amelyben a megfelelés tanúsítására kijelölt és az 5. § (6) bekezdése szerint közzétett szerv tanúsítja, hogy megvizsgált rádiótávközlő berendezés-típus megfelel e rendelet rá vonatkozó követelményeinek;

g) *gyártó*: az a gazdálkodó szervezet, amely teljes felelősséggel bír a forgalomba hozatalra szánt berendezés tervezéséért, gyártásáért, csomagolásáért és jelöléséért, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat ő vagy megbízásából más végzi. Gyártónak tekintendő az is, aki ugyancsak forgalomba hozatal céljából jelentős, a alapvető követelményeket befolyásoló változtatásokat vagy bővítéseket végez meglévő berendezéseken, vagy azokból új rendszert vagy létesítményt állít elő. Ha a gyártó székhelye nem a Magyar Köztársaság területén van, a berendezés importálója vagy a gyártó meghatalmazott képviselője tekintendő gyártónak (a továbbiakban együtt: gyártó);

h) *kijelölt vizsgáló, ellenőrző és tanúsító szerv (a továbbiakban: tanúsító szerv)*: e rendeletet kiadó miniszterek által a típusvizsgálati, vagy megfelelési tanúsítvány kiadására külön jogszabály alapján kijelölt szervezet;

i) *megfelelési tanúsítvány*: a tanúsító szerv által kiadott dokumentum annak igazolására, hogy a berendezés a fejlesztési és gyártási dokumentációjának mint típus, vagy egyedileg megfelel;

j) *megfelelési nyilatkozat*: a gyártónak az 1. számú melléklet szerinti írásbeli nyilatkozata, amelyben saját felelősségére kijelenti, hogy a berendezés típusmintának és e jogszabályban előírt védelmi előírásoknak megfelel;

k) *illetékes hatóság*: külön jogszabály alapján a berendezések fogyasztói forgalmazásával kapcsolatos ügyekben a fogyasztóvédelmi hatóság, a forgalomba hozatal, üzembe helyezés és üzemeltetés egyéb ügyeiben a hírközlési hatóság;

l) *forgalomba hozatal*: e rendelet hatálya alá tartozó berendezések visszterhes vagy ingyenes, első ízben történő rendelkezésre bocsátása, így: különösen az adásvétel, egyéb átengedés, raktározás, saját felhasználásra történő gyártás esetén az üzembe helyezés vagy közvetlen behozatal;

m) honosított harmonizált szabvány: a CEN, CENELEC vagy ETSI által jóváhagyott és az Európai Közösség Hivatalos Lapjában közzétett európai szabvány, amelyet a magyar eljárási rendnek megfelelően honosítottak és hivatalosan közzétettek.

Védelmi követelmények

3. §

(1) Az 1. § (1) bekezdésben meghatározott berendezéseket úgy kell kialakítani, hogy

a) az általuk kibocsátott elektromágneses zavarok ne haladják meg azt a szintet, amely még lehetővé teszi a távközlő, rádiótávközlő és más berendezések rendeltetésszerű működését;

b) olyan megfelelő szintű saját zavartűréssel rendelkezzenek elektromágneses zavarokkal szemben, amely a rendeltetésszerű üzemeltetésüket lehetővé teszi.

(2) A legfontosabb védelmi követelményeket a 3. számú melléklet tartalmazza.

4. §

(1) A honosított harmonizált szabványok követelményeinek megfelelő berendezést úgy kell tekinteni, hogy az megfelel az e rendeletben meghatározott védelmi követelményeknek.

(2) A honosított harmonizált szabványok jegyzékét a Magyar Közlönyben és a Magyar Szabványügyi Testület hivatalos lapjában kell közzétenni.

Megfelelőségi vizsgálat, tanúsítás és jelölés

5. §

(1) Azoknál a berendezéseknél, amelyekre a gyártó az 4. § (1) bekezdésben megadott szabványokat alkalmazta

a) a berendezés e rendelet követelményeinek való megfelelését a gyártó által kiállított megfeleléségi nyilatkozattal kell igazolni, és annak másolatát vagy az 1. számú melléklet 1. pontja szerinti tartalmát a forgalomba hozott berendezést kísérő dokumentumokhoz, a használati-kezelési útmutató részeként vagy külön kell csatolni. Ezt a nyilatkozatot kiállítójának a berendezés forgalomba hozatalát követő tízéves időszak lejártáig, az illetékes hatóság számára rendelkezésre bocsáthatóan meg kell őriznie;

b) a gyártónak a berendezésen — vagy ha ez objektív akadály miatt nem lehetséges —, a csomagoláson, ezen kívül a használati-kezelési útmutatóban vagy a jótállási

nyilatkozatban jól látható, jól olvasható és letörölhetetlen módon fel kell tüntetnie a CE megfeleléségi jelölést;

c) nem megengedhető bármely olyan jel vagy jelölés feltüntetése a berendezésen, a saját csomagolásán vagy kísérő dokumentumain, amely a CE jelölés tartalmát és alakját tekintve megtévesztő lehet. Elhelyezhető azonban a berendezésen, a csomagoláson, a használati-kezelési útmutatóban vagy a jótállási nyilatkozatban bármely egyéb jel vagy jelölés, ha ezáltal nem csökken a CE jelölés láthatósága és olvashatósága.

d) A megfeleléségi nyilatkozatra és a CE megfeleléségi jelölésre vonatkozó előírásokat az 1. számú melléklet tartalmazza.

(2) Azoknál a berendezéseknél, amelyekre a gyártó a 4. § (1) bekezdésben megadott szabványokat nem, vagy csak részben alkalmazta, vagy amelyekre nincsenek ilyen szabványok,

a) a gyártónak a berendezés fejlesztési és gyártási dokumentációját a forgalomba hozatalt követő tízéves időszak lejártáig, az illetékes hatóság számára rendelkezésre bocsáthatóan meg kell őriznie. A dokumentációnak tartalmaznia kell a berendezés leírását is, kiemelve azokat az intézkedéseket, amelyek a 3. §-ban megadott védelmi követelményeknek való megfelelést biztosítják, valamint a használati-kezelési útmutatót, továbbá egy illetékes szerv a berendezésre vonatkozó vizsgálati jegyzőkönyvét vagy megfeleléségi tanúsítványát;

b) a berendezés fejlesztési és gyártási dokumentációjának való megfelelését az (1) bekezdés eljárása szerint kell igazolni.

(3) A Nemzetközi Távközlési Egyesület Egyezményét kiegészítő Rádiótávközlési Szabályzatban meghatározott rádiótávközlő berendezések e rendelet követelményeinek való megfelelését

a) az (1) bekezdés eljárása szerint kell igazolni, feltéve, hogy a gyártó rendelkezik a berendezésre vonatkozó típusvizsgálati tanúsítvánnyal,

b) nem kell tanúsítani azoknál a berendezéseknél, amelyek rádiótávközlő végberendezések, és amelyekre e miatt külön jogszabály vonatkozik.

(4) Amennyiben a (3) bekezdésben megnevezett berendezés az Európai Közösségben hivatalosan bejelentett szerv típusvizsgálati tanúsítványával rendelkezik, annak alapján a gyártó kérelmére a magyarországi kijelölt vizsgáló, ellenőrző és tanúsító szerv ismételt vizsgálat nélkül saját tanúsítványát kiadhatja.

(5) A használati-kezelési útmutatót magyar nyelven kell rendelkezésre bocsátani, a megfeleléségi nyilatkozatot és minden egyéb tanúsítványt magyar nyelven, vagy magyar nyelven is ki kell állítani.

(6) Az érintett miniszterek a külön jogszabály alapján e rendelet követelményeinek való megfelelés tanúsítására kijelölt szervek jegyzékét közzéteszik a miniszteriumuk hivatalos lapjában.

Forgalomba hozatal és üzembe helyezés

6. §

(1) Az e rendelet hatálya alá eső berendezések forgalomba hozatala és üzembe helyezése nem akadályozható meg olyan okok miatt, amelyek az elektromágneses összeférhetőséggel állnak összefüggésben, abban az esetben, ha a berendezések kielégítik e rendelet követelményeit.

(2) Az (1) bekezdés előírásai azonban nem korlátozzák az illetékes miniszter jogát különleges intézkedések meghozatalára és közzétételére:

a) berendezések üzembe helyezésére és üzemeltetésére speciális telephelyen, az elektromágneses összeférhetőséggel kapcsolatos problémák elkerülésére;

b) berendezések létesítéséről, annak érdekében, hogy megvédje a közcélú távközlő hálózatokat, valamint a biztonsági célt szolgáló rádióadó- vagy vevőállomásokat.

Ellenőrzés és felügyelet

7. §

(1) Az illetékes hatóságok külön jogszabályok szerint jogosultak ellenőrizni a berendezések megfelelőség vizsgálatára, tanúsítására és jelölésére vonatkozó előírások betartását, valamint a berendezés forgalomba hozatalát, üzembe helyezését és üzemben tartását, továbbá jogsértés esetén szankcionálni az 1. § (1) bekezdése szerinti személyeket és szervezeteket.

(2) Ha a berendezés gyártója nem állapítható meg, a berendezés forgalomba hozóját terheli a felelősség ezen rendelet előírásainak betartásáért.

(3) Ha egy berendezés az 5. §-ban meghatározott, megfelelőségét igazoló, illetve tanúsító dokumentumok egyikevel rendelkezik ugyan, de nem felel meg a 3. § védelmi követelményeinek, az ezt megállapító illetékes hatóságnak intézkednie kell az alábbiak szerint:

a) ha az illetékes hatóság azt állapítja meg, hogy a berendezésen a CE jelölést nem, vagy megalapozatlanul tüntették fel, akkor a gyártót kötelezheti arra, hogy berendezéseit tegye a CE jelölésre vonatkozó előírásoknak megfelelővé, és szüntesse meg a jogsértést a hatóság által meghatározott feltételek szerint;

b) ha a nem megfelelőség továbbra is fennáll, akkor az illetékes hatóság korlátozhatja vagy megtilthatja a berendezések forgalomba hozatalát, vagy elrendelheti forgalomból való kivonásukat is.

Záró rendelkezések

8. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 90. napon lép hatályba.

(2) Azon berendezések esetében, amelyek e rendelet hatálybalépésekor már a forgalomba hozók birtokában vannak, vagy azokra e rendelet közzététele előtt import illetve szállítási szerződést kötöttek, és olyan érvényes hatósági engedéllyel vagy hozzájárulással rendelkeznek, amelynek feltétele volt az elektromágneses zavarkibocsátás megfelelése, a forgalomba hozóknak a hatósági engedély vagy hozzájárulás (minősítő irat) másolatát vagy azonosító számát a berendezést kísérő dokumentumokhoz csatolniuk kell. A fenti berendezések esetében hatósági engedély kérelem, az ahhoz szükséges feltételek rendelkezésre állása esetén, e rendelet hatálybalépéséig kezdeményezhető.

(3) Ez a rendelet a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai közötti társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás tárgykörében, a Megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban, az Európai Közösségek következő jogszabályaival összeegyeztethető szabályozást tartalmaz:

a) a Tanács 89/336/EGK irányelve a tagállamok elektromágneses összeférhetőségre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról,

b) a Tanács 91/263/EGK irányelve a tagállamok távközlési végberendezésekre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról, beleértve ezek megfelelőségének kölcsönös elismerését,

c) a Tanács 92/31/EGK irányelve a tagállamok elektromágneses összeférhetőségre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról rendelkező 89/336/EGK irányelv módosításáról,

d) a Tanács 93/68/EGK irányelve a tagállamok elektromágneses összeférhetőségre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról rendelkező 89/336/EGK irányelv módosításáról,

e) a Tanács 93/97/EGK irányelve a 91/263/EGK irányelv kiegészítéséről a földi telepítésű műholdas berendezések tekintetében.

Átmeneti rendelkezések

9. §

(1) Az importált, tanúsítással rendelkező berendezések esetében a tanúsító szervezet saját felelősségére dönt arról, hogy az Európai Közösségek és a vele kölcsönös elismerést kötött országok vizsgáló és tanúsító szervezeteinek vizsgálati eredményeit — részben vagy egészben — elfogadja-e, és ennek alapján saját megfelelőségi tanúsítványát kiállítja.

(2) A tanúsító szervezetnek nyilvánosságra kell hoznia az (1) bekezdésben hivatkozott külföldi vizsgáló és tanúsító szervezeteknek a megnevezését, amelyek vizsgálati eredményét, illetve tanúsítását elfogadja.

(3) A tanúsítvány el nem fogadása esetén a hazai tanúsító szervezet önálló vizsgálat alapján végzi el a tanúsítást.

(4) Ezen átmeneti rendelkezések hatálya a megfelelés tanúsítási eljárások kölcsönös elismeréséről szóló magyar—EU megállapodás, vagy az Európai Közösségi tagság hatálybalépéséig terjed ki.

Dr. Fónagy János s. k.,
gazdasági minisztériumi
politikai államtitkár

Katona Kálmán s. k.,
közlekedési, hírközlési
és vízügyi miniszter

1. számú melléklet

a 31/1999. (VI. 11.) GM—KHVM együttes rendelethez

Megfeleléségi nyilatkozat és jelölés

1. A megfeleléségi nyilatkozatnak az alábbiakat tartalmaznia kell:

- a) a gyártó nevét és címét,
- b) a berendezés leírását (rendeltetésének megnevezését, típus vagy egyedi azonosításra alkalmas megjelölését),
- c) hivatkozást azokra a szabványokra, amelyeknek való megfeleléséről nyilatkoznak és adott esetben azokra az illetékes miniszteri intézkedésekre, amelyek biztosítják a berendezés e rendeletnek való megfelelését,
- d) rádiótávközlő berendezés esetében hivatkozást a tanúsító szerv típusvizsgálati tanúsítványára,
- e) a nyilatkozat keltét,
- f) a gyártó nevében felelősséget vállaló, felhatalmazott személy azonosítási adatait és aláírását.

2. A megfeleléségi jelölés

a) A megfeleléségi jelölés a „CE” betűszókból áll, alakja a következő:

b) a megfeleléségi jelölés kicsinyítésekor vagy nagyítása-sakor a fenti rajzon látható arányokat meg kell tartani,

c) a megfeleléségi jelölés különböző elemeinek alapvetően azonos magasságúaknak kell lenniük, amely magasság nem lehet kevesebb mint 5 mm,

d) ha a berendezésre több olyan, az Európai Közösség irányelvein alapuló magyar jogszabály is vonatkozik, amely szintén előírja a megfeleléségi jelölés feltüntetését, akkor a megfeleléségi jelölés egyben azt is jelenti, hogy az adott berendezés megfelel mindezen jogszabályok előírásainak.

2. számú melléklet

a 31/1999. (VI. 11.) GM—KHVM együttes rendelethez

Kijelölt vizsgáló, ellenőrző és tanúsító, valamint illetékes szervek értékelésének feltételei

Az illetékes miniszter által kijelölt szervek feleljenek meg az alábbi minimális feltételeknek:

1. Rendelkezzenek személyzettel, a szükséges eszközökkel és készülékekkel.
 2. Személyzetük szakmailag alkalmas és feddhetetlen legyen.
 3. A személyzet és a műszaki szakemberek legyenek függetlenek a vizsgálatok végrehajtásában, a jegyzőkönyvek elkészítésében és az e rendeletben előírt igazolási feladatok végrehajtásában a kérdéses berendezéssel kapcsolatban közvetlenül vagy közvetetten érdekelt minden köről, csoporttól vagy személytől.
 4. A személyzet tartsa meg az üzleti titkot.
 5. A szervnek legyen felelősségbiztosítása, kivéve ha a felelősséget külön jogszabály alapján az állam viseli.
- Az 1. és 2. pont feltételeinek teljesülését az illetékes hatóságoknak időszakosan ellenőrizniük kell.

3. számú melléklet

a 31/1999. (VI. 11.) GM—KHVM együttes rendelethez

A legfontosabb védelmi követelmények tájékoztató jegyzéke

A berendezések által keltett elektromágneses zavarok legnagyobb szintje olyan legyen, hogy különösen az alábbi berendezések használatát ne akadályozza:

- a) rádió- és televízió műsorvevő készülékek,
- b) ipari gyártó berendezések,
- c) mobil rádiótávközlő berendezések,
- d) hordozható és közcélú rádió adó-vevő berendezések,
- e) orvosi és tudományos berendezések,
- f) információtechnológiai berendezések,
- g) háztartási eszközök és elektronikus készülékek,
- h) légi, tengeri és belvízi közlekedés rádiótávközlő berendezései,
- i) oktatás és kutatás elektronikus készülékei,
- j) távközlő hálózatok és berendezések,
- k) rádió- és televízió műsorszóró állomások,
- l) lámpatestek és fénycsövek.

A berendezéseket, különösen az a)–l) pontokban felsoroltakat, úgy kell kialakítani, hogy megfelelő szintű elektromágneses zavartűréssel rendelkezzenek abban a szokásos elektromágneses környezetben, ahova szánták azokat, annak érdekében, hogy zavartalanul üzemeljenek a rendelethez kapcsolódó szabványoknak megfelelő berendezések által kibocsátott zavarsszint mellett.

A berendezés rendeltetészerű használatát lehetővé tevő tudnivalókat a berendezéshez mellékelni kell a használati-kezelési útmutatónak tartalmaznia kell.

III. rész HATÁROZATOK

Az Alkotmánybíróság határozatai

Az Alkotmánybíróság 16/1999. (VI. 11.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály és az állami irányítás egyéb jogi eszköze alkotmányellenességének megállapítására irányuló indítványok tárgyában — *dr. Czúcz Ottó* és *dr. Kiss László* alkotmánybírák különvéleményével — meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény hatálya alá tartozó szervek jegyzékéről kiadott 1034/1992. (VII. 1.) Korm. határozat melléklete alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szerveknél történő végrehajtásáról szóló 62/1997. (XI. 7.) BM rendelet 1. számú mellékletében a „Menekültügyi és Migrációs Hivatal, befogadó állomása és ideiglenes szálláshelye” szövegrész alkotmányellenes a Menekültügyi és Migrációs Hivatalra vonatkozó részében, ezért azt ebben a részében és az alábbiak szerint megsemmisíti:

Az 1. számú melléklet mondott része a részbeni megsemmisítés folytán a következő szöveggel marad hatályban:

„Menekültügyi és Migrációs Hivatal befogadó állomása és ideiglenes szálláshelye”

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozók az 1034/1992. (VII. 1.) Korm. határozat (a továbbiakban: Korm. határozat) mellékletét (a továbbiakban: Melléklet) alkotmányellenesnek tartják, mert a Melléklet a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) hatálya alá tartozó szervek között nem tünteti fel egyrészt az Adó- és Pénzügyi

Ellenőrzési Hivatalnak a területi szerveit, másrészt a Menekültügyi és Migrációs Hivatalnak a befogadó állomásait.

Megítélésük szerint a Melléklet — az említett szervek tekintetében — a Ktv. 1. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétes rendelkezést tartalmaz, így az ebben a részében ellentétes az Alkotmány 35. § (2) bekezdésével, továbbá sérti az Alkotmánynak a 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság, jobbiztonság elvét. Két indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény hatálya alá tartozó szervek jegyzékéről szóló 1034/1992. (VII. 1.) Korm. határozat módosításáról szóló 1108/1995. (XI. 16.) Korm. határozatot visszamenőleges hatállyal semmisítse meg.

A Belügyminisztérium közigazgatási államtitkára az APEH-nek a területi szerveivel kapcsolatos indítványra észrevételt tett. Álláspontja szerint a melléklet nem normaszöveg, az a szervei hatály jogalapját nem érinti, a Ktv. hatálya alá tartozás közvetlenül a Ktv. 1. § (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezésekből — és nem a mellékletben történő felsorolásból fakad. Adott esetben azonban az észrevételező szerint nincs szó még pontatlanságról sem, mivel az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt annak státútuma egységes jogi személyként hozta létre.

II.

1. Az 1992. július 1-jén hatályba lépett Ktv. 1. § (1) bekezdése a törvény hatályát a Miniszterelnöki Hivatal, a minisztériumok és országos hatáskörű szervek (a továbbiakban együtt: központi közigazgatási szerv) és területi, helyi szerve, a megyei, fővárosi közigazgatási hivatala, valamint a helyi önkormányzat képviselő-testületének hivatala, hatósági igazgatási társulása, a körjegyzőség (a továbbiakban együtt: képviselő-testület hivatala) köztisztviselőinek, ügykezelőinek és fizikai alkalmazottainak közszolgálati jogviszonyára terjesztette ki. A Ktv. 1. § (2) bekezdése azokat a szervezeteket sorolja fel, amelyek köztisztviselőinek, ügykezelőinek és fizikai alkalmazottainak közszolgálati jogviszonyára törvény eltérő rendelkezése hiányában kell a Ktv.-t alkalmazni. A Ktv. 73. § (2) bekezdése feladatául szabta és felhatalmazást adott a Kormánynak, hogy a törvény hatálya alá tartozó szervek jegyzékét köztegye.

A Ktv. a törvényhatályának meghatározása során az 1. § (1) és (2) bekezdésében sorolja fel azokat a szerveket, amelyekkel köztisztviselőként, ügykezelőként vagy fizikai alkalmazottként munkavégzésre irányuló jogviszony létesítése közszolgálati jogviszonyt eredményez. A felsorolás egyes szerveket név szerint, míg másokat gyűjtőnév alatt említ. Így konkrétan nevesíti például a Miniszterelnöki Hivatalt, a köztársasági elnök, az Országgyűlés, az Alkotmánybíróság, az országgyűlési biztos hivatalát, de gyűjtőnév alatt sorolja fel a minisztériumokat, az országos hatáskörű szerveket vagy ezek területi, helyi szerveit.

A Ktv.-vel egyidejűleg, 1992. július 1-jén hatályba lépett Korm. határozat Melléklete egyrészt megismétli a Ktv.-

ben név szerint szereplő szerveket, illetve a minisztériumok, a helyi önkormányzat képviselő-testületének hivatala és hatósági igazgatási társulása, a körjegyzőségek tekintetében ezek gyűjtőneves felsorolását, másrészt tételesen számba veszi az országos hatáskörű szerveket, feltüntetve a listán ezek területi és helyi szerveit is. A Melléklet tehát a Ktv.-ben gyűjtőnév alatt szereplő országos hatáskörű szervek név szerinti felsorolását tartalmazza, egyidejűleg esetenként nevesítve azok területi vagy helyi szerveit is.

A Korm. határozat Melléklete — a Ktv. hatálya alá tartozó szervek jegyzéke — tartalmazta az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt, de területi szerveit szövegszerűen nem nevezte meg, tartalmazta továbbá a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt és — eredetileg, kihirdetésekor — tartalmazta a mondott hivatal befogadó állomásait. Ez utóbbiakat azonban a Korm. határozatot 1995. november 24-ével módosító 1108/1995. (XI. 16.) Korm. határozat kivette a jegyzékből.

A Korm. határozat jelenleg hatályos Melléklete tartalmazza mind az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt, mind a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt, az előbbi területi szerveit és az utóbbi befogadó állomásait azonban nem említi.

2. Az Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalról szóló 55/1991. (IV. 11.) Korm. rendelet (a továbbiakban: APEH-Korm. rendelet) 1. §-a az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt (a továbbiakban: APEH) a pénzügyminiszter irányítása alatt álló, területi szerveivel és Számítástechnikai és Adóelszámolási Intézettel együtt a Pénzügyminisztérium költségvetési fejezetén belül működő, önálló költségvetési szervként határozta meg. Az APEH-Korm. rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése sorolja fel az APEH területi szerveit, a (3), (4) és (6) bekezdései szerint az APEH feladatát önállóan, illetőleg a területi szervei és a Számítástechnikai és Adóelszámolási Intézet útján látja el, ez utóbbiak az APEH irányítása és felügyelete alatt állnak és feleltes szervük az APEH.

3. A Belügyminisztérium Menekültügyi Hivatala helyébe a Menekültügyi és Migrációs Hivatal létrehozásáról szóló, a 48/1998. (III. 27.) Korm. rendelettel módosított 43/1993. (III. 3.) Korm. rendelet (a továbbiakban: MMH-Korm. rendelet) létrehozta a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt (a továbbiakban: MMH). Az MMH-Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése az MMH-t önálló központi hivatalként határozza meg, amelynek vezetője ellátja a belügyminiszter által, továbbá jogszabályban vagy az állami irányítás egyéb jogi eszközében meghatározott, a központi menekültügyi szerv, illetőleg a Hivatal részére megállapított feladatokat, továbbá bevándorlási hatósági ügyekben másodfokú hatáskört gyakorol. A 2. § (3) bekezdés szerint az MMH önálló gazdálkodási jogkörű költségvetési szerv, amelynek költségvetése a Belügyminisztérium fejezet költségvetésében elkülönítetten szerepel. Az MMH-Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése szerint az MMH-t a belügyminiszter irányítja. Az MMH a menedéjogról szóló 1997. évi

CXXXIX. törvény 24. §-ában meghatározott feladatai alapján központi államigazgatási szervnek minősül.

A Menekültügyi és Migrációs Hivatal létrehozása előtt született a menekülteket befogadó állomásokról szóló 64/1989. (VI. 30.) MT rendelet (a továbbiakban: Mbá-MT rendelet), amely hatálybalépésekor, 1989. július 1-jén az állomást önálló maradványérdekeltségű rendszerben működő központi költségvetési intézményként hozta létre, amelynek állami irányítását a Belügyminisztérium látja el, a szakirányítást az érintett minisztériumok, országos hatáskörű szervek végzik. Az Mbá-MT rendelet 3. § (2) bekezdését az MMH-Korm. rendelet 4. §-a 1993. március 3-ával annyiban módosította, hogy az „állomás állami irányítását a belügyminiszter a Menekültügyi és Migrációs Hivatal közreműködésével látja el, a szakirányítást az érintett minisztériumok, országos hatáskörű szervek végzik”. Az Mbá-MT rendeletnek a 21/1995. (III. 3.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésével megállapított, 1995. március 6-án hatályba lépő, ma is hatályban lévő 3. § (1) bekezdése szerint a befogadó állomás jogállása annyiban változott, hogy a Menekültügyi és Migrációs Hivatalhoz tartozó, részben önállóan gazdálkodó költségvetési szervvé vált.

4. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szerveknél történő végrehajtásáról szóló, jelenleg már hatályban nem lévő 14/1992. (XII. 29.) BM rendelet (a továbbiakban: 1. BM rendelet) eredetileg nem terjesztette ki a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) hatályát a Menekültügyi és Migrációs Hivatal befogadó állomására és ideiglenes szálláshelyére. Az 5/1996. (III. 8.) BM rendelet 1. § (2) bekezdése 1996. március 16-ával módosította az 1. BM rendeletnek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szervek felsorolásáról szóló 1. számú mellékletét, és kiegészítette azt — többek között — a Menekültügyi és Migrációs Hivatal befogadó állomásának és ideiglenes szálláshelyének felsorolásával is.

Az 1997. november 15-ével hatályba lépő, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szerveknél történő végrehajtásáról szóló 62/1997. (XI. 7.) BM rendelet (a továbbiakban: 2. BM rendelet) 1. § (1) bekezdése a rendelet hatályát a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó, az 1. számú mellékletben felsorolt szervekre állapította meg. Az 1. számú melléklet — többek között — tartalmazza a „Menekültügyi és Migrációs Hivatal, befogadó állomása és ideiglenes szálláshelye” szövegrészt mint olyan munkahelyeket, amelyekre a Kjt. hatálya terjed ki.

5. Az Alkotmánybíróság eljárása során az Alkotmány következő rendelkezéseit vette figyelembe:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„35. § (1) ...

(2) A Kormány a maga feladatkörében rendeleteket bocsát ki, és határozatokat hoz. Ezeket a miniszterelnök

írja alá. A Kormány rendelete és határozata törvénnyel nem lehet ellentétes. A Kormány rendeleteit a hivatalos lapban ki kell hirdetni.

...”

„37. § (1) ...

(2) ...

(3) A Kormány tagjai feladatuk ellátása körében rendeleteket adhatnak ki. Ezek azonban törvénnyel vagy a Kormány rendeletével és határozatával nem lehetnek ellentétesek. A rendeleteket a hivatalos lapban ki kell hirdetni.”

III.

Az indítványok részben megalapozottak.

1. 1992. július 1-jén a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvénnyel (Mt.) egyidejűleg lépett hatályba a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény és a közalkalmazottak jogállását szabályozó 1992. évi XXXIII. törvény. E törvények a munkavégzésre irányuló jogviszonyokat elkülönítetten szabályozzák. Külön szabályok (Ktv.) vonatkoznak azokra, akik az őket foglalkoztató szervezet nevében közhatalmi jogosítványokat gyakorolnak. A közhatalom gyakorlása a tipikus munkaviszonyban dolgozóktól eltérő kötelezettségekkel, fokozott követelményekkel (pl. szigorúbb felelősséggel) jár.

A törvényalkotó a Ktv. szervei hatályát háromféleképpen határozza meg. A Ktv. hatálya nem terjed ki a közhatalmat gyakorló teljes állami szférára, mert a hatalom megosztásának elvéből kiindulva aggályos lenne, ha a Ktv. részlet-szabályainak megalkotására felhatalmazással rendelkező Kormány kötelező érvénnyel szabályozhatná a nem kormányzati szerveknél foglalkoztatott munkavállalók jogviszonyát is. A törvényalkotó ezért azt a megoldást választotta, hogy egyes munkaviszonyokra (pl. bírák, ügyészek) nem terjesztette ki a Ktv. hatályát, más szervekkel létesített munkaviszonyok tekintetében szubszidiárius szabályként rendelte alkalmazni [Ktv. 1. § (2) bekezdés], míg meghatározott szervekre kifejezetten a Ktv. szabályait rendeli alkalmazni [Ktv. 1. § (1) bekezdés].

A Ktv. 73. § (2) bekezdése a Kormány feladatává teszi, hogy tegye közzé a törvény hatálya alá tartozó szervek jegyzékét. A törvényi felhatalmazás célja az volt, hogy a jogalkalmazás megkönnyítése érdekében jegyzékét adja a Ktv. hatálybalépésekor a hatálya alá tartozó szervezeteknek. Ez a rendelkezés alapvetően a Ktv. hatálybalépése előtt létrehozott szervekre vonatkozik, mert a Ktv. 73. § (3) bekezdése a Ktv. hatálybalépését követően létrehozott közigazgatási szervek tekintetében előírja, hogy a létrehozásukkor rendelkezni kell vezetőjük és alkalmazottaik jogállásáról.

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) szerint a Kormány határozata nem jogszabály, csupán az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek egyike. A Jat. 46. §-a szerint a Kormány határozatban 1. az általa irányított szervek feladatait szabályozza, 2. a saját

működését szabályozza és 3. a feladatkörébe tartozó terveket állapítja meg.

A Ktv. hatálya alá tartozó szervek egy része nem tartozik a Kormány által irányított szervek közé, rájuk vonatkozóan a Korm. határozat nem tartalmazhat kötelező szabályozást.

A közszolgálati viszony szabályozása jogállamban garanciális jellegű. Nem lehet kérdéses a közszolgálati viszony minősége, fennállta, mert ez a közszolgálati státusz bizonytalanságával jogállamban megengedhetetlen módon veszélyezteti a jobbiztonságot. A Ktv. 1. § (1) és (2) bekezdései meghatározzák, mely szervekre terjed ki a Ktv. hatálya. A Ktv. a Kormányt csupán a Ktv. hatálya alá tartozó szervek számbavételére és a jegyzék közzétételére hatalmazta fel, de nem önálló szabályozásra.

A Ktv.-nek a jegyzék közzétételét feladatul szabó 73. § (2) bekezdése nem tartalmaz arra vonatkozó utalást, hogy a Kormány e feladatának milyen jogalkotási formában tegeyen eleget. Ennek alapján a felhatalmazás nem tekintendő alkotmányellenesnek.

2. Az Alkotmánybíróságnak az indítványok alapján vizsgálnia kellett, hogy az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal tekintetében a Korm. határozat Mellékletében megnevezett szerv megegyezik-e a Ktv. 1. § (1) és (2) bekezdésében meghatározottakkal. A vizsgálat során az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Melléklet e részében nem szűkebb hatályú, mint a Ktv. vonatkozó szabálya. Noha a Melléklet az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal fővárosi és megyei igazgatóságait szövegszerűen valóban nem sorolja fel, ezek e nélkül is a Ktv. hatálya alá tartozónak minősülnek.

Az APEH-Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése értelmében a Hivatal területi szervei adóügyben a fővárosban a Hivatal Észak-budapesti Igazgatósága, a Hivatal Kelet-budapesti Igazgatósága, a Hivatal Dél-budapesti Igazgatósága; a megyékben a Hivatal megyei igazgatóságai; a Hivatal Pest Megyei és Fővárosi Kiemelt Adózóinak Igazgatósága (kiemelt adózók igazgatósága).

A Ktv. 1. § (1) bekezdése értelmében a Ktv. hatálya alá tartoznak az országos hatáskörű szerv területi szervei.

Az APEH területi szerveit a Ktv. említett szabálya és az APEH alapító okirata miatt nem kötelező külön feltüntetni a jegyzékben, ezek e nélkül is a Ktv. hatálya alá tartoznak.

3. Az Alkotmánybíróság vizsgálta továbbá, hogy a Menekültügyi és Migrációs Hivatal, illetve a befogadó állomások tekintetében a Korm. határozat Mellékletében írtak nem ellentétesek-e a Ktv. 1. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal.

A Menekültügyi és Migrációs Hivatal mind feladat- és hatásköre, mind a Korm. határozat felsorolásában szereplése miatt, a Ktv. alá tartozónak minősül.

A Menekültügyi és Migrációs Hivatal létrehozásáról szóló MMH-Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése szerint ugyanis „a Hivatal önálló központi hivatal, amelynek vezetője ellátja a belügyminiszter által, továbbá jogszabályban vagy az állami irányítás egyéb jogi eszközében megha-

tározott, a központi menekültügyi szerv, illetőleg a Hivatal részére megállapított feladatokat, továbbá bevándorlási hatósági ügyekben másodfokú hatáskört gyakorol”.

Megállapítható, hogy a Hivatal a létrehozásáról szóló rendelet, továbbá a külön jogszabályban meghatározottak szerint közhatalmat gyakorol. A Hivatallal összefüggésben ilyen külön jogszabályban meghatározott további feladat például az, hogy a Hivatal jár el első fokon a menekültek két nyelvű úti okmányával, továbbá a menedékesek és a befogadottak utazási igazolványával összefüggő hatósági ügyben [101/1998. (V. 22.) Korm. rendelet a külföldre utazásról szóló 1998. évi XII. törvény végrehajtásáról, 6. §]; a menekültkénti, menedékeskénti, illetőleg befogadottkénti elismerésre irányuló eljárás a Hivatal hatáskörébe tartozik [24/1998. (II. 18.) Korm. rendelet a menekültügyi eljárás részletes szabályairól, továbbá a kérelmezők, a menedékesek és a befogadottak okmányairól, 2. §].

Ennek a hivatalnak a befogadó állomásai és ideiglenes szálláshelyei viszont feladatkörüket tekintve, a Ktv. alkalmazásában, nem tartoznak annak hatálya alá. E szervek feladatkörükben eljárva közhatalmat nem gyakorolnak, csak ennek a feltételeit teremtik meg. Az Mbá-MT rendelet ezt így fejezi ki:

„1. § (1) A menekülteket befogadó állomás (a továbbiakban: állomás) feladata, hogy a menedéket kérő nem magyar állampolgárok számára:

- a) ideiglenes ellátást és elhelyezést nyújtson;
- b) magyarországi beilleszkedésükhöz adja meg a legszükségesebb anyagi és más támogatást, tájékoztatást;
- c) segítse elő a harmadik államba továbbutazni kívánók részére itt-tartózkodásuk idejére lehetőség szerinti foglalkoztatásukat.

(2) Az állomás biztosítsa a más jogszabályban meghatározott hatósági eljárások lefolytatásához szükséges rendezett körülményeket.”

Ugyanerről a menedékjogról szóló 1997. évi CXXXIX. törvény hatálya alá tartozó külföldiek ellátásáról és támogatásáról szóló 25/1998. (II. 18.) Korm. rendelet így szól:

„1. § (1) A menekültkénti és a menedékeskénti elismerést kérelmezők (a továbbiakban: kérelmező), valamint a menekültek, a menedékesek és a befogadottak létfenntartási feltételeinek megteremtése, továbbá a menekültek társadalmi beilleszkedésének elősegítése állami feladat.

(2) Az (1) bekezdés szerinti feladatokat a Menekültügyi és Migrációs Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) közvetlenül, illetőleg a befogadó állomás vagy annak megfelelő más szálláshely, valamint az ellátásban vagy a támogatásban részesülő lakóhelye, szálláshelye szerint illetékes települési önkormányzat jegyzője, Budapesten a főjegyző (a továbbiakban: jegyző) útján látja el.

(3) Az ellátással összefüggő feladatok hatékonyabb végrehajtása érdekében a Hivatal az egyes ellátási feladatok teljesítésére e rendelet 30. §-ában foglalt szervekkel az ott meghatározott feltételek szerint szerződést köthet.”

A jogforrási hierarchia sérelmére alapított indítvány elbírálásakor a hatályos szabályozás állított ellentétét kell

vizsgálni, ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a Melléklet felsorolása 1992. július 1-jétől tartalmazta a befogadó állomásokat is egészen 1995. november 24-ig, és csak a Korm. határozat módosításáról szóló 1108/1995. (XI. 16.) Korm. határozat 1. pontja törölte a Ktv. hatálya alá tartozó szervek jegyzékéből az MMH-nak a befogadó állomásait.

Az állami feladatot ellátó, de közhatalmat nem gyakorló befogadó állomásokat 1996. március 16. óta az 1. BM rendelet kifejezetten a Kjt. hatálya alá sorolta. Ez, a fentiek szerint, nem ellentétes a Ktv. szabályaival.

4. Az Alkotmánybíróság eljárása során észlelte, hogy az 1997. november 15-től a jelenleg is hatályos szabályozás a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt mind a Ktv., mind a Kjt. hatálya alá besorolta. A Korm. határozat Melléklete tartalmazza a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt mint a Ktv. hatálya alá tartozó szervet, a 2. BM rendelet 1. számú melléklete pedig szintén tartalmazza a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt mint a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szervet, amelyre nézve a Kjt. alkalmazandó.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az MMH-Korm. rendelet a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt központi államigazgatási szervként határozza meg. A Ktv. 1. § (1) bekezdése a központi közigazgatási szervekre megállapítja a törvény hatályát. Az Alkotmánybíróság észlelte, hogy 2. BM rendelet 1. számú melléklete azzal, hogy a Menekültügyi és Migrációs Hivatalt a Kjt. hatálya alá tartozó szervként tüntette fel, a Ktv. 1. § (1) bekezdésének rendelkezésébe és a Korm. határozat Melléklete vonatkozó részébe ütközött, ezzel megsértette az Alkotmány 37. § (3) bekezdése második mondatába foglalt rendelkezést, amely szerint a miniszteri rendeletek törvénnyel vagy a Kormány rendeletével és határozatával nem lehetnek ellentétesek. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján a 2. BM rendelet melléklete alkotmányellenes rendelkezését megsemmisítette.

Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czúcz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 1360/B/1992/7.

Dr. Czúcz Ottó és dr. Kiss László alkotmánybírák különvéleménye

Álláspontunk szerint a határozatnak — elutasítás helyett — több tekintetben is helyt kellett volna adnia az indítványokban foglaltaknak.

1. Meg kellett volna állapítania, hogy a Kormány mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet idézett elő azzal, hogy a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) hatálya alá tartozó szervek jegyzékéről kiadott 1034/1992. (VII. 1.) Korm. határozat Mellékletében nem sorolta fel az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal területi szerveit.

Az Alkotmánybíróság eddigi határozataiban és következő gyakorlatában kifejezésre juttatta azt az álláspontját, hogy a jogbiztonság az állam — s elsősorban a jogalkotó kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. [9/1992. (I. 30.) AB hat. ABH 1992, 65; 26/1992. (IV. 30.) AB hat. ABH 1992, 142; 1160/B/1992. AB hat., ABH 1993. 608.]

Álláspontunk szerint eltér az eddigi gyakorlattól a határozat érvelés nélküli megoldása: „Noha a Melléklet az APEH fővárosi és megyei igazgatóságait szövegszerűen nem sorolja fel, ezek nélkül is a Ktv. hatálya alá tartozónak minősülnek.” (III. 2. pont). Nézetünk szerint a fent írtakra figyelemmel a Ktv. hatálya alá tartozó szervek jegyzékének közzétételére hivatott kormányhatározatnak szövegszerűen kell tartalmaznia a törvény hatálya alá tartozó szervek jegyzékét. A határozat megoldása azt sugallja, mintha a „kis mulasztás nem mulasztás” felfogást elfogadná az Alkotmánybíróság, amely jogértelmezéssel pótolható. Álláspontunk szerint ha pusztán jogalkalmazási és jogértelmezési kérdés lenne az, hogy mely szervek tartoznak a Ktv. hatálya alá, noha nem szerepelnek a jegyzékben és fordítva: melyek nem tartoznak oda, jöllehet feltüntetni őket a jegyzék (a határozat logikájából ez is következik), akkor ez olyan jogbizonytalansághoz vezet, amely önmagában is ellentétben áll a jogállamiság/jogbiztonság követelményével.

2. A Menekültügyi és Migrációs Hivatal befogadó állomásaival összefüggésben hangsúlyozzuk: nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe annak eldöntése, hogy az ott dolgozók gyakorolnak-e közhatalmat. Vitatjuk egyébként a határozatnak azt a kitételét is, amely szerint: „Külön szabályok (Ktv.) vonatkoznak azokra, akik az őket foglalkoztató szervezet nevében közhatalmi jogosítványokat gyakorolnak”. (III. 1. pont). Nem a közhatalmi (végrehajtó-rendelkező) tevékenység végzésére való felhatalmazottság a döntő momentum itt, hanem az, kit tekint a Ktv. maga köztisztviselőnek. Ez utóbbi kör pedig nem esik maradéktalanul egybe a közhatalmi funkciókat gyakorlók

körével. Amint a határozat is említi, sok közhatalmat gyakorló személyre nem terjed ki a Ktv. hatálya, sok közhatalmat nem gyakorlóra viszont igen.

Erre figyelemmel vitatjuk annak helyességét is, hogy e tekintetben az Alkotmánybíróság tartalmi vizsgálatba bocsátkozott.

3. A határozat szerint „nincs jelentősége annak, hogy a Melléklet felsorolása 1992. július 1-jétől tartalmazta a befogadó állomásokat is egészen 1995. november 24-ig, és csak a Korm. határozat módosításáról szóló 1108/1995. (XI. 16.) Korm. határozat 1. pontja törölte a Ktv. hatálya alá tartozó szervek jegyzékéből a MMH-nak a befogadó állomásait”. (III. 3. pont).

Álláspontunk szerint — ellentétben a határozattal — komoly jelentősége van itt a „szabályozási” szintnek: nem lehet eltekinteni tehát az alkalmazott kormányhatározati formától. A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) szerint a Korm. határozata nem jogszabály, csupán az állami irányítás egyéb jogi eszközeinek egyike. A Jat. 46. §-a szerint a Kormány határozatban 1. az általa irányított szervek feladatait szabályozza, 2. a saját működését szabályozza és 3. a feladatkörébe tartozó terveket állapítja meg. A Kormány e rendelkezésből következően nem — még felhatalmazás alapján sem — állapíthat meg az irányítása alá nem tartozó szervekre, szervezetekre és állampolgárokra vonatkozó magatartási szabályokat. A Ktv. hatálya alá tartozó szervek egy része nem is tartozik a Kormány által irányított szervek közé, rájuk vonatkozóan a Korm. határozat pusztán ebből az okból sem tartalmazhatna szabályozást. A Ktv. szabályai továbbá nemcsak a munkáltatóként fellépő szervek, hanem a munkavállaló állampolgárok tekintetében is — tartalmilag — jogokat és kötelezettségeket állapítanak meg, s ezt a Kormány határozat formájában szintén nem teheti meg.

A közszolgálati viszony szabályozása jogállamban garanciális jelentőségű. Nem lehet kérdéses a közszolgálati viszony minősége, fennállta, mert ez — a közszolgálati státusz bizonytalansága folytán — jogállamban megengedhetetlen módon veszélyezteti a jogbiztonságot. A Ktv. 1. § (1) és (2) bekezdései meghatározzák, mely szervekre terjed ki a Ktv. hatálya. A Ktv. a Kormányt csupán a Ktv. hatálya alá tartozó szervek számbavételére és a jegyzék közzétételére hatalmazta fel, de nem arra, hogy — a jegyzékből való törlés révén — tartalmilag önálló szabályozást végezzen. A határozat tolerálja ezúttal ezt a megoldást, jöllehet az Alkotmánybíróság már a 15/1990. (VII. 11.) AB határozatában (ABH 1990. 57.) alkotmányellenesnek találta azt, hogy meghatározott szabályozásra tartozó tárgykörök rendezését jogszabálynak nem minősülő állami aktus végezze el, és ezzel végső soron módosítson magasabb szintű jogszabályba foglalt rendelkezést.

Dr. Czúcz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Az Alkotmánybíróság 17/1999. (VI. 11.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos megállapítására és megsemmisítésére vonatkozó indítványok ügyében meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 19. § (2) bekezdése, a 21. § (3)—(6) és a (8) bekezdése alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére vonatkozó indítványokat elutasítja.

Az Alkotmánybíróság az 1990. évi XCIII. törvény 21. § (3), (4) és (8) bekezdésének alkalmazásánál alkotmányos követelményként állapítja meg, hogy a 21. § (6) bekezdésében foglalt szabály értelemszerűen irányadó a felsorolt bekezdésekre is.

Az Alkotmánybíróság az indítvánnyal érintett rendelkezések nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára vonatkozó indítványt visszautasítja.

Az Alkotmánybíróság jelen határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó szerint alkotmányellenes, mert az Alkotmány 13. §-ával védett, tulajdonhoz való jogot sérti és a kettős adózás elkerülését célzó nemzetközi normákkal is ütközik az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 19. § (2) bekezdése, a 21. § (3)—(6) és (8) bekezdése, mert e rendelkezések kétszer rónak ki illetéket ugyanazon tulajdon után azáltal, hogy az egyszer már illetékkötelesen megszerzett ingatlan eladása esetén, ha annak árából a tulajdonos egy kisebb értékű másik ingatlant vásárol, akkor a két ingatlan értékkülönbözete alapján ismét illetéket kell fizetnie. Más indítványozó szerint mindez az Alkotmány 2. §-ában deklarált jogállamiságot is sérti.

II.

Az Itv. 19. § (2) bekezdése szerint:

„Ingatlanok tulajdonjogának cseréje esetén az illeték alapja — a 21. §-ban foglaltak kivételével — a cserével szerzett ingatlan forgalmi értéke.”

A 21. § szerint:

„(3) Lakástulajdonok egymás közötti cseréje esetén az illeték alapja az elcserélt ingatlanok — terhekkal nem csökkentett — forgalmi értékének különbözete.

(4) Kettőnél több lakás tulajdonjogának egymás közötti cseréje esetén az illeték alapja az elcserélt legnagyobb és legkisebb — terhekkal nem csökkentett — forgalmi értékű ingatlanok értékkülönbözete.

(5) Az olyan magánszemély lakástulajdon (tulajdoni hányad) vásárlása esetén,

a) aki másik lakástulajdonát (tulajdoni hányadát) a vásárlás időpontjától számítva legfeljebb egy évvel korábban eladta, vagy

b) aki másik lakástulajdonát (tulajdoni hányadát) a vásárlást követő egy éven belül eladja, az illeték alapja a vásárolt és eladott lakástulajdon (tulajdoni hányad) — terhekkal nem csökkentett — forgalmi értékének különbözete. Ez a rendelkezés csak akkor alkalmazható, ha az a) pontban meghatározott esetben a vásárlás időpontjában a magánszemély tulajdonában a vásárolt lakástulajdonon kívül más lakástulajdon (tulajdoni hányad) nincs, illetve a b) pontban meghatározott esetben a vásárlás időpontjában a vásárolt lakáson felül legfeljebb csak egy lakástulajdona van. Az e bekezdés szerinti vásárlás napjától számított 5 éven belül újabb vétel esetében ez a kedvezmény nem vehető igénybe.

(6) Ha az (5) bekezdés szerint megállapított értékkülönbözet nagyobb a vásárolt lakástulajdon forgalmi értékénél, az illeték alapja a vásárolt lakástulajdon forgalmi értéke.

(...)

(8) Lakástulajdonok egymás közötti cseréje, illetőleg az (5) bekezdésben említett adásvétele esetén, ha az elcserélt, illetőleg az eladott lakástulajdon haszonélvezet, használat joga terhelte, és a tulajdonszerzéssel egyidejűleg ugyanennek a jogosultnak a javára a tulajdonos a korábbival azonos jogot alapít, a jog szerzője a forgalmi értékek különbözete alapján számított vagyoni értékű jog értéke, a tulajdonos pedig e jog számított értékével csökkentett értékkülönbözet után fizeti a visszerthes vagyónáruházási illetéket.”

Az Alkotmány 13. §-a úgy rendelkezik, hogy

„(1) A Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot.

(2) Tulajdon kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

A 70/I. § szerint:

„A Magyar Köztársaság minden állampolgára köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”

III.

Az indítványok részben megalapozatlanok, részben érdemi elbírálásra alkalmatlanok.

1. Az egyik indítványozó az Itv. 19. § (2) bekezdését felsorolta ugyan a kifogásolt rendelkezések között, de a szöveges indokolásában a 19. §-ban szereplő főszabályt,

nevezetesen azt, hogy ingatlanok cseréje esetén a cserében szereplő minden ingatlanra nézve az illeték alapja a cserével szerzett ingatlan forgalmi értéke — nem támadta. Ezért az Alkotmánybíróság ezt a hivatkozást csupán a 21. §-ra való utalása vonatkozásában vizsgálta meg.

Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az Itv.-nek az indítványozók által kifogásolt rendelkezéseit az Alkotmánybíróság már vizsgálta. A 21. § (4) és (5) bekezdésével kapcsolatban az 1136/B/1990. AB határozatában [ABH 1994. 496], majd az e határozatra is utalással a 21. § (3)—(6) és (8) bekezdésével kapcsolatban a 83/B/1995. AB határozatban hozta meg döntését. [ABH 1995. 760—763.]

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint azonban akkor tekinti az indítványban felhozott kifogást ítélt dolognak (res iudicata) és utasítja vissza az indítványt, ha az újabb indítványt „ugyanazon jogszabályi rendelkezésre vonatkozóan azonos okból vagy összefüggésben terjesztik elő”. Ebből az is következik, hogy „amennyiben az újabb indítványt más okból, a rendelkezésnek más alkotmányossági összefüggésére hivatkozással” terjesztik elő, az Alkotmánybíróság az újabb indítvány érdemi vizsgálatába bocsátkozik. [35/1997. (VI. 11.) AB határozat, ABH. 1997. 200, 212.]

Az Itv. 21. §-ával kapcsolatosan hivatkozott korábbi ügyekben az indítványozók az Itv. felsorolt rendelkezéseit az Alkotmány 70/I. §-át, illetőleg a 70/A. §-át sértő rendelkezésnek ítélték. Jelen ügyben az indítványozók részben az Alkotmány 13. §-ával védett tulajdonjogi sérelmét és a kettős adóztatás elkerülését célzó — közelebről meg nem jelölt — nemzetközi jogi normákkal való ellentétre, részben pedig a jogállam sérelmére alapozzák kifogásaikat. Erre az újabb alkotmányossági összefüggésre figyelemmel — s mert időközben a különösen sérelmesnek ítélt 21. § (5) bekezdésének szövege az 1996. évi LXXXV. törvény 2. §-ával módosításra került —, az Alkotmánybíróság a kérelmeket érdemben bírálta el.

Az egyik indítványozó — bár nem szám szerinti megjelöléssel — hivatkozik az Alkotmány 13. §-ával védett tulajdonjogi sérelemre is.

Az Alkotmánybíróság a 64/1993. (XII. 22.) AB határozatában az Alkotmány 13. §-ával kapcsolatban többek között a következőket állapította meg: „Az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja azonban nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni”. [ABH 1993. 373, 379.]

A tulajdonjog „magánjogi korlátja” viszont nem esik szükségképpen egybe az alapjogi korlátozással, másrészt a szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának nincs polgári jogi megfelelője. (800/B/1993. AB határozat, ABH 1996. 420, 421.)

Az Alkotmány 13. §-a a tulajdonhoz való jogot az állammal szemben biztosítja, s azt mint alapjogot — az értékgarancia követelményével, illetőleg a „közérdekű” korlá-

tozás arányosságának ismérvével [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993. 380—382.] — az állammal szemben védi [800/B/1993. AB határozat, ABH 1996 422.].

Az adók, illetékek és az állammal szemben törvényben előírt más kötelező befizetések csak ebben az összefüggésben vethetnek fel tulajdoni korlátozással kapcsolatos kérdést.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy ha az adó, illeték vagy más közbefizetésre vonatkozó szabályozás megfelel az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos követelményének, akkor az az Alkotmány 13. §-át sem érinti.

Az indítványozók ténylegesen csupán a 21. § (5) és (6) bekezdésben foglalt szabályozást — meglévő, illeték fizetésével korábban szerzett ingatlan értékesítéséből egy kisebb értékű lakástulajdon vásárlása esetén újból felszámított illetéket — értékelik úgy, mint amely aránytalan tulajdonelvonást, kettős adóztatást jelent.

De utalnak az ingatlanok cseréjére vonatkozó főszabályra [19. § (2) bekezdése] és a lakástulajdonok, illetve a vagyoni értékű jogok egymás közötti cseréjére (alapítására) vonatkozó [21. § (3), (4) és (8) bekezdése] rendelkezésekre is.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Itv. 19. §-ában foglalt főszabályhoz képest a 21. § rendelkezései kivételes, kizárólag a lakásokkal összefüggő ingatlanforgalom könnyítését célzó, lényegüket tekintve kedvezmény-szabályok. Ilyen különösen az (5) bekezdés szerinti, úgynevezett egy éven belüli lakástulajdon-váltást, a -vásárlást preferáló rendelkezés is.

A lakások cseréje és az egy éven belüli újabb lakásvásárlásra vonatkozóan az egyes ingatlanok illetékalapja az ingatlanok terhekkel nem csökkentett forgalmiérték-különbözete, szemben azok forgalmi értékével. Ez az (5) bekezdésben körülírt ingatlanvásárlás esetében mindig arányos. A (6) bekezdés ugyanis arra az esetre, ha az értékkülönbség nagyobb lenne, mint a vásárolt tulajdon forgalmi értéke, úgy rendelkezik, hogy a megszerzett ingatlan forgalmi értékét kell figyelembe venni.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó által kiemelt esetben — a korábbi lakás helyett egy éven belüli újabb lakás vásárlása esetében —, tehát az Alkotmány 13. § és 70/I. § sérelme nem áll fenn.

Az Alkotmánybíróság megállapította ugyanakkor azt is, hogy a 21. § (6) bekezdésében az (5) bekezdésre utalás leszűkíti az arányosságot biztosító korrekciós szabályt az egy éven belüli újabb lakásvásárlásra, holott az értelemszerűen szükséges a lakástulajdon (illetőleg a vagyoni értékű joggal érintett lakások) cseréje esetében is. Ha ugyanis a csere során a nagyobb lakás tulajdonosa olyan kisebb értékű lakáshoz jut, amelynek terhekkel nem csökkentett forgalmi értéke kisebb a két ingatlan terhekkel nem csökkentett forgalmiérték-különbözeténél, akkor — korrekciós lehetőség nélkül — a kisebb lakástulajdon megszerzésének illetékalapja után fizetendő illeték — figyelemmel az Itv. 27. § (1) bekezdésében foglaltakra is — indokolatlanul

magasabb lesz, ez esetenként aránytalan tulajdonelvonást eredményezhet.

Az Itv. 27. § (1) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy „A vagyonszerzési illetéket a szerző fél köteles megfizetni. Lakástulajdon cseréje esetén az illeték a szerző feleket egyenlő arányban terheli.”

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a 21. § (3), (4) és (8) bekezdés alkotmányossága csak akkor biztosított, ha a (6) bekezdésben foglalt korrekció az utóbbi bekezdésben meghatározott esetekben is érvényesül.

Az Alkotmánybíróság az (5) bekezdést csak a (6) bekezdésben foglaltakra figyelemmel nem találta alkotmányellenesnek. Annak érdekében azonban, hogy a 21. § (3), (4) és (8) bekezdésének alkalmazásánál se következzen be az Alkotmány 70/I. §-ának potenciális sérelme, és hogy az illetékfizetési kötelezettség körében az Alkotmány 70/A. § (3) bekezdése szerinti jogegyenlőség biztosítható legyen, az Alkotmánybíróság határozatának rendelkező részében e tekintetben alkotmányos követelményt állapított meg.

Az Alkotmánybíróság az alkotmányossági követelmény megállapítása mellett — fenntartva a korábbi határozataiban az Alkotmány 70/I. §-ával kapcsolatban már kifejtett álláspontját — megerősíti, hogy az indítvánnyal érintett rendelkezések egyébként nem sértik az Alkotmány 13. §-ával védett tulajdonhoz való jogot, s nem jelentenek a 70/I. §-át sértő aránytalanságot sem. Ezért az indítványt elutasította.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Itv. sérelmezett rendelkezései nem jelentenek „kettős adóztatást” sem, mivel a tulajdonszerzéssel összefüggő illetékfizetési kötelezettség minden esetben tulajdonszerzéseként keletkezik: mindig az új tulajdonszerzés ténye alapozza azt meg. A korábban megvolt tulajdon után megszerzett másik lakástulajdon önálló tulajdonszerzés, amely után esetenként megállapított illetékkötelezettség, egyszeri tulajdonelvonás fogalmilag sem értékelhető „kettős adóteherként,” minthogy annak e szempontból értékelhető összefüggése nincs a korábbi illetékfizetési kötelezettséggel.

3. Az indítványozó által említett nemzetközi normák vizsgálatával az Alkotmánybíróság két okból nem foglalkozott. Egyrészt, mert ilyen tartalmú konkrét normát az indítványozó nem jelölt meg, másrészt, mert egy jogszabálynak nemzetközi szerződésbe való ütközésén alapuló vizsgálat kezdeményezésére csak az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 21. § (3) bekezdésében megjelöltek jogosultak. Az indítványozó ezek között nem szerepel, tehát az indítványnak ezt a részét, mint nem jogosulttól származót, az Alkotmánybíróság visszautasította.

4. Az Alkotmánybíróság az indítványozónak azzal az állításával, amely szerint az Itv. 21. § (6) bekezdése „lehetetlen helyzetet szabályoz” és ez sérti az Alkotmány 2. §-át, érdemben nem foglalkozott. Az indítványozó állítását nem indokolta, így az indítványnak ez a része az alkotmányossági vizsgálatra alkalmatlan volt.

5. Az Alkotmánybíróság jelen határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-a alapján rendelte el.

Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
előadó alkotmánybíró

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czucz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 790/B/1997/3.

Az Alkotmánybíróság 18/1999. (VI. 11.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában — *dr. Kiss László* alkotmánybíró különvéleményével — meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság a Magyar Köztársaság 1999. évi költségvetéséről szóló 1998. évi XC. törvény 47. § (4) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és a 47. § (5) bekezdésében, valamint a 49. § (4) bekezdésében szereplő visszautalásokkal együtt történő megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

A Magyar Köztársaság 1999. évi költségvetéséről szóló 1998. évi XC. törvény (a továbbiakban: Kvt.) a központi

költségvetés általános tartalékának képzéséről — az önkormányzatok állami támogatásával összefüggésben — a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„47. § (4) a) A központi költségvetés általános tartalékát tovább növeli a helyi önkormányzatok állami támogatás és hozzájárulás előirányzatának 1,9%-os mértéke. E tartalék növelését a helyi önkormányzatoknál a 20. § (1), illetve (2) bekezdése szerint átengedett személyi jövedelemadó terhére, a helyben maradó személyi jövedelemadó előirányzattal arányosan kell végrehajtani. Ez nem érinti a 20. § (3) bekezdése szerint a helyi önkormányzatokat normatívan megillető személyi jövedelemadót és a 20. § (4) bekezdésében meghatározott jövedelemkiegészítés szabályait és összegét.

b) Az a) pont szerinti összeget a helyi önkormányzatok költségvetésükben céltartalékként irányozzák elő.

c) Az a) pontban foglaltak önkormányzatonkénti összegét a 16. § (2) bekezdésében meghatározott rendeletben kell közzétenni.

d) A helyi önkormányzatoknak az Áht. 63. § (3) bekezdése szerinti pénzellátása a c) pont szerint csökkentett személyi jövedelemadó összeg figyelembevételével történik a 49. § (4) bekezdésében foglalt intézkedést is figyelembe véve.

(5) A (3)—(4) bekezdésben foglaltak végrehajtására és az átcsoportosított összegek elkülönített kezelésére a Kormány kap felhatalmazást.

49. § (4) A pénzügyminiszter 1999. július 31-ig jelentést készít a Kormány részére az első félév gazdasági folyamatairól. A Kormány a jelentés figyelembevételével dönt az általános tartalék részét képező — a 47. § (3)—(4) bekezdése szerint létrehozott — elkülönített tartalék átcsoportosításáról az államháztartási feladatok finanszírozására.”

Az indítványozó álláspontja szerint a Kvt. 47. § (4) bekezdése alkotmányellenes. Egyrészt rendelkezései „ellentétesek az Alkotmány IX. fejezetében megfogalmazott egyes önkormányzati alapjogokkal”, sértik az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt, az önkormányzatok önálló szabályozási, valamint a 44/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti, a bevételekkel való szabad gazdálkodás jogát.

Másrészt a hivatkozott önkormányzati alapjogok az Alkotmány 44/C. §-a értelmében kizárólag a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvényben korlátozhatók.

Az indítványozó kifejti továbbá, hogy a Kvt. „semmilyen garanciát nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a céltartalékként elkülönített összeg az egyes önkormányzatokat változtatás nélkül megillessen, ha a Kvt. 49. § (4) bekezdése szerinti kormánydöntés a gazdasági folyamatokat kedvezőnek ítéli meg”. Az indítványozó sérelmezi azt is, hogy a Kormány a „felhatalmazás birtokában — hatását tekintve törvénymódosítás nélkül — módosíthatja az elfogadott költségvetési törvényt”. Mindez az indítványozó véleménye szerint azt jelenti, hogy a törvény nem teszi „bizonyossá és kiszámíthatóvá, hogy a költségvetésben elfogadott

támogatások teljes egészében megilletnék az önkormányzatokat”, ami nem felel meg a jogbiztonság — az Alkotmánybíróság 11/1992. (III. 5.) AB és 43/1995. (VI. 30.) AB határozataiban megállapított — követelményének sem.

II.

Az indítvány nem megalapozott.

1. Az Alkotmány 44/A. §-a állapítja meg az önkormányzatok alapjogait, kimondja — többek között —, hogy a helyi képviselő-testület önkormányzati ügyekben önállóan szabályoz és igazgat [(1) bekezdés a) pont], bevételével önállóan gazdálkodik [(1) bekezdés b) pont], törvényben meghatározott feladatainak ellátásához megfelelő saját bevételre jogosult, továbbá e feladatokkal arányban álló állami támogatásban részesül [(1) bekezdés c) pont]. Az Alkotmány 44/C. §-a szerint az önkormányzatok alapjogai a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvényben korlátozhatók.

Az Alkotmány a helyi önkormányzatok tekintetében azokat az alapvető garanciális szabályokat tartalmazza, amelyek az önkormányzatok önrendelkezésének alkotmányos védelmét hivatottak biztosítani. Az Alkotmánybíróság több határozatában értelmezte az Alkotmányban szabályozott önkormányzati alapjogok tartalmát, jellegét [pl. 1/1993. (I. 13.) AB határozat, ABH 1993, 29.; 4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 68—73.; 57/1994. (IX. 17.) AB határozat, ABH 1994, 316., 331.; 77/1995. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1995, 396, 56/1996. (XII. 12.) AB határozat, ABH 1996, 205—213; 2/1997. (I. 22.) AB határozat, ABH 1997, 29—32.].

Az Alkotmánybíróság az 56/1996. (XII. 12.) AB határozatában elvi jelentőséggel állapította meg, hogy „az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdésében szabályozott alapjogok a helyi képviselő-testületek számára biztosított olyan hatáskörcsoportok, amelyek a helyi önkormányzás körében az önkormányzatok számára biztosított autonómia alkotmányos garanciáit képezik. Az önkormányzatokat az egyes alapjogok körében megillető autonómia azonban nem feltétlen és korlátozhatatlan. Az alapjogok szabályozása elsősorban a Kormánnyal és az államigazgatással szemben nyújt alkotmányos garanciát az önkormányzatok számára. A törvényhozót az Alkotmányban szabályozott önkormányzati alapjogok annyiban korlátozzák, hogy azokat nem vonhatja el, nem állapíthat meg olyan mértékű korlátozásokat, amelyek valamely önkormányzati alapjog tartalmának kiüresedéséhez, tényleges elvonásához vezetnek.” [ABH 1996, 207.]

Az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés c) pontja szerint az önkormányzat a törvényben meghatározott feladatainak ellátásához megfelelő saját bevételre jogosult, továbbá e feladatokkal arányban álló állami támogatásban részesül. E jog tartalmát — összetevőit, mértékét, feltételeit stb. — azonban az Alkotmány nem határozza meg. Az önkor-

mányzati bevételek körét a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 81—87. §-ai állapítják meg, közöttük külön is nevesítve az Országgyűlés által — külön törvényben — átengedett központi adókat.

Az Alkotmánybíróság az önkormányzati bevételhez való alapjoggal összefüggésben a 2/1997. (I. 22.) AB határozatában rámutatott arra, hogy az „Alkotmány e rendelkezéséből a törvényhozó számára az a kötelezettség származik, hogy a helyi önkormányzatoknak törvényben előírt, kötelezően ellátandó feladatok ellátásához szükséges pénzeszközökről — megfelelő saját bevételi források, illetőleg e feladatokkal arányban álló állami támogatás meghatározásával — köteles gondoskodni. Az Alkotmány e rendelkezése alapján az Országgyűlés szabadon dönt arról, hogy miként gondoskodik a törvényben előírt feladatok ellátásának anyagi fedezetéről. A helyi önkormányzatok kötelezően ellátandó feladataihoz szükséges anyagi fedezetet az Országgyűlés a saját bevételi források és a központi költségvetési hozzájárulások — törvényben, az Ötv.-ben, a helyi adókról szóló törvényben, a kötelező feladatot előíró ágazati törvényekben, valamint a költségvetési törvényekben meghatározott — komplex rendszerén keresztül biztosítja. A saját bevételeknek és állami költségvetési hozzájárulásoknak ez a rendszere kell hogy biztosítsa a törvényben előírt feladatok ellátásához szükséges pénzügyi fedezetet az önkormányzatok számára.” [ABH 1997, 31.]

Az Alkotmánybíróság a 2/1997. (I. 22.) AB határozatában azt is kifejtette, hogy a „bevételi forrásokkal való önálló rendelkezés nem egyetlen jogosultság gyakorlásában nyilvánul meg, hanem döntési jogosultságok, gazdálkodási hatáskörök gyakorlásának összességét jelenti. Az egyes döntési jogosultságok korlátozása nem jelenti az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *b)* pontjának második fordulatában biztosított önkormányzati alapjog korlátozását mindaddig, amíg az önkormányzatnak a bevételi forrásaival való rendelkezés körében elegendő mozgásteret marad ahhoz, hogy bevételi forrásainak felhasználásáról önálló felelősséggel döntsön.” [ABH 1997, 30.]

A Kvt. 47. § (4) bekezdése szerint a központi költségvetés általános tartalékát növeli — az átengedett személyi jövedelemadó terhére — a helyi önkormányzatok állami támogatás és hozzájárulás előirányzatának 1,9%-os mértéke. Az önkormányzatok ezt az összeget költségvetésükben céltartalékként irányozzák elő, és ennek figyelembevételével történik az önkormányzatok pénzellátása is. Ezek a rendelkezések nem sértik az önkormányzatok számára az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *a)* pontjában biztosított önálló szabályozási, valamint a 44/A. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglalt, a bevételekkel való önálló rendelkezéshez való jogot.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az állam — az Alkotmány és más törvények rendelkezései között — szabadon választhat a megfelelő gazdasági megoldások közül, melynek során az államháztartás pénzügyi egyensúlyának

megőrzése céljából mérlegelheti a központi költségvetés, illetve az önkormányzati költségvetés terhelhetőségét, beleértve az önkormányzatoknak átengedett adók, a normatív állami hozzájárulások és más támogatások mértékének, a jogosultság feltételeinek megállapítását is. Ebből a szempontból döntésének az az alkotmányos követelménye, hogy az önkormányzati alapjogok gyakorlásához, a kötelező feladatok ellátásához szükséges és arányos fedezetet biztosítsa.

Ez azt is jelenti, hogy a jogalkotó mérlegelési jogköre nem korlátlan. Az előirányzat átadásánál megszabott feltételek nem érhetnek el olyan mértéket, amely mérték hatásaiban az önkormányzat kötelező feladatellátását ellehetetleníti.

A Kvt. vitatott rendelkezései az önkormányzatok állami támogatás, hozzájárulás előirányzata 1,9%-ának tényleges átadását feltételtől, nevezetesen az államháztartás 1999. július 31-i állapotától tették függővé. Mivel ez az összeg az Országgyűlés — Kvt.-ben foglalt — döntése értelmében a központi költségvetés általános tartalékának részét képezi, ezért az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjában biztosított önkormányzati alapjogok érintettsége sem állapítható meg. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy Országgyűlés ezzel a szabályozással — az alkotmányos alapjogok korlátozását elkerülendő — éppen annak a lehetőségét teremtette meg, hogy a gazdasági folyamatok kedvező alakulása esetén ez az összeg a Kvt. erejénél fogva, külön törvényhozái döntés nélkül válhasson önkormányzati bevétellé.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kvt. sérelmezett rendelkezései nem jelentik az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjában foglalt önkormányzati alapjogok korlátozását.

2. Az Alkotmánybíróság a Kvt. támadott rendelkezéseivel összefüggésben önkormányzati alapjogok korlátozását nem állapította meg. Ezért álláspontja szerint az indítvány abban a részében, miszerint a Kvt. támadott rendelkezései az Alkotmány 44/C. § második mondatában az önkormányzati alapjogok korlátozásának esetére előírt eljárási rendet sértik, nem megalapozott.

3. Az államháztartás helyi szintjét jelentő önkormányzatok gazdálkodásának önállóságát az Ötv. a következőképpen szabályozza:

„84. § (2) A központi költségvetésben meghatározott összeg felhasználásra vonatkozó kötöttség nélkül — ... —, közvetlenül megilleti a helyi önkormányzatokat, illetőleg a törvény által meghatározott körben a feladatot ellátó önkormányzatot.”

„87. § (1) Önállósága és működőképessége védelme érdekében kiegészítő állami támogatás illeti meg az önhibáján kívül hátrányos helyzetben levő települési önkormányzatot. A támogatás feltételéről és mértékéről az Országgyűlés az állami költségvetési törvényben dönt.

(2) Új önkormányzati feladat megállapítása esetén az Országgyűlés egyidejűleg biztosítja az ellátáshoz szükséges pénzügyi fedezetet.

(3) A 84. §-ban megjelölt állami támogatások összege a költségvetési év során nem mérsékelhető.”

Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. A jogállam alapvető eleme a jogbiztonság. Az Alkotmánybíróság számos határozatában foglalkozott a jogbiztonsággal, annak tartalmát legáltalánosabban a 11/1992. (III. 5.) AB határozatban határozta meg, miszerint a jogbiztonság „az államtól és elsősorban a jogalkotótól azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatók ... legyenek.” [ABH 1992, 84—85.]

Az Alkotmánybíróság közvetlenül az önkormányzatok gazdálkodásával összefüggésben is értékelte a jogbiztonság követelményét. Az 57/1994. (XI. 17.) AB határozatban rámutatott, hogy az „önkormányzatok gazdálkodása önkormányzati rendeletben foglalt éves költségvetés alapján történik. A költségvetési gazdálkodást számos, előre nem látható bizonytalansági tényező zavarja. Így pl. a költségvetési év tartama alatt bekövetkező áremelkedések vagy a minimális munkabér év közbeni felemelése széles körben és számottevő mértékben kihat az önkormányzatok gazdálkodására is. Ilyen körülmények között a költségvetési gazdálkodásnak az a jogbiztonsági minimumkövetelménye, hogy az állam a költségvetési év tartama alatt ellentételezés nélkül, az önkormányzatokra nézve hátrányos módon ne változtassa meg az önkormányzati költségvetések forrásszerkezetét, így egyebek között a szabadon felhasználható bevételeket ne minősítse át célhoz kötött bevételekké, illetőleg a korábban is célhoz kötött bevételek felhasználási céljait ne szűkítse.” [ABH 1994, 324—325.]

Az Alkotmánybíróság az indítványozónak azt a megállapítását, hogy a Kormány a Kvt.-ben kapott „felhatalmazás birtokában — hatását tekintve törvénymódosítás nélkül — módosíthatja az elfogadott költségvetési törvényt”, ugyancsak nem tartotta megalapozottnak. A Kvt. hivatkozott 49. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés a Kormánynak kizárólag az Országgyűlés által a Kvt.-ben előírt feladat — az elkülönített tartalék államháztartási feladatok finanszírozására történő átcsoportosítása — végrehajtására adott felhatalmazást, amely az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 38. § (1) bekezdése értelmében — a költségvetési törvény eltérő rendelkezése hiányában — egyébként is a Kormány feladat- és hatáskörébe tartozik.

Az 1999. évi önkormányzati költségvetések elkészítésének időszakában az általános tartalék képzésére — közöttük az önkormányzatok állami támogatás és hozzájárulás előirányzatának 1,9%-os zárolására és átadásának feltételhez kötésére — vonatkozó rendelkezések az önkormányzatok számára ismertek, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak voltak. A Kvt. ezen rendelkezései az Ötv. hivatkozott garanciális szabályainak is megfeleltek. Ezért

az Alkotmánybíróság a Kvt. támadott rendelkezéseinek az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe ütközését, a jogbiztonság követelményének sérelmét sem állapította meg.

4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kvt. 47. § (4) bekezdése nem sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 44/A. § (1) bekezdés a) és b) pontját valamint 44/C. §-át, ezért az indítványt a rendelkező részben foglaltak szerint elutasította.

5. A Magyar Közlönyben történő közzétételt az ügy tárgyának jelentősége indokolja.

*Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke*

*Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Czucz Ottó s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Strausz János s. k.,
előadó alkotmánybíró*

*Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró*

Alkotmánybírósági ügyszám: 44/B/1999/5.

Dr. Kiss László alkotmánybíró különvéleménye

Az Alkotmánybíróság határozatában írtakkal ellentétben — álláspontom szerint — helyt kellett volna adni az indítványban foglaltaknak. Ennek megfelelően meg kellett volna állapítani a Magyar Köztársaság 1999. évi költségvetéséről szóló 1998. évi XC. törvény (a továbbiakban: Kvt.) 47. § (4) bekezdésének alkotmányellenességét. E jogszabályi rendelkezés ugyanis — nézetem szerint — sérti az önkormányzatok Alkotmány 44/A. § (1) bekezdése b) és c) pontjában írt jogait, amelyek — alapjogi értékek hordozóiként — egyúttal az Alkotmány 44/C. §-ában írtak oltalma alatt is állnak.

Főbb érvek és alkotmányossági megfontolások:

1. Az Alkotmány 43. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmány 44/A. §-ában írt jogok alapjogok. Ebbe a körbe tartozik a 44/A. § (1) bekezdés b) pontjában írt rendelkezés is, amely szerint: „A helyi képviselő-testület: gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogokat, az önkormányzat bevételeivel önállóan gazdálkodik, saját felelősségére vállalkozhat.” Ezt a jogot (alapjogot) az Alkotmány nem „korlátozza” azzal, hogy

csak „törvény keretei között” lenne módjuk az önkormányzatoknak e jogkör gyakorlására. Ha ezzel a korlátozással élni kívánt volna, bizonyára ugyanúgy expressis verbis alkalmazta volna ezt a formulát itt is, ahogyan ezt megtette a 44/A. § *d*) és *e*) pontjai esetében. (Helyi adók fajtáinak és mértékének megállapítása; a szervezeti és működési rend önálló kialakításának a joga.) „Mindössze” annyit mond: „az önkormányzat törvényben meghatározott feladatának ellátásához megfelelő saját bevételre jogosult, továbbá e feladatokkal arányban álló állami támogatásban részesül.” [Alkotmány 44/A. § (1) bek. *c*) pont.] Itt tehát — értelmezésem szerint — egy Alkotmány által fokozottan védett alapjogról van szó, amely éppen amiatt a szó szoros értelmében vett „alapjog”, mivel vele összefüggésben nyoma sincs a „törvény keretei között” formulának. [Megjegyzem ugyanakkor, hogy a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 1. § (6) bekezdésének *b*) pontja ezt az alkotmányos alapjogot is — számomra ismeretlen felhatalmazottsága birtokában — betereli a „törvény keretei között” szabályozható tárgyak közé. Ezt amiatt is aggályosnak vélem, mivel az Alkotmány ezt nyilván amiatt nem tette meg, mert nem is akarta. Emiatt ezt a megoldást önmagában is alkotmányellenesnek lehetne nyilvánítani; analóg módon ahhoz, hogy az önkormányzatok rendeletei sem bővíthetők és csökkenthetők a központi jogszabályokban előírt jogokat és kötelezettségeket.]

Kérdés az, vajon a Kvt. 47. § (4) bekezdésének *a*) pontja korlátozza-e ezt az alapjogot? S amennyiben igen, úgy további kérdés lehet az, vajon ez a korlátozás alkotmányellenes-e?

2. Az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Áht.) 63. § (1) bekezdése értelmében „a normatív állami hozzájárulás összegét, a normatív állami hozzájárulások jogcímeit és feltételrendszerét a költségvetési törvény állapítja meg.” Ehhez illik a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 84. § (1) bekezdésében írt rendelkezés is, amelynek értelmében: „Az Országgyűlés normatív költségvetési hozzájárulást állapít meg a települések lakosság-számával, egyes korcsoportokkal, intézményi ellátókkal arányosan és egyéb mutatók alapján.”

Az Alkotmány 44/A. § *b*) és *c*) pontjaiban írt rendelkezéseket [„*b*) gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogokat, az önkormányzat bevételeivel önállóan gazdálkodik, saját felelősségére vállalkozhat”; „*c*) az önkormányzat törvényben meghatározott feladatainak ellátásához megfelelő saját bevételre jogosult, továbbá e feladatokkal arányban álló állami támogatásban részesül”] az Áht. és az Ötv. idézett rendelkezéseinek figyelembevételével a Kvt. „forintosítja”. Ezt az 1999-es esztendőre nézve a következőképpen teszi:

„20. § (1) A helyi önkormányzatokat együttesen az állandó lakosok által az 1997. évre bevallott — az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (a továbbiakban: APEH) által településenként kimutatott személyi jövedelemadó

40%-a, 199 864,3 millió forint illeti meg a (2)—(4) bekezdésben foglaltak szerint.

(2) Az önkormányzatokat megilleti az (1) bekezdés szerinti a közigazgatási területére kimutatott személyi jövedelemadó 15% -a, összesen 74 949,1 millió forint.”

Ezek azok a központi bevételi források tehát, amelyek a törvényhozó szerint az önkormányzatok által 1999-ben „ellátandó feladatokkal arányban állnak”. Ezeket az összegeket mint az ellátandó feladatokkal arányban álló fedezeti forrásrészeket a Kvt. 20. § (1) és (2) bekezdése mindenféle korlátozás és megkötöttség nélkül helyezte kilátásba. Az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *c*) pontjában írt alkotmányos követelményeknek ezzel a szabályozásával — eddig a pontig — a legmesszebbmenőkig eleget is tett. Maximálisan kielégítette azonban e regulációval az Ötv. 84. § (2) bekezdésében írt elvárás is, amely szerint: „Az állami költségvetési törvényben meghatározott összeg — közvetlenül, felhasználásra vonatkozó kötöttség nélkül — megilleti a helyi önkormányzatokat, illetőleg törvény által meghatározott körben a feladatot ellátó önkormányzatot.” Eddig a pontig tehát a Kvt. megoldása mind a két minősített törvénynek (Alkotmány, Ötv.), mind pedig az Áht.-nek megfelel.

A „Központi költségvetés végrehajtásával kapcsolatos rendelkezések”-et tartalmazó hatodik fejezet 47. § (4) bekezdésének *a*) pontja azonban ebből a „forintosított”, ebből az „ellátandó feladatokkal arányban álló bevételből” a központi költségvetés javára 1,9%-os mértékig céltartalékot képeztetett. Nem csökkentette ugyanakkor vele „arányosan” az ellátandó feladatokat, így megbontotta azt az Alkotmányban is megkívánt egyensúlyt, amelyet az a 44/A. § (1) bekezdés *c*) pontjában juttatott kifejezésre.

Megjegyzem: merész dolog lenne arra a következtetésre jutni, hogy az Áht. 63. § (1) bekezdésében írt „feltételrendszerbe” befér a Kvt. 47. § (4) bek. *a*) pontjában — a központi költségvetés javára — előírt tartalékképzés. A „feles” törvényben (Áht.) írt „feltételrendszer” nyilván nem annullálhatja a minősített” (2/3-os) törvényben (Ötv.) írtakat, amely szerint az állami költségvetési törvényben meghatározott összeg „közvetlenül, felhasználásra vonatkozó kötöttség nélkül” illeti meg a önkormányzatokat. [84. § (2) bek.]

Álláspontom szerint az elbírált ügyben a Kvt. 47. § (4) bek. *c*) pontjában ilyen „kötöttség” van, amely tartalma szerint nem más, mint feltételhez kötött elvonás. (Nem további „részletszabálya” tehát a háttérben meghúzódó minősített törvényeknek, hanem azok korlátozása.)

Megjegyzem: az „elvonás” szót amiatt használom, mert a Belügyminisztérium Megyei Területi Államháztartási és Közigazgatási Információs Szolgálati által az „előirányzat-módosítások”, „előirányzatok csökkentése” tárgyban önkormányzatokhoz eljuttatott leiratokban már szó sincs arról, hogy az államháztartás 1999. július 31-i állapotától függően ezt az összeget az önkormányzatok még megkaphatnák. Ellenkezőleg: arról van szó ezekben a leiratokban, hogy az „1999-es esztendőben” ezzel az összeggel az ön-

kormányzatok nem tervezhetnek. Semmi alapját nem látom tehát az Alkotmánybíróság határozatában megfogalmazott optimizmusnak. Nevezetesen: „Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az Országgyűlés ezzel a szabályozással — az alkotmányos alapjogok korlátozását elkerülendő — éppen annak a lehetőségét teremtette meg, hogy a gazdasági folyamatok kedvező alakulása esetén ez az összeg a Kvt. erejénél fogva, külön törvényhozói döntés nélkül válhasson önkormányzati bevétellé.” (II. 1. pont).

3. Az alapjogi korlátozást abban látom, hogy az Alkotmány 44/A. § (1) bek. c) pontjában foglaltakat évenként konkretizáló („forintosító”) költségvetés ezúttal — külön erre feljogosító felhatalmazás nélkül — a „feladatokkal arányban álló állami támogatásból” képezett olyan általános tartalékot, amellyel az — szerintem — alkotmányosan nem volt terhelhető. [Nem volt erre felhatalmazása; ütközik a módszer az Ötv. 84. § (2) bekezdésébe.]

A „mérték”-nek nincs szerepe, de az elvnek igen. Vitatom ezért azt az álláspontot is, hogy a kiüresítés veszélyének tartalmi vizsgálatába csak további mértékelés esetén kellene az Alkotmánybíróságnak belebocsátkoznia. 3172 önkormányzat van ma hazánkban, 3172 esete lehet a kiüresedésnek is. (Az önkormányzatok kb. 1/3-a forráshiányos, ezeknél már az 1,9% megléte vagy hiánya sem közömbös.) Azt pedig, hogy mi sok, mi kevés, csak az a település tudja megítélni, amelyik érintett. (Egy megyei jogú városnál ez a korlátozás 150 millió forintot, egy 10 000-es lélekszámú városnál 12 millió forintot, egy 1000 lakosú községnél 1,5 millió forint körüli összeget jelent.)

Elegendő lett volna a „kiüresedés veszélye” pusztán állítanak a konstatálása ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányellenes helyzetet megállapítsa. Az Alkotmány 44/A. § (1) bek. c) pontja önkormányzati alapjogot fogalmaz meg, amelyet nem az alkotmányosan tolerálható szempontok alapulvételével korlátoz a Kvt. 47. § (4) bek. a) pontja.

4. Ami ma 1,9%, az lehet-e holnap (azután) 10%, 30% stb.? Ha a helyi önkormányzatok állami támogatásából és hozzájárulás előirányzatából a központi költségvetés általános tartaléka képezhető (azaz az állami költségvetés egyik oldala — ha csak részben is, de — a másik oldal szolgálatára van rendelve), tolerálnia kell ezután az Alkotmánybíróságnak minden mértékelést egészen addig, amíg az „ki nem üresíti” ezt az önkormányzati alapjogot. Ezért az a véleményem, hogy minden rés, amit az alapjog(ok) védelmén nyitni engedünk, korlátlanul tágítható, bizonytalanná, kiszámíthatatlanná teszi az önkormányzatok gazdálkodását, minthogy egy ilyen folyamat megindulása annak meghatározó alapjait (állami támogatás, hozzájárulás) kezdheti ki. Ez pedig a jogbiztonság sérelmén keresztül a jogállamiság elvébe is ütközik. [Alkotmány 2. § (1) bek.] Ma az állami támogatáson és állami hozzájáruláson nyugszik az önkormányzatok bevételi oldalának csaknem 80%-a. A túlsúlyosan ebből képződő önkormányzati tulajdont „tiszteltben tartja”-e az állam akkor, ha annak

meghatározó forráshányadát kedve szerint kurtíthatja? „Az állam tiszteltben tartja az önkormányzatok tulajdonát.” [Alkotmány 12. § (2) bekezdés.]

Álláspontom szerint tehát — az önkormányzatok esetében — nemcsak az az alapjogi korlátozás alkotmányellenes, amelyik az alapjogot elvonja vagy kiüresíti [56/1996. (XII. 12.) AB hat., ABH 1996, 207.], de az is, amely kiszámíthatatlanná, bizonytalanná teszi az önkormányzatok önálló gazdálkodáshoz való alkotmányos (alap)jogát. A Kvt. 47. § (4) bekezdése egy ilyen folyamat elindítására alkalmas lehet.

5. Tisztázni kellett volna az Alkotmánybíróságnak azt is, nem ütközik-e — a Kvt. 47. § (4) bek. a) pontjában írt „általános tartalék” az Áht. 73. § (1) és 73. § (2) bekezdésében írt „általános” és „céltartalék”-ba?

A Kvt. számára a kiindulási alapot az Áht. jelenti. Ez utóbbi viszont csak olyan általános és céltartalékot ismer, amely az önkormányzati (és nem a központi állami) évközi többletigények, valamint az elmaradt bevételek pótlására szolgál. [Áht. 73. § (2) bek.] Hol van a „kályha” szerepét betöltő Áht.-ben felhatalmazás a Kvt. számára ahhoz, hogy az az önkormányzati általános és céltartaléknak más szerepet szánjon és más rendeltetést tulajdonítson annál, amit neki az Áht. 73. § (2) bekezdése szánt?

Kézenfekvő lenne ismét segítségül hívni az Áht. 63. § (1) bekezdésében írt „feltételrendszer” Kvt.-ben történő megállapítására való feljogosítást. Álláspontom szerint azonban a kör itt tér vissza önmagához, azaz oda, hogy a feltételrendszer megállapítása sem történhet alkotmányellenes módon. Márpedig ha ennek során az Alkotmányban biztosított alapjog korlátozása következne be, úgy annak következménye csakis az adott rendelkezés mesemmisítése lehetne. „Formai „, okból ez a helyzet a Kvt. 47. § (4) bekezdésével azáltal, hogy — megítélésem szerint — egyszerű törvényben (Kvt.) bújít el minősített törvénybe illő rendelkezés; „tartalmi” okból pedig ott látom az alkotmányértést, hogy az „amúgy is kis mérték” elvének ad zöld utat. Mindez pedig olyan gátszakadást eredményezhet, amely végkifejletében legfeljebb csak az önkormányzatiság látszatát, illúzióját lesz képes fenntartani. (Tartalmi, logikai kapcsolatot, ütközést látok itt is az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében meghatározott jogállami klauzúlával.)

6. Csak a teljesség kedvéért jegyzem meg: a vizsgált rendelkezés — mint érzékeltettem — négy jogszabály (Alkotmány, Ötv., Áht., Kvt.) tartalmának, összefüggéseinek közelebbi elemzését teszi mellőzhetővé. Jó iránytű és rendező elv lehetne ehhez, ha viszonyukban kimutatható lenne a Jat. 15. § (1) bekezdésének érvényesülése és hatása. („A végrehajtási jogszabály alkotására adott felhatalmazásban meg kell határozni a felhatalmazás jogosultját, tárgyát és kereteit. A felhatalmazás jogosultja a jogi szabályozásra másnak további felhatalmazást nem adhat.”) Sajnos a gyanúja sem merül fel annak, hogy ez a törvényi rendelkezés a vizsgált összefüggésrendszerben bárhol is hatályosulna. Ez pedig már önmagában is bizonytalanná teszi

annak eldöntését, mihez is van végül is felhatalmazottsága az Alkotmányon túli törvények (Ötv., Áht., Kvt.) egyikének-másikának. Ennek márpedig komoly jelentősége van, hiszen az Alkotmánybíróság határozata maga is fontosnak tartja az állam mozgásterének megvonásánál a Alkotmányból és „más törvényből” fakadó korlátok figyelembevételét: „Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az állam — az Alkotmány és más törvények vonatkozó rendelkezései között — szabadon választhat a megfelelő gazdasági megoldások közül, melynek során az államháztartás pénzügyi egyensúlyának megőrzése céljából mérlegelhető a központi költségvetés, illetve az önkormányzati költségvetés terhelhetősége, beleértve az önkormányzatoknak átengedett adók, a normatív állami hozzájárulások és más támogatások mértékének, a jogosultság feltételeinek megállapítását is. Ebből a szempontból döntésének az az alkotmányos követelménye, hogy az önkormányzati alapjogok gyakorlásához, a feladatok ellátásához szükséges és arányos fedezetet biztosítsa.”

Álláspontom szerint az 1,9%-os korlátozás alkotmányossága nem vezethető le sem az Alkotmányból, sem „más törvények” (itt különösen: Ötv., Áht.) rendelkezéseiből, sőt éppenhogy ütközik az ezek által megvont keretekbe. Az 1,9%-os korlátozás megengedésével megnyílik ugyanis az út azelőtt, hogy az állam az önkormányzatokat megillető bevételeknek akár a 99%-át is tartalékolta. (Hiszen ezzel még mindig nem üresítette ki az önkormányzati alapjogot.) Nyilvánvaló, hogy az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés c) pontjában írt rendelkezéseiből ez nem következhet, hiszen ha igen, úgy meg sem kellett volna azt fogalmazni.

7. Mindent egybevetve: számomra az Alkotmány nem hagy kétséget afelől, hogy a vizsgált ügyben önkormányzati alapjog korlátozásáról van szó. Ha ennek ténye (mértékétől, hatásától, eredményétől függetlenül is) megállapítható, úgy kérdés, hogy az 56/1996. (XII. 12.) AB határozat szóhasználatában „mely törvényhozónak” kell ügyelnie az alkotmányos keretek, korlátok betartására? Álláspontom szerint annak a törvényhozónak kell ügyelnie erre, amelyik az Alkotmány 44/C. §-ában került megemlítésre. Eszerint: „A helyi önkormányzatokról szóló törvény elfogadásához a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges. Ugyanilyen szavazataránnyal elfogadott törvényben korlátozhatók az önkormányzatok alapjogai.” Az „alapjogi korlátozás” — álláspontom szerint — megáll, ha pedig ez így van, erre nem elegendő a Kvt.-ben adott szabályozás, minthogy az egyszerű (feles) törvény! Az „alapjogi korlátozás” — ismételtelen — amiatt áll meg, mert a Kvt. 47. § (4) bek. a) pontja a központi költségvetés általános tartalékát a 2/3-os törvényben — Alkotmány 44/A. § (1) bek. b) és c) pont; Ötv. 1. § (6) bek. b) pont — kilátásba helyezett állami támogatásból és hozzájárulás előirányzatból képezi. (Azaz onnan vette ki — egyszerű törvényként!)

Sem a „mértéknek”, sem az „önálló felelősségnek” a vizsgálatára nem is lett volna szükség, (ugyanígy a „kiüresedés” bizonyítására sem), ugyanis nem kell tartalmi vizsgálatba bocsátkozni akkor, ha nyilvánvaló az a körülmény, hogy egyszerű törvény módosított minősített törvényt (törvényeket). Figyelmet érdemel itt az Alkotmánybíróság 1/1999. (II. 24.) AB határozata, amely idézi: „... mind az Országgyűlés munkája szempontjából, mind a jobbiztonság szempontjából fontos, hogy a képviselők tudatában legyenek: melyek a minősített többséget igénylő döntések, s ehhez igazodjék a hozott döntés kihirdetése is. Ennek hiányában ugyanis fokozott mértékben fennáll annak a veszélye: egészében véve egyszerű szótöbbséget igénylő törvényben van egy-két minősített többséggel elfogadható rendelkezés, miután azonban ezek nem kaptak megfelelő figyelmet, csak az alkotmánybírósági felülvizsgálat során derül ki, hogy az Országgyűlés valójában nem fogadta el e rendelkezéseket, mivel a leadott „igen” szavazatok száma csupán az egyszerű többséghez volt elegendő. Ennek szükségképpen következménye az említett rendelkezés megsemmisítése.” [3/1997. (I. 22.) AB határozat, ABH 1997, 33, 39.]

A jelen esetben is — álláspontom szerint — ez történt, ezért a Kvt. 47. § (4) bek. a) pontját meg kellett volna semmisíteni. („Valamely alapjogról szóló törvényhez minősített többség előírása nem zárja ki, hogy az illető alapjog érvényesítéséhez szükséges részletszabályokat egyszerű többségű törvény határozzon meg.” 4/1993. (II.12.) AB hat., ABH 1993, 63. A most vizsgált esetben a Kvt. 47. § (4) bekezdése nyilvánvalóan nem az illető alapjog érvényesítéséhez szükséges részletszabály, hanem — mint említettem — az eddigi AB határozatokból is levezethető „korlátozó” szabály. Ilyenként ez a rendelkezés — minthogy „egyszerű” törvény rögzíti, ütközik az Alkotmány 44/C. § második mondatába.

Megjegyzem mindehhez: a korlátozó rendelkezés a Kvt. hatodik fejezetében („a központi költségvetés végrehajtásával kapcsolatos rendelkezések”) között bújik meg. Amit a jogalkotó nem vállalt tehát a Kvt. 20. § (1) és (2) bekezdésében, azt elhelyezte ott, ahol a bevett gyakorlat szerint csak a jogszabályok végrehajtásával kapcsolatos szervezeti, eljárási, módszerbeli rendelkezések szoktak szerepelni.

E megoldással sem tudom azonban elfogadni, hogy egy óra egyidejűleg két pontos időt is képes mutatni. Nevezetesen azt, hogy a Kvt. 20. § (1) és (2) bekezdésében írt — önkormányzatokat megillető — bevételek és azok Kvt. 47. § (4) bekezdés c) pontjában írt 1,9%-os korlátozása egyformán az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdésének c) pontjában rögzített „feladatokkal arányban” álló lenne. (Visszautalva arra, hogy például a nagyobb megyei jogú városoknál ez az összeg több mint 150 millió forintot tesz ki.)

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

A Köztársasági Elnök határozatai

A Köztársaság Elnökének 102/1999. (VI. 11.) KE határozata

politikai államtitkár megbízatása megszűnésének megállapításáról

A Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 1997. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Tv.) 24. §-ában foglalt jogkörömben eljárva megállapítom, hogy

dr. Gyuricza Béla ny. vezérezredes,

a Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkára megbízatása, halála miatt, a Tv. 21. §-a (2) bekezdésének *c)* pontja alapján 1999. május 24-én megszűnt.

Budapest, 1999. május 31.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

A Köztársaság Elnökének 103/1999. (VI. 11.) KE határozata

politikai államtitkárok megbízatása megszűnésének megállapításáról

A Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 1997. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Tv.) 24. §-ában foglalt jogkörömben megállapítom, hogy

Balsay Istvánnak és

Selmezsi Gabriellának, a Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkárainak megbízatása — a Tv. 21. §-a (2) bekezdésének *a)* pontja szerinti lemondással —

1999. június 20-i hatállyal megszűnik.

Budapest, 1999. május 28.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Köztársaság Elnökének 104/1999. (VI. 11.) KE határozata

a Magyar Tudományos Akadémia elnökének tisztségében való megerősítéséről

Az Alkotmány 30/A. §-a (1) bekezdésének *i)* pontja és a Magyar Tudományos Akadémiáról szóló 1994. évi XL. törvény 15. §-ának (1) bekezdése alapján a Magyar Tudományos Akadémia 1999. évi májusi rendes közgyűlésének a Magyar Köztársaság miniszterelnöke útján tett előterjesztésére

Glatz Ferencet, az MTA levelező tagját a Magyar Tudományos Akadémia elnöki tisztségében megerősítem.

Budapest, 1999. május 28.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány határozatai

A Kormány 1065/1999. (VI. 11.) Korm. határozata

az 1999. évi költségvetési törvényben jóváhagyott 16 milliárd forint összegű agrárhitelhez kapcsolódó kezeségvállalás felhasználásáról (konzervipari társaságok)

A Kormány

1. hozzájárul ahhoz, hogy a konzervipar orosz exporttal összefüggő finanszírozási problémáinak enyhítése érdekében a (Big Company Rt., Cser-Food Rt., Dél-Nyírség Kft., Gloster Kft., Green Ray Rt., Kelet-Food 2000 Kft., Margaréta Kft., Uránia 96 Kft., Vega-Food Kft., Vépisz Vegyesipari Építő és Szolgáltató Szövetkezet) konzervipari társaságok — az 1999. május 31-én fennálló orosz export árukészlet alapján — 2,33 milliárd forint nagyságrendű hitelt vehessenek igénybe.

A Kormány az 1998. évi XC. törvény 36. §-ának (1) bekezdése alapján ezen hitel (2,33 milliárd forint) tőkeösszegére kezességet vállal.

A felsorolt társaságok kötelesek a hitelnyújtásra nyilvános pályázatot kiírni, vagy legalább három hitelintézet érvényes ajánlatát bekérni.

A kezességbeváltás a hitelszerződés lejáratát követő 61. naptól a sortartás szabályai szerint lehetséges. A beváltott kezesség az állammal szembeni tartozásnak minősül.

A kezességvállalási díj megfizetéséről a Kormány eltekint;

Felelős: pénzügyminiszter
földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter
Határidő: azonnal

2. felhívja a földművelésügyi és vidékfejlesztési minisztert, hogy az alábbi szempontok figyelembevételével rendeletben szabályozza a hitelnyújtás feltételeit, a kezességvállalás és érvényesítés szabályait:

a) maximálisan 2,33 milliárd forint nagyságrendű hitelt legfeljebb 8 havi lejáratra, a rendelet megjelenését követő 1 hónapon belül vehetik igénybe az érintett konzervipari cégek,

b) a határozati javaslat 1. pontjában nevezett konzervipari társaságok közül az 1156/1998. (XII. 9.) Korm. határozat, illetve annak végrehajtására kiadott 57/1998. (XII. 4.) FVM rendelet alapján állami kezességvállalás mellett felvett hiteltartozással rendelkezők kötelesek a kezességvállalással érintett tartozásaikat a finanszírozó hitelintézettel rendezni,

c) a rendeletben a hitel-igénybevétel feltételeként elő kell írni a lejárt köztartozások megfizetését, valamint a készletfinanszírozási hitel lejáratára szerinti ütemezéshez igazodó árbevétel engedményezést, annak elkülönített számlán történő kezelését. A készletfinanszírozási hitel után a jegybanki alapkamat 75%-nak megfelelő mértékű kamattámogatás igényelhető.

Határidő: azonnal

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

Melléklet

az 1065/1999. (VI. 11.) Korm. határozathoz

ADATLAP

a Kormány központi költségvetés terhére történő egyedi kezességvállalásaihoz

1. Felhatalmazás megjelölése: 1998. évi XC. törvény 36. § (1) bekezdés.

2. Nemzeti érdek megnevezése: orosz gazdasági és pénzügyi válság konzervipart sújtó kedvezőtlen hatásainak enyhítése.

3. A kezességvállalás indoka: a konzervipari társaságok finanszírozási problémáinak rendezése.

4. A kezességvállalás mértéke vagy összege: 2,33 milliárd forint.

5. A kezességvállalás feltételei: a határozatban foglaltak szerint.

6. A közbeszerzésekről szóló törvény alkalmazása: a kezességvállalás jogszabályon alapul, ezért a Kormány ettől eltekint.

7. A hitelfelvevő vagy a fizetésre kötelezett megnevezése: Big Company Rt., Cser-Food Rt., Dél-Nyírség Kft., Gloster Kft., Green Ray Rt., Kelet-Food 2000 Kft., Margaréta Kft., Uránia 96 Kft., Vega-Food Kft., Vépisz Vegyesipari Építő és Szolgáltató Szövetkezet.

8. A hitelnyújtó megnevezése: pályázaton nyertes hitelintézetek.

9. A kezesség típusa: sortartó.

10. A típus megválasztásának indoka: a hitelkészlet finanszírozási hitel.

11. Az állami kezességvállalással biztosított fizetési kötelezettség esedékessége évenként: 2000. év max. 2,33 milliárd forint.

12. A kezesség érvényesítésének valószínűsége évenként: 1999. évben nincs, 2000. év max. 2,33 milliárd forint.

13. A kezességre vonatkozó jogszabály kiadásának várható időpontja: 1999. év.

14. A kezességérvényesítés valószínűsége: 2000. év, április, május kb: 2,33 milliárd forint. Az érintett cégek közül ötnek 1078 millió forintos 50%-os állami kezességvállalással biztosított hiteltartozása áll fenn. Ennek törlesztése a határozatban foglaltaknak megfelelően a felveendő készletfinanszírozási hitelből valósul meg.

**A Kormány
1066/1999. (VI. 11.) Korm.
határozata**

**az államigazgatási informatika koordinációjának
továbbfejlesztéséről**

A Kormány az államigazgatási informatika koordinációjának, ezen belül az Informatikai Tárcaközi Bizottság működésének továbbfejlesztése érdekében a következő határozatot hozta:

1. E határozat alkalmazásában

a) az államigazgatási informatika az államigazgatási szervek működését és az államigazgatási feladatok ellátását támogató információs rendszerek létrehozásához és működéséhez szükséges információtechnológiai és távközlési szervezeti, erőforrás- és eszközrendszerrel jelenti;

b) a kormányzati informatika az államigazgatási informatikának a minisztériumokra és az országos hatáskörű államigazgatási szervekre kiterjedő részét jelenti.

2. A minisztériumokban, valamint a nem minisztériumi formában szervezett központi közigazgatási szerveknél az államigazgatási informatikának az illető ágazatra kiterjedő koordinációjával, az irányított, illetőleg a felügyelt szervek és intézmények közös informatikai stratégiájának kidolgozásával, annak éves lebontásával és végrehajtásának felügyeletével államtitkár közvetlen alárendeltségébe tartozó informatikai vezetőt kell megbízni, és biztosítani kell ezen feladatok ellátásához szükséges erőforrásokat.

Felelős: miniszterek
országos hatáskörű államigazgatási szervek vezetői
Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság elnöke

Határidő: 1999. augusztus 30.

3. A kormányzati informatikával foglalkozó nemzetközi fórumokon a kormányzat hivatalos képviselőjét a Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter vagy az általa kijelölt személy látja el.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter

Határidő: folyamatos

4. Koordinálni kell a kormányzati informatikai rendszerek fejlesztését, működtetését — beleértve az üzemeltetést, a karbantartást és a következő fejlesztést —, a kormányzati szintű adatgazdálkodást, valamint az ezt támogató nyilvántartási rendszerek kialakítását, összhangban az államigazgatás fejlesztését, hatékonyságának növelését szolgáló kormányzati törekvésekkel. A Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszternek a kormányzati informatika koordinációjával kapcsolatos feladatait részletesen a határozat *melléklete* tartalmazza.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter

Határidő: folyamatos

5. Meg kell erősíteni a területi, körzeti és helyi szintű államigazgatási informatika koordinációját, meg kell szervezni ennek országos szintű összehangolását és a kormányzati informatikai koordinációhoz való kapcsolódását, ki kell dolgozni a megvalósítás szervezeti, működési és támogatási koncepcióját.

Felelős: Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter
belügyminiszter
pénzügyminiszter

Határidő: 1999. június 30.

6. A közigazgatási feladatok végrehajtásának tervezésénél biztosítani kell az informatikai háttér kialakításához és működtetéséhez szükséges forrásokat is, és azokat együtt kell tervezni a folyamatokra fordítható keretekkel a végre-

hajtásért felelős tárcánál. Ennek részeként biztosítani kell az informatikai tárgyú felhasználások lehetőségét a pénzügyi előirányzatok felhasználásának szabályozásánál.

Felelős: miniszterek
országos hatáskörű államigazgatási szervek vezetői

Határidő: folyamatos

7. Az Informatikai Tárcaközi Bizottság (ITB) feladatai:

a) az államigazgatás fejlesztésének és a hozzá kapcsolódó informatikai szakterület fejlődésének figyelemmel kísérése, közreműködés a kormányzati döntések megvalósításában, javaslatétel a Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter és az ágazati miniszterek felé az államigazgatás korszerűsítéséhez szükséges informatika fejlesztésekkel kapcsolatos kormány-előterjesztésekre;

b) az államigazgatási informatikához közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódó kormányzati előterjesztések előkészítésében való közreműködés, azok véleményezése a központi beruházási és a költségvetési kérdésekre kiterjedően is;

c) a közép- és hosszú távú kormányzati informatikai stratégiai tervek elkészítésében való közreműködés, azok véleményezése;

d) a központi költségvetés, a nemzetközi források és az egyes költségvetési fejezetek államigazgatási informatikai célú előirányzatainak felhasználása során a szükséges összhang kialakítása, a segély- és kölcsönprogramok informatikai vonatkozó feladatainak véleményezése;

e) tárcaközi jelentőségű információs rendszerek létrehozásának, a meglévő rendszerek korszerűsítésének koordinálása, szolgáltatásaik széles körű felhasználásának elősegítése, együttműködésük feltételeinek megteremtése;

f) minta értékű kormányzati informatikai projektek indítása és végrehajtásuk figyelemmel kísérése;

g) a kormányzati informatikai ajánlások kidolgozása, a kormányzati informatikát érintő szabványok elveinek kialakítása, kidolgozásuk kezdeményezése;

h) a központosított közbeszerzés hatálya alá tartozó informatikai eszközök beszerzési folyamatára vonatkozó eljárásrend és ellenőrzési rend kidolgozásában való közreműködés;

i) a kormányzati informatikán belüli kiemelkedő fontosságú részterületek szakmai koncepcióinak kidolgozása és azok megvalósításának figyelemmel kísérése az ITB szakmai bizottságaiban.

8. Az ITB elnöke: a Miniszterelnöki Hivatalalt vezető miniszter

elnökhelyettese: a MeH informatikáért felelős helyettes államtitkára

titkára: az elnök által megbízott személy

tagjai: a minisztériumoknak és a közvetlenül a Kormány alá rendelt országos hatáskörű államigazgatási szerveknek az ágazati államigazgatási informatika koordinációjával megbízott vezetői, valamint a tárca nélküli minisztere képviselői.

9. Az ITB titkársági feladatainak ellátását a Miniszterelnöki Hivatal biztosítja. A működéséhez szükséges költségek fedezetét a Miniszterelnökség költségvetési fejezetben kell tervezni.

10. Az ITB ügyrendjét és munkatervét maga határozza meg.

11. Ez a határozat a közzététele napján lép hatályba, egyidejűleg a kormányzati információs infrastruktúra fejlesztésének PHARE segélyből történő finanszírozásának előkészítéséről szóló 3296/1991. Korm. határozat, valamint az Informatikai Távközlési Kormánybizottságról szóló 1025/1997. (II. 26.) Korm. határozat a hatályát veszti.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

Melléklet

az 1066/1999. (VI. 11.) Korm. határozathoz

**A Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszternek
a kormányzati informatika koordinációjával
kapcsolatos részletes feladatai**

1. A kormányzati informatikával kapcsolatos stratégiai tervek elkészítésének koordinálása.

2. A minisztériumok és a közvetlenül a Kormány által felügyelt országos hatáskörű államigazgatási szervek ágazati szintű informatikai terveinek összehangolása.

3. A kormányzati informatikai fejlesztések műszaki, szabványosítási, tartalmi összehangolása, a rendszerek működtetési tapasztalatainak figyelemmel kísérése, hasznosítása és továbbadása.

4. Az adatbiztonsági követelmények érvényesítése a kormányzati informatikában. Az informatikai rendszerekhez kapcsolódó egyéb biztonsági kérdések megoldásában közreműködés.

5. Az összkormányzati érdekek hangsúlyozott érvényesítése az adatvagyon-gazdálkodásban, beleértve az államigazgatás adatvagyonának és adatkezelő rendszereinek a számontartását, a szükséges harmonizációt, az adat- és rendszergazdai felelősség rendszerének működését.

6. Közreműködés az összkormányzati érdekeket szolgáló informatikai alapszolgáltatások meghatározásában, azok megszervezésében, működésük szakmai felügyeletében.

7. A központi közigazgatási szervek közötti hatékony informatikai kommunikáció kialakítása és működtetése.

8. Ajánlások kiadása a kormányzati informatikai tervekkel, fejlesztésekkel, működtetésekkel — beleértve az üzemeltetést, karbantartást és követő fejlesztést is — kap-

csolatos kérdésekben, az e tárgykörben szükséges jogi szabályozás előkészítése.

9. A kormányzati informatikai fejlesztésekhez kapcsolódó oktatási tevékenység koordinálása.

10. A nemzetközi szervezetekhez, kormányokhoz benyújtott kormányzati informatikai célú pályázatok véleményezése, a források felhasználásának koordinálása.

11. A nemzetközi kormányzati informatikai szervezetek munkájában való részvétel, a kormányzati informatikát érintő informatikai vonatkozású nemzetközi egyezmények, megállapodások, szerződések előkészítése, véleményezése.

**V. rész KÖZLEMÉNYEK,
HIRDETÉMÉNYEK**

Az Oktatási Minisztérium

k ö z l e m é n y e

**a Felsőoktatási és Tudományos Tanács tagjai
névsoráról 1999. május 12-től**

Név	Delegáló szervezet
Frenyó V. László, elnök	Magyar Rektori Konferencia
Antal János	nem állami felsőoktatás
Asbóth Ede	kamarák
Bazsa György	Magyar Rektori Konferencia
Bor Zsolt	Magyar Tudományos Akadémia
Dobozy Attila	Magyar Rektori Konferencia
Fráter Loránd	kamarák
Hajtó Ödön	kamarák
Nagy István	egyházi felsőoktatás
Orbán Sándor	Főiskolai Főigazgatói Konferencia
Palásti Kovács Béla	Főiskolai Főigazgatói Konferencia
Réffy József	az oktatási miniszter küldötte
Schrammel Imre	Művészeti Egyetemek Rektori Széke
Solti Gábor	munkaadók
Solti László	Magyar Rektori Konferencia
Soós Adrianna	kamarák
Spira Veronika	budapesti önkormányzatok
Szabó Gábor	Főiskolai Főigazgatói Konferencia
Szécsi Gábor	vidéki önkormányzatok
Szegő Károly	Magyar Tudományos Akadémia
Váradai Mária	kutatóintézetek (OMFB)

Helyesbítés: A Magyar Közlöny 1999. évi 23. számában kihirdetett, a lakossági fogyasztókon kívüli egyéb fogyasztók részére szolgáltatott villamos energia árának megállapításáról szóló 9/1999. (III. 19.) GM rendelet 1. számú mellékletében az „A) Teljesítménydíjas árszabás” fejezetben az „a) Díjtételek” táblázat áramdíjak oszlopában a csúcsidei és a csúcsidőn kívüli szövegrészek mellett a díj megjelölés helytelen. A táblázat fejrésze helyesen:

Sor-szám	Díjszabások	Teljesítménydíjak Ft/kw/év		Áramdíjak Ft/kwh	
		Csúcsidei díj	Csúcsidőn kívüli díj	Csúcsidei	Csúcsidőn kívüli

(Nyomdahiba)

A Magyar Közlöny 1999. évi 44. számában kihirdetett, az 1998. évi termésű élelmezési búza garantált áron történő állami felvásárlásának lebonyolítási rendjéről szóló 1/1998. (VII. 16.) FVM rendelet módosításáról rendelkező 48/1999. (V. 21.) FVM rendelet 4. §-a helyesen:

[Az R. 11. §-ának (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:]

„(3) Az élelmezési célú búza (1) bekezdés szerinti adásvételét követően **jogosultak a közraktárok** az 5. § (2) bekezdés b)—f) pontjai szerinti támogatásra.”

(Kézirathiba)

MEGJELENT

a

MAGYAR KÖZLÖNY TÁRGYMUTATÓJA

az 1999. május hónapban megjelent jogszabályokról, határozatokról
és közleményekről.

A tárgymutatót a Magyar Közlöny mai számához mellékeljük.

A tárgymutató árát az előfizetési díj magában foglalja.

K Ö Z L E M É N Y

A Magyar Közlöny különszámaként megjelent

A KÖZÚTI KÖZLEKEDÉSRE, A KÖZÚTI GÉPJÁRMŰVEKRE ÉS SZEMÉLYSZÁLLÍTÁSRA VONATKOZÓ FONTOSABB JOGSZABÁLYOK

című, A/4 formátumú, 304 oldal terjedelmű kiadvány. A kiadvány tartalmazza a közúti közlekedés szabályait, valamint a rendőrség igazgatásán kívül a közúti járművek műszaki feltételeiről, üzemben tartásáról, biztosításáról, környezetvédelmi felülvizsgálatáról és ellenőrzéséről, a járművezetők egészségügyi és pályaalkalmasságáról, képzéséről, vizsgáztatásáról, valamint a nemzetközi személyszállítás és a személytaxi szolgáltatás végzésének feltételeiről szóló jogszabályokat.

A kézirat lezárva: 1999. április 1-jén *A kötet végén megtalálható a kézirat nyomdába küldése után megjelent, a közúti járművek műszaki megvizsgálásáról szóló 5/1990. (IV. 12.) KöHÉM rendeletet módosító 14/1999. (IV. 28.) KHVM rendelet.*

Ára: 2996 Ft áfával. A megjelenést követő jogszabályváltozást pótlapon közöljük.

Megrendeléseket a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címére
(1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) lehet feladni. Fax: 266-5099.

M E G R E N D E L Ő L A P

Megrendeljük

A KÖZÚTI KÖZLEKEDÉSRE, A KÖZÚTI GÉPJÁRMŰVEKRE ÉS SZEMÉLYSZÁLLÍTÁSRA VONATKOZÓ FONTOSABB JOGSZABÁLYOK

című kiadványt példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

K Ö Z L E M É N Y

A Magyar Közlöny különszámaként megjelent

AZÁLLAMIGAZGATÁSI ELJÁRÁS ÉS A SZABÁLYSÉRTÉS

című, A/4 formátumú, 96 oldal terjedelmű kiadvány.

A kézirat lezárva: 1998. május 10-én. *A jogszabályváltozásokat pótlapon közöljük.*

Ára: 952 Ft áfával.

Megrendeléseket a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címére (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) lehet feladni. Fax: 266-5099.

M E G R E N D E L Ő L A P

Megrendeljük

AZÁLLAMIGAZGATÁSI ELJÁRÁS ÉS A SZABÁLYSÉRTÉS

című kiadványt példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt a szállítást követő számla kézhezvétele után 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

K Ö Z L E M É N Y

A Magyar Közlöny különszámaként megjelent a

HATÁLYOS VÁMJOGSZABÁLYOK I. és II.

című, A/4 formátumú kiadvány.

A kiadvány első kötete 200 oldal terjedelmű, a vámjogról, a vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvényt tartalmazza a végrehajtásáról szóló 45/1996. (III. 25.) Korm. rendelettel egységes szerkezetben.

A második kötet terjedelme 160 oldal, a vámtörvény végrehajtásának részletes szabályairól szóló 10/1996. (III. 25.) PM rendeletet tartalmazza.

A kézirat lezárva: 1999. május 25-én.

Kötetenként megvásárolható, ára: 1456 Ft áfával/kötet.

A megrendeléseket a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címére (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) lehet feladni. Fax: 266-5099 vagy 267-2780.

M E G R E N D E L Ő L A P

Megrendeljük a

HATÁLYOS VÁMJOGSZABÁLYOK I. és II.

című kiadványt példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapok raszóló előfizetésüket folyamatosan tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük az 1999. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapraszeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel).

Azesetleges módosítás szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni.

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezésétkövetően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Közlönyboltban (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levélcím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. Fax: 318-6668.)

Az 1999. évi lapárak

Magyar Közlöny	38 304 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alaprogram Hírlevele	2 016 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	8 064 Ft/év	Önkormányzatok Közlönye	2 688 Ft/év
Belügyi Közlöny	10 080 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	12 432 Ft/év
Cégek Közlöny	40 656 Ft/év	Pénzügyi Szemle	9 072 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	9 744 Ft/év	Sport Értesítő	2 016 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	7 056 Ft/év	Statisztikai Közlöny	5 712 Ft/év
Határozatok Tára	9 744 Ft/év	Turisztikai Értesítő	5 040 Ft/év
Hivatalos Értesítő	6 384 Ft/év	Ügyeségi Közlöny	2 688 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	6 384 Ft/év	Vízügyi Értesítő	5 376 Ft/év
Ipari és Kereskedelmi Közlöny	10 416 Ft/év	Bányászati Közlöny	2 016 Ft/év
Környezetvédelmi Értesítő	6 048 Ft/év	Légügyi Közlemények	672 Ft/év
Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Értesítő	9 408 Ft/év	Élet és Tudomány	4 368 Ft/év
Kulturális Közlöny (a Művelődési Közlöny jogutódja)	7 728 Ft/év	Ludové Noviny	896 Ft/év
Külgazdasági Értesítő	8 736 Ft/év	Neue Zeitung	1 848 Ft/év
Magyar Közigazgatás	3 696 Ft/év	Természet Világa	2 352 Ft/év
Szociális és Munkügyi Közlöny	7 056 Ft/év	Valóság	2 688 Ft/év
Oktatási Közlöny (a Művelődési Közlöny jogutódja)	9 408 Ft/év		

Az árak a 12%-os áfát is tartalmazzák.

CD-JOGÁSZ számítógépes jogszabálygyűjtemény, a Magyar Hivatalos Közlönykiadó hivatalos kiadványa

1999. évi éves hatályosítási díjak

Önálló változat	36 000 Ft + 12% áfa	25 munkahelyes hálózati változat	72 000 Ft + 12% áfa
5 munkahelyes hálózati változat	48 000 Ft + 12% áfa	50 munkahelyes hálózati változat	84 000 Ft + 12% áfa
10 munkahelyes hálózati változat	60 000 Ft + 12% áfa	100 munkahelyes hálózati változat	96 000 Ft + 12% áfa

Egyszeri belépési díj: 12 000 Ft + áfa.

Az előfizetők a kiadó online szolgáltatásait kedvezményesen vehetik igénybe.

A **Házi Jogtanácsadó** című lapot kiadja a Házi Jogtanácsadó Könyv- és Lapkiadó Kft. (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.). Éves előfizetési díja 2016 Ft áfával. Előfizetésben megrendelhető: a szerkesztőségben (1101 Budapest, Salgótarjáni út 20.), a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címén, a hírlapkézbesítőknél, vidéken a postahivatalokban, Budapesten a Magyar Posta Rt. HÍ kerületi ügyfélszolgálati irodáiban, valamint a Hírlapelőfizetési Irodában (1089 Budapest, Orczy tér 1., tel.: 303-3441). A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a szerkesztőbizottság közreműködésével.

A szerkesztőbizottság elnöke: dr. Bártfai Béla, társelnöke: Nyéki József. A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1–3.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Korda Judit vezérigazgató.

Szerkesztőségi iroda: Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon/Fax: 266-5096.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: Tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 246 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönyboltjában.

Éves előfizetési díj: 38 304 Ft. Egy példány ára: 90 Ft 16 oldal terjedelemig, utána + 8 oldalanként + 45 Ft.

A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407